

Giới thiệu Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế

Thể loại: Tương lai, viễn tưởng, tận thế, zombie, người thú, dị năng, HE

Editor: mèomỡ, Giáp

Bìa: mèomỡ

Raw: Tấn Giang

Số chương: 50

Câu chuyện xảy ra ở thời tận thế. Liễu Sát là một giáo viên dạy múa, cô xuyên không, những tưởng mình đã xuyên về thời viễn cổ, nhưng không ngờ đây lại là tương lai!!

Tại sao cô lại tưởng như vậy? Đó là vì tại đây khắp nơi là rừng rậm thay cho thành thị, muốn sinh tồn ở đây thì phải sở hữu năng lực đặc biệt.

Thời gian con người bộc phát sức mạnh lúc mới khởi đầu tận thế đã qua, Liễu Sát đã mất đi thời cơ, lại không có không gian giúp đỡ, chỉ là một người cực kỳ bình thường.

Ở tận thế, người thường = phế vật; Liễu Sát = phế vật... biết múa!

Vậy phế vật phải làm thế nào để sinh tồn được ở tận thế? Còn chưa nói đến chuyện người cô yêu không phải loài người! !

Liễu Sát thuận thế nhảy lên, hai tay ôm chặt cổ anh, đôi chân thon dài quấn lấy eo anh.

Thân thể A Bảo lập tức cứng đờ, “Xuống!”

“Không!”

Cô ôm cổ anh, mặt áp lên tóc mai hơi cứng của anh, nhẹ nhàng cọt cọt: “A Bảo, em muốn ở bên anh!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Dị giới

Ánh mặt trời chói chang khi xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây dày đặc cũng chỉ còn lại chút tia sáng, phủ lên người một cô gái sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy.

Cô gái dựa lưng vào cây đại thụ, cách đó bảy tám mét là một con quái vật khổng lồ, toàn thân đen sì đang từ từ đi về phía cô. . . .

Liều Sát siết thật chặt vũ khí duy nhất có thể bảo vệ tính mạng mình, không dám chớp mắt nhìn chằm chằm nguy hiểm phía trước. Thứ kia cao gần tới cằm cô, bộ dáng giống lợn rừng nhưng phải to gấp ba lợn rừng bình thường, răng nanh dài sắc nhọn.

Gió nhẹ thổi lá cây kêu sà sạt.

Thứ kia vẫy vẫy đôi tai to như chiếc quạt hương bồ giống như đã hết kiên nhẫn, nó gừ gừ hai tiếng, hơi cúi đầu, lại bắt đầu tới gần.

Sáu mét, bốn mét, càng gần, chớp mũi đã có thể ngửi được mùi tanh hôi trên người nó.

Bị răng nanh kia tọt một phát cơ thể sẽ bị đục thành lỗ mất.

Liều Sát cảm thấy tay mình sắp không cầm nổi cây kéo nữa rồi!

Đó là một chiếc kéo gia dụng bằng inox, tay cầm màu đỏ, mũi nhọn, là kiểu dáng phổ biến nhất mà siêu thị nào cũng bán. Cái kéo này đã cùng cô vượt qua dị giới một ngày một đêm, cắt bụi gai, nạy quả hạch, uy hiếp động vật nhỏ, hôm nay gặp phải quái vật này coi như sắp phải hi sinh rồi.

Liều Sát vô cùng hối hận, nếu biết trước sẽ đột nhiên xuyên không đến đây thì cô đã mua dao chặt xương rồi, không đúng không đúng, là lúc đi đường trông thấy trong không khí bỗng hiện ra sóng nước thì dừng tò mò mà tới gần!

Con lợn rừng kia lại gừ gừ hai tiếng, âm thanh kia trong rừng rậm yên tĩnh vô cùng chói tai. Đột nhiên nghe thấy âm thanh như vậy, dây thần kinh căng như dây đàn của Liều Sát cuối cùng cũng đứt.

Sớm muộn gì cũng chết, liều mạng!

“A . . A . . A . . A . .” Cô nhắm mắt lại, quơ kéo về phía lợn rừng.

“Grào.”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng kêu của lợn rừng, khác tiếng gầm gừ vừa rồi tiếng kêu kia giống như giấy chết, cao vút chói tai, tiếng kêu vừa ngừng thì mùi máu tươi lập tức ập đến.

Liều Sát mở to mắt, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến cho cô muốn lập tức đâm mũi mắt titan của mình!

Máu tươi trộn lẫn nội tạng văng đầy đất, trên mặt đất màu đen phi nhiêu ướt sũng như được dội nước. Lợn rừng bị xé từ miệng ra thành hai nửa, giống như một chiếc túi rách bị ném qua một bên, vẫn còn đang co giật.

Bên cạnh xác lợn rừng là một người, chính xác mà nói là một người đàn ông. Thân hình anh ta cường tráng, tay chân thon dài, rõ ràng chỉ đứng bình thường nhưng cũng đã khiến người ta cảm thấy sợ hãi, dường như trong cơ thể anh ta ẩn chứa một sức mạnh, có thể xông tới bất cứ lúc nào.

Trời ạ! Đây là người sao? Quái vật cao gần bằng người bị anh ta tay không xé làm đôi. OH MY LADYGAGA!

Có thể đã gặp người rừng trong truyền thuyết rồi! Nghe nói người rừng cũng ăn thịt người! Cô lập tức từ run run biến thành run như cây sậy!

Người đàn ông chậm rãi đi về phía Liều Sát đang không ngừng run rẩy, từng bước một, thong thả mà ưu nhã, nếu không có quái vật chết vô cùng xấu bên cạnh và mùi máu tươi nồng nặc, Liều Sát sẽ cảm thấy mình đang trông thấy một con mèo lười biếng phơi nắng.

Ai biết bộ dạng không đếm xỉa tới kia có thể biến thành hung tợn chỉ trong một giây hay không?

Trời ạ, đến rồi, đến rồi, đến đây rồi! !

Liều Sát sợ hãi nhắm tịt mắt lại, mặc dù còn run rẩy nhưng vẫn cố đứng vững, cô sợ bất kỳ một động tác dư thừa nào của mình đều sẽ trở thành ngòi nổ tấn công của người đàn ông kia.

Người đàn ông kia đứng lại ngay trước mặt cô, Liều Sát cao 1m65 nhưng chỉ tới ngực anh ta.

Anh ta hơi xoay người, mũi ghé đến bên tai cô hít hà, ánh mắt theo đường cong phần lưng mềm mại xuống phía dưới, eo nhỏ, mông cong, tầm mắt tuần tra ở mông cô hai vòng, khẽ cau mày, dường như có cái gì đó khiến anh ta không hiểu.

Liều Sát hình như không khiến anh ta có hứng thú, anh ta không nhìn cô nữa mà đi đến bên cạnh xác lợn rừng, dùng một tay nhẹ nhàng nhấc bóng nó lên vai, chạy như bay, nhảy mấy cái liền biến mất trong rừng sâu.

Liều Sát thấy anh ta chạy xa, cơ thể đột nhiên thả lỏng, mềm oặt ngã xuống đất. Sau khi nằm xuống, đau đớn, đói khát, kiệt sức bắt đầu ủa đến như thủy triều, lập tức kéo cô vào trong bóng tối khôn cùng.

.....

Trong lúc mơ màng, Liễu Sát nghe thấy có tiếng chim hót bên tai. Bắt đầu chỉ là một hai, dần dần, càng lúc càng lớn, dường như có cả một đàn.

“Mẹ, mẹ có cần thiết phải yêu thiên nhiên vậy không!” Nhất định là chuông báo thức trên điện thoại di động của mình bị mẹ đổi thành tiếng chim hót rồi. Để gọi cô dậy, mẹ đúng là bất chấp sử dụng tất cả thủ đoạn rồi.

Cô thật sự không chịu được, đắc dĩ mở mắt ra, lập tức cứng đờ.

Cô nằm trong một căn nhà gỗ đơn sơ, phía dưới người là da thú. Ngay trước mặt là một cánh cửa cao ngang người, không có cửa, nhưng có thể nhận ra là dùng để ra vào, bên tay phải là một lỗ nhỏ cao cỡ nửa người, không có cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua lỗ nhỏ chiếu vào, mang đến cho căn phòng đơn sơ vài phần ấm áp.

Đây là đâu?

Phòng không lớn, ngoại trừ miếng da thú dưới người thì trong góc phòng còn đặt một ít đồ vật.

Liễu Sát đứng dậy, muốn xem thử tình hình ngoài cửa sổ, trong lúc vô tình lại liếc qua trong góc phòng, động tác đang đứng lên lập tức cứng đờ. Vừa rồi nằm không nhìn rõ, hiện giờ đổi góc độ, cô mới nhìn rõ đồng hồ vật trong góc kia rõ ràng là. . . . Một núi xương trắng!

Cái này. . . . Không phải ăn xong còn chưa kịp vứt sao?! Cũng không biết là của người hay động vật! Quan cái khí giới là của ai, dù sao cũng có thể xác định chủ nhà này không phải dạng vừa đâu. Nhân lúc người ta còn chưa về, mau mau trốn thôi.

Nghĩ vậy, Liễu Sát nhảy dựng lên chạy ra ngoài, vừa ra ngoài cửa lập tức biến thành trạng thái không trọng lực.

“A a a a. . . Sao lại là nhà lâu!”

Không bị ăn cũng ngã thành bánh thịt mất!

Trong lúc cơ thể rơi xuống, trong lòng Liễu Sát vô cùng khủng hoảng, cô cảm thấy một giây sau mình sẽ chạm đất, máu từ sau đầu chảy ra thành dòng sau đó lan rộng ra, đặt dấu chấm hết cho cuộc đời ngắn ngủi của cô.

Bộp!

“A.”

Đau đớn trong tưởng tượng còn chưa đến, cô đã ngã vào một thân thể ấm áp. Người nọ bị đập vào hừ nhẹ một tiếng. Liễu Sát theo bản năng ôm chặt người kia giống như chết đuối vớ được cây cọc gỗ, cô đột nhiên cảm thấy bình tĩnh lại.

Người nọ ôm cô nhảy mấy cái, vững vàng đáp xuống đất.

Liễu Sát lấy lại bình tĩnh, nhìn về phía ân nhân cứu mạng, lại cảm thấy rất quen: “Anh. Có phải là. Tráng sĩ ngày hôm qua giết quái vật kia không?”

Cảnh tượng ngày hôm qua quá máu me, rất chấn động, Liễu Sát lúc ấy bị shock, trong đầu chỉ có hình ảnh lợn rừng bị xé làm đôi và máu vẩy tứ tung. Hơn nữa một ngày một đêm từ khi tới nơi này thân kinh của cô đều trong trạng thái căng thẳng hết cỡ, đối với người đàn ông chỉ dùng tay không đã xé đôi quái vật chỉ có e ngại chứ hoàn toàn không để ý đến đáng về anh ta.

Nhưng hiện giờ nhìn kỹ, Liễu Sát 囧 rồi!

Anh ta tầm hai mươi tuổi, rất cao, khoảng 1m9, tóc như nhuộm omber vậy, màu vàng kim và màu nâu giao nhau, dài tới tận eo. Trên đỉnh đầu là một đôi tai hoa văn báo màu vàng, dưới lớp tóc mái mỏng là khuôn mặt tuần tú, đường nét sắc sảo.

Lông mày anh ta hơn nhuróng lên có vẻ bất tuân, mắt rất to, con ngươi màu hổ phách, tròng đen lại là một đường thẳng dựng đứng, đang hơi nheo lại nhìn chăm chăm vào Liễu Sát, không có ác ý, nhưng lại yêu dị kỳ lạ.

Mũi anh ta cao thẳng, môi hơi dày, còn là màu hồng nhạt hiếm thấy, hơi hơi mím lại, khiến người ta có cảm giác nó mềm mại như thạch hoa quả vậy.

Lồng ngực rộng lớn, bụng có một tuyến lông tơ màu trắng, dưới lông tơ mềm mại là da thịt màu đồng, lấp lánh dưới ánh mặt trời. Lông tơ màu trắng kéo dài đến tận. OH MY LADYGAGA, anh ta không mặc gì cả! ! !

Liễu Sát lúc này mới chợt phát hiện người đàn ông trước mặt đang nude! Trong bộ lông phần thân dưới của anh ta là một người rừng nhỏ im lặng nằm trong bụi cỏ.

Cảnh tượng này thật quá mất máu, Liễu Sát sống đến hai mươi ba tuổi, lần đầu tiên trông thấy bức tranh mỹ nam trần truồng, không được, sắp phun máu mũi rồi! !

Cô còn chưa kịp tiêu hóa xong chuyện này lại bị thứ gì đó sau lưng người đàn ông kia hấp dẫn.

Đó là một cái đuôi, đuôi hoa văn báo màu nâu vàng giao nhau, to, khỏe. Tuy hiện giờ nó đang thả rú xuống đất chỉ có chóp đuôi là hơi nhếch lên, Liễu Sát vẫn không dám nghi ngờ sức mạnh của nó.

Người đàn ông thấy Liễu Sát nhìn đuôi mình, khỏe môi hơi cong lên, nở nụ cười nhẹ rất khó phát hiện.

Cái đuôi nhẹ nhàng vỗ xuống đất, sau đó cuộn tròn lại như nhang muỗi, chậm rãi buông ra, rồi lại co lại thành hình cán ô, đưa đến trước mặt Liễu Sát, giống như muốn cô sờ đuôi anh ta vậy.

Nếu như đây là đang ở trong vườn thú, trong phạm vi an toàn ngắm nhìn một con báo con khỏe khoắn cái đuôi của nó, Liễu Sát tuyệt đối sẽ vỗ tay hoan hô, còn khen cái đuôi nhỏ thật linh hoạt! Cũng không tiếc cách lưới sắt sờ cái đuôi nhỏ của nó.

Nhưng bây giờ là tình huống gì? ? ?

Người đàn ông trước mặt là một người đàn ông loài người bình thường, tại sao lại có tai và đuôi báo?

Trời ạ! Cho dù hoa văn báo là một cũng không nên mặc như vậy chứ! ! ! Cái này cái này cái này. Chính là nửa người nửa thú trong truyền thuyết sao?

Rốt cuộc mình đã xuyên đến đâu vậy? Liễu Sát hỗn loạn!

Người đàn ông thấy Liễu Sát không cầm đuôi mình, mỉm cười ở khóe miệng dần dần biến mất. Anh ta đi đến sau lưng Liễu Sát, kéo quần thể thao màu xám nhạt của cô xuống, quần lót ren màu đen của cô lập tức lộ ra, có thể thấy thấp thoáng cặp mông trắng nõn mềm mại. Anh ta ôm eo cô, ngó ra phía sau cô, mắt tuần tra một vòng ở cặp mông vĩnh cao của cô nhưng cũng không tìm được cái đuôi anh ta muốn nhìn thấy, ngay cả một chút cũng không có. Anh ta chưa từ bỏ, muốn cời nốt cả quần lót của cô để nhìn cho rõ.

Liễu Sát sợ hãi, cô giữ chặt quần lót, vội vàng xoay người, lùi về phía sau, khuôn mặt nhỏ đỏ lên: “Không có. Không có. Tôi không có. Đuôi!”

Anh ta giống như có thể nghe hiểu lời cô nói, trong đôi mắt màu hổ phách lóe lên vẻ thất vọng, đi qua bên cạnh cô, nhảy lên đại thụ phía sau cô, hai ba bước liền tèo lên.

Liễu Sát ngửa đầu, nhìn bóng dáng cường tráng của anh ta vào nhà, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cô đột nhiên nhớ tới anh ta đi vào nhà cây cô vừa rơi từ đó xuống. Đó là nhà của anh ta sao?

Nhà cây cách mặt đất khoảng bảy mét, dựng trên một chạc cây rất to, chéch hai bên cửa có hai cành cây vươn ra, tạo thành hình chữ V mở rộng về phía ngoài. Trên cành cây bên phải vắt nửa miếng thịt heo, treo hai tấm da thú, giống nơi anh ta cất đồ.

Đây là lần đầu tiên Liễu Sát trông thấy cây cao lớn đến mức có thể dựng nhà, đường kính thân cây to chắc hai mươi người trưởng thành ôm cũng không hết.

Cô nhìn thấy cây xung quanh cũng đều to tầm như vậy, cao chọc trời, che kín cả ánh mặt trời.

Phóng tầm mắt đều là một màu xanh, cánh rừng rậm này giống như không điểm cuối.

p.s: Há há, mở hõ =)))))) Anh đáng yêu quá thể. Sờ đuôi anh đi =))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: A Bảo

Liễu Sát ngồi dưới đất, trông thấy một loài côn trùng có cơ thể trong suốt tụ thành đàn chui ra chui vào đồng lá cây mục rữa và đất bùn.

Đối quá, đối sắp thủng dạ dày rồi.

Học múa gần hai mươi năm, vì giữ dáng nên không bao giờ được đụng tới đồ ăn ngon dù để ở ngay trước mắt. Hiện giờ nhớ lại, cô không nhịn được tự

khinh bỉ bản thân, không giảm béo gì sất, bây giờ cô có thể ăn hết một con heo! Nếu như ông trời có mắt để cô được xuyên lại, cô nhất định phải làm một con sâu tham ăn!

Liều Sát ngẩng đầu nhìn phía trên, lâu như vậy rồi anh ta còn không ra.

Nửa người thú cứu cô hai lần, lại có sức mạnh vô địch, Liều Sát theo bản năng coi anh ta như chỗ dựa, nhưng hiển nhiên là nửa người thú kia không có hứng thú với Liều Sát.

Chẳng lẽ bởi vì cô không có đuôi, không được anh ta coi là đồng loại? Cứ tưởng rằng tìm được chỗ dựa rồi, hiện giờ một thân một mình biết sống thế nào? Cô sờ sờ cái bụng kẹp lép, thôi, đến đâu hay đến đó.

Cô bắt đầu tìm trên cây, trên mặt đất, xem có gì ăn được không. Cô không đi quá xa cây đại thụ, dựa vào khí thế mạnh mẽ của anh ta thì phạm vi vài mét chắc đều an toàn.

Ồ. . . Cái gì kia?

Liều Sát phát hiện phía trước cách đó không xa có một sườn cỏ, cao tầm hai tầng nhà, sau lưng nó có một thứ hình ô xòe đứng trên mặt đất, màu xám trắng, từng đám từng đám gần như rậm rạp khắp bãi cỏ xanh, nhỏ nhắn đáng yêu. Cô nhìn chăm chú, trời ạ, đó là. . . Nấm, có thể dùng để nấu cháo, xào rau!

Liều Sát vui phát điên rồi, lập tức chạy tới, nhìn đám nấm non rậm rạp trước mặt, cô vui vẻ muốn ngửa mặt lên trời cười to. Đây là nấm mà các siêu thị trong thế giới văn minh có bán, cô sẽ không nhận nhầm. Cô nhắc vạt áo trước làm túi, tay không ngừng hái, thoáng cái đã đầy.

Nhưng ăn thế nào đây? Cô rầu rĩ cầm một cây nấm. Không có lửa, không có nồi, không có nước, ăn sống sao? Được rồi, cô lật qua lật lại nhìn cây nấm trong tay, quyết định ‘trắng sẽ chết tay’, sống thì kệ sống dù sao cũng hơn là chết đói!

Liều Sát cầm cây nấm nhỏ vừa định bỏ vào trong miệng, trên đỉnh đầu đột nhiên tối sầm, chỉ nghe thấy bốp một tiếng giòn vang, tay đau rát.

“Ai ui. . . Anh. . .” Cô thấy người đàn ông nửa người thú từ trên trời đáp xuống nhìn mình chăm chăm, khí thế chất vấn anh ta sao có thể tùy tiện đánh người lập tức tụt xuống. Đối mặt với nửa người thú này, tâm tình Liều Sát rất phức tạp. Cô cảm thấy anh ta sẽ không làm hại mình nhưng đồng thời vẻ ngoài của anh ta lại không phải cùng một chủng tộc với cô, ai biết tính tình thế nào?

Liều Sát không dám hé răng, lặng lẽ kéo giãn khoảng cách với anh ta. Cô không biết có phải do mình hái nhầm nấm của anh ta không, vậy nên cô thấy mình cần phải giải thích: “Đây là tôi tự tìm, anh xem, nơi này cách nhà anh. . .” Cô nhìn khoảng cách hai nơi, phát hiện cũng không quá xa: “À. . . Cũng có một đoạn, cái này, không thể coi là của anh được, đúng không?”

Nửa người thú không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào cây nấm trên tay cô, một lúc sau hơi nâng cằm, trong cổ họng khẽ gừ gừ hai tiếng.

Đây là lần đầu tiên Liều Sát nghe thấy giọng anh ta, rất trầm thấp, khác với giọng đàn ông trưởng thành mà càng thiên về động vật hơn.

Liều Sát nhìn động tác và vẻ mặt của anh ta, có thể hiểu là anh ta muốn cô ném cây nấm đi.

Cô nhìn nửa người thú, cầm một cây nấm ném xuống đất. Quả nhiên, anh ta hài lòng gật đầu, ánh mắt ý bảo cô tiếp tục.

Cô lại ném một cây, trong mắt anh ta hiện lên vẻ không kiên nhẫn, tiến lên kéo tay của cô ra, ném hết số nấm cô hái được xuống đất, sau đó đứng im nhìn Liều Sát, trên mặt vẫn không có cảm xúc gì, chỉ có cái đuôi rũ xuống đất khẽ lắc qua lắc lại, tiết lộ đắc ý trong lòng anh ta.

“Anh không cần chẳng lẽ cũng không cho tôi ăn sao?” Liều Sát hết chỗ nói rồi: “Tôi rất đói, tôi muốn, cái kia, nấm, ăn.” Cô xoa xoa bụng, chỉ chỉ miệng, lại chỉ đồng nấm trên mặt đất.

Anh ta nhìn cô, cái đuôi ngừng đong đưa, đôi tai giật giật, dường như không hiểu cô nói gì.

Liều Sát đói đến phát hỏa, nhưng xét thấy sức mạnh hai bên chênh lệch quá xa, đành phải nhịn xuống, nói: “Ngày hôm qua không phải anh còn có thể hiểu tôi nói gì đấy sao? Tôi muốn ăn, tôi đã nhịn đói mấy ngày rồi, đói, đói anh hiểu không?”

Anh ta vẫn đứng đờ ra đó, thờ ơ.

Liều Sát nổi giận, gào lên: “I’m hungry!”

Nửa người thú động đậy, thân thể anh ta như gió, chỉ vài bước đã trèo lên đại thụ, vào nhà. Lúc đi ra, trên tay cầm thêm một vài thứ, trong chớp mắt đã trở lại trước mặt Liều Sát, đưa cho cô ba quả trái cây màu xanh to như quả táo, hai quả màu nâu vỏ thô ráp như quả dưa đã gọt vỏ, còn có một miếng thịt tươi.

Liều Sát ngẩn ra.

Nhưng giờ cô không có sức quan tâm xem có phải nửa người thú hiểu tiếng Anh hay không, cô cầm lấy quả màu xanh trong tay anh ta, nhẹ nhàng bẻ một cái liền chia làm hai nửa. Vỏ trái cây màu xanh như quả táo nhưng bên trong lại là màu vàng đất, ban đầu ăn thì thấy giống khoai tây luộc, bột bột, hơi mặn, mùi vị không tệ, còn có thể chắc bụng. Liều Sát ăn như chết đói hết hai quả, ăn đến quả thứ ba thì bị nghẹn.

Liều Sát bị nghẹn ngào nuốt nước mắt, hỏi xin anh ta nước. Anh nhìn cô một cái, dường như không hiểu sao cô có thể ăn thành như vậy, sau đó còn cầm lấy một quả trái cây màu nâu, dùng móng tay sắc nhọn nhẹ nhàng gọt sạch vỏ. Liều Sát vội nhận lấy, uống hết, lúc này mới hết nghẹn: “Cảm ơn anh!”

Bụng lấp đầy rồi, uống nước xong, Liều Sát lúc này mới cảm thấy mình thực sự sống lại. Nửa người thú cũng ngồi dựa lưng vào đại thụ giống cô, nhìn cô ăn không chớp mắt, thấy cô uống xong nước liền cầm lại vỏ, đồng thời đưa thịt tươi trên tay cho cô.

Thịt là màu đỏ sẫm, to tầm một miếng bánh mì nướng, hơi mỏng, giống thịt bán sẵn trong siêu thị, nhưng Liều Sát không có dũng khí ăn thịt sống: “Không cần, tôi ăn no rồi, cảm ơn.”

Anh ta cố chấp cầm thịt giờ trước mặt cô. Liều Sát dùng tiếng Anh nói một lần, anh ta không phản ứng. Cô lại dùng tiếng Anh thử trao đổi với anh ta, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Chẳng lẽ vừa rồi là trùng hợp? Nhưng cũng đúng, tiếng Anh chắc chưa thông dụng đến mức vượt qua chủng tộc đâu.

Vì vậy cô sờ sờ bụng, chỉ chỉ thịt, lắc đầu, nói: “No rồi, no bụng, thịt, không cần.”

Nửa người thú cầm thịt, nhìn cô, xác định cô không ăn nữa mới tự mình ăn. Anh ta như ăn bánh mì vậy, từng miếng từng miếng, hai ba lần đã ăn xong rồi.

“Ồ đây. . . Chi có mình anh sao?” Liều Sát không xác định rốt cuộc anh ta có thể nghe hiểu cô nói gì hay không, nhưng vẫn hy vọng có thể trao đổi với anh ta.

Nửa người thú hết sức tập trung liếm ngón tay.

“Vậy có thể nói cho tôi biết đây là đâu không? Ở đây có người sống không? Tôi. . . Tôi muốn về nhà, phải làm thế nào?”

Liếm hết tay trái, bắt đầu liếm tay phải.

Liều Sát hoàn toàn bị xem nhẹ. Không biết đây là nơi nào, không biết về nhà như thế nào, dựa vào khả năng của cô, tối đa cũng chỉ có thể ở trong khu rừng rậm này một ngày. Khu rừng rậm này rộng như vậy, có lẽ mười ngày nửa tháng cũng không đi ra được, ngoài rừng rậm như thế nào lại càng không rõ! Ai. . . Được đến đâu hay đến đó, hiện giờ quan trọng nhất là tạo quan hệ tốt với chỗ dựa!

Liều Sát vốn là một cô gái hoạt bát lạc quan trong bất cứ hoàn cảnh nào, nghĩ thông suốt rồi thì không phiền não nữa. Cô thả lỏng tâm trạng, nhếch miệng nở nụ cười ngọt ngào nhất với nửa người thú: “Tôi đoán anh giết con quái vật kia, thuận tay cứu tôi. Dù thế nào đi nữa cũng rất cảm ơn anh. Tôi nghĩ, tôi tạm thời không trở về được, có lẽ trong khoảng thời gian tới sẽ phải làm phiền anh. Tôi tên Liều Sát, Liều trong cây liễu, Sát trong ‘Cầm sát hòa mình’, có thể nói cho tôi biết tên của anh không?”

Liều Sát đáng yêu, xinh đẹp, cô có làn da trắng nõn, mắt long lanh, trên đôi má hồng là hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ càng tăng thêm vẻ ngọt ngào cho cô. Nụ cười của cô lúc nào cũng ngây thơ như vậy. Từ khi Liều Sát cười với nửa người thú, anh ta vẫn nhìn chăm chăm vào cô, đôi khi cô nói xong mới nhìn sang chỗ khác, miễn cưỡng gừ gừ hai tiếng.

“Gừ gừ? Tên của anh à?” Rõ ràng không giống!

Anh ta không để ý tới cô, thay đổi tư thế, nhắm mắt lại dựa vào thân cây, trong cổ họng tiếp tục phát ra tiếng gừ gừ giống con mèo nằm trên bệ cửa sổ phơi nắng, thoải mái phát ra tiếng gừ gừ thỏa mãn.

“Này? Báo cũng là động vật họ mèo sao?” Liều Sát không hiểu, cô vốn mù động vật: “Tuy lúc này chỉ có hai chúng ta nhưng tôi không thể gọi anh là này này này mãi được, không bằng, tôi đặt tên cho anh nhé? Báo, A Báo, cũng không thể bởi vì anh có thuộc tính của báo mà gọi anh là A Báo được! ! A, đúng rồi, A Báo, tên vừa dễ nhớ vừa dễ gọi. Này, A Báo anh cảm thấy thế nào?”

Liều Sát hưng phấn nhìn A Báo, anh ta lại dường như rất buồn ngủ, đôi mắt màu hổ phách lim dim lười biếng liếc cô một cái, giống như rất bất mãn vì cô cứ lải nhải bên tai vậy. Anh ta đứng dậy, phui đất, trèo lên cây, nằm trên chạc cây trước nhà, cái đuôi rũ xuống, ngủ.

“Người này thật lạnh lùng quá đi!”

Liều Sát dựa lưng vào đại thụ, ngẩng đầu nhìn trời. Cây cối ở nơi này đều cao chọc trời, cành lá rậm rạp, từ dưới tầng cây nhìn lên trên, bầu trời xanh thăm bị cành lá tua tủa chia thành từng khoảng nhỏ. Đàn chim buổi sáng đánh thức cô không biết bay đi đâu rồi, dưới đại thụ thật mát mẻ và yên tĩnh.

Cha mẹ nhất định đang lo lắng cho cô, ai ngờ đâu đi mua cái kéo thôi cũng sẽ xuyên không! Không biết nửa người thú. . . A Báo này có chịu dẫn cô ra khỏi cánh rừng rậm này không? Dù thế nào cũng phải nhanh chóng tìm được đường về!

Trong lúc miên man suy nghĩ, Liều Sát cũng chậm chậm thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Liều Sát tỉnh vì nghẹn tiểu. Cô mở mắt ra, trong rừng đã tối, cây cối ở xa một chút đã không thể nhìn thấy rõ nữa rồi. Cô ngẩng đầu nhìn phía trên, trên cành cây không có bóng dáng A Báo.

“A Báo, A Báo anh ở đâu?”

Không có ai đáp lại.

Liều Sát nhìn không nổi, chạy đến một chỗ khá kín lại cách đại thụ không quá xa giải quyết nỗi buồn, lại nhớ tới lúc ở dưới đại thụ không trông thấy A Bảo.

Liều Sát cũng không dám gọi, không biết tiếng kêu có thể dẫn động vật khác tới hay không, cũng không dám đi lung tung đành đi vòng quanh đại thụ.

Sắc trời càng tối, ban ngày là cây cối xanh mướt đáng yêu, buổi tối lại đen sì, xa xa truyền đến tiếng bầy chim vỗ cánh, hẳn là chim chóc ban ngày đi ra ngoài kiếm ăn trở về rồi. Trong rừng thỉnh thoảng truyền đến tiếng sột sột soạt soạt, không biết có phải có động vật nhỏ đang chạy qua hay không.

Liều Sát nhìn rừng rậm đang dần dần tối đi, trong lòng càng ngày càng sợ hãi.

Đột nhiên, cô nghe thấy phía trước cách đó không xa có tiếng cành khô bị giẫm gãy, rất nhỏ, nhưng mà Liều Sát lại cảm thấy không khác gì tiếng sấm.

Là cái gì?

Cô trốn ở phía sau cây, thân cây thô to hoàn toàn che lấp thân thể mảnh khảnh của cô. Cô len lén nhìn về phía phát ra tiếng động, chỉ thấy trong rừng rậm tối đen như mực có hai điểm sáng lấp lánh.

Cái kia. . . Là lửa ma trời à? Hay là quái vật đáng sợ nào đó?

Liều Sát càng nghĩ càng sợ, khi hai điểm sáng càng ngày càng gần, cô không chịu được sợ hãi, nhảy dựng lên: “Cứu!”

Sau lưng truyền đến một luồng gió lạnh buốt, đột nhiên vồ cô ngã xuống đất. . .

p.s: Nói thật là tên A Bảo nghe như tên cún vậy =v=

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Quái vật

Khoảnh khắc sắp chạm đất, Liều Sát bị lật lại, ngã ngửa xuống đất, một bàn tay to vững vàng đỡ ở sau đầu cô. Nếu mà ngã thẳng xuống chắc cô chấn động não mất.

“A Bảo? !”

Đỡ được cô đứng là A Bảo, lúc này tay phải anh đỡ ở sau đầu cô, tay trái chống ở bên phải cô, kéo Liều Sát vào người. Nhiệt độ từ cơ thể anh truyền tới hòa với mùi hương giống cỏ xanh, mùi giống đực vừa giống như người vừa giống như thú cùng với mùi máu tươi nhàn nhạt, đều là những thứ hai mươi ba năm qua Liều Sát chưa bao giờ ngửi thấy.

Tìm cô đột nhiên đập mắt quy luật, dồn dập như nổi trống.

“A Bảo, anh. . . Đứng dậy đã, được không?” Cô định đẩy ra anh, vừa mới chạm vào lồng ngực cường tráng của A Bảo, cảm nhận da thịt anh căng mềm như tơ mới chợt nhớ ra anh không mặc quần áo, mặt cô lập tức đỏ bừng.

A Bảo cúi đầu nhìn lồng ngực vừa bị Liều Sát chạm vào, khẽ cau mày.

Quả nhiên anh không thích người khác đụng vào mình.

Liều Sát vội vàng thả tay xuống, vẫn không nhúc nhích. A Bảo nhìn cô chằm chằm, trong đôi mắt màu hổ phách tĩnh lặng như nước đường như lóe lên chút vui vẻ, nhưng lại lập tức biến mất.

Sau đó dường như anh đột nhiên ngửi thấy cái gì, mũi khịt khịt, hít sâu hai hơi, kéo cô đứng dậy, theo mùi đi đến chỗ vừa rồi Liều Sát ‘không nhận được’.

Mặt Liều Sát còn chưa kịp hết đỏ, nhìn thấy anh ở đây ngửi lấy ngửi để, lại lập tức nóng lên, lý nhí như muỗi kêu: “Tôi xin lỗi, tôi không nhận được, lại

không dám đi quá xa. . .”

Còn chưa nói xong, cô liền ngây dại. A Bảo ở trước mặt cô, dùng tay đỡ lấy A Bảo nhỏ, tưới lên chỗ vừa nãy cô ‘không nhìn được’, tưới qua tưới lại mấy lần còn hít hà, dường như muốn xem mùi của cô đã bị mùi của anh hoàn toàn che lấp chưa.

“Anh. . . Đúng là cỏi mở quá đi! !” Liễu Sát tròn mắt há hốc mồm

A Bảo ngoảnh mặt làm ngơ, đi thẳng về đại thụ, bỏ hết những thứ sẵn được vào nhà cây. Quay người lại trông thấy Liễu Sát còn đứng bất động tại chỗ, anh nhìn cô, ngẫm nghĩ một lát, sau đó đi tới, hơi xoay người, tay xóc eo cô, kẹp cô dưới nách, nhanh chóng chạy qua sườn dốc toàn nắm, xuyên qua rừng rậm, mới buông cô xuống.

Liễu Sát còn chưa hết bàng hoàng sau khi chứng kiến tận mắt hình ảnh một người đàn ông đi tiểu, tầm nhìn bỗng đảo điên, sau đó xóc nảy, khi cô còn chưa kịp kêu thì hai chân đã an toàn chạm đất. Khi hoàn hồn, cô tròn tròn mắt: “Đẹp. . . Đẹp quá. . .!”

Đằng sau rừng rậm là một bãi trống khổng lồ lớn tầm bằng ba sân bóng đá. Trước bãi trống là vách đá, lúc này, cô đang đứng trên đỉnh cao nhất của ngọn núi.

Phương xa mênh mông là rừng núi trùng điệp, mặt trời lúc hoàng hôn đỏ như màu máu chỉ còn sót lại vầng sáng hình cung. Nó như ngừng chân ở đó, ngừng chân sau rừng núi mờ mờ, rồi lại giống như đang từ từ lặn xuống. Chỉ thấy hình cung càng ngày càng mảnh, càng ngày càng mảnh, cuối cùng thì hoàn toàn biến mất, chỉ để lại một đám sương mù màu hồng phấn.

Liễu Sát chưa bao giờ thấy cảnh hoàng hôn bao la hùng vĩ như thế, trong lòng dâng lên cảm xúc không thể nói thành lời: “A Bảo, anh dẫn tôi tới đây ngắm hoàng hôn sao? Tôi rất thích, rất đẹp, thật sự là. . . Quá đẹp! Quá. . . Há? Đây là. . .” Cô còn chưa kịp ngửi xúc động xong, trên tay đã bị nhét vào một chồng lá màu xanh.

“Đây là cái gì?” Cô cầm lấy, mở ra, chồng lá cùng kích cỡ, rất mịn rất mềm, dùng chút sức là có thể xé rách.

A Bảo vỗ vỗ cô, đi đến góc trong cùng bên trái bãi trống gần rừng rậm, giật từ trong bụi cỏ mấy cái lá giống chồng lá cô đang cầm, sau đó đi đến sát vách đá, cầm lá đưa về phía sau làm động tác lau lau.

“Ý của anh là. . . Nơi này là nhà vệ sinh?” Cô cúi đầu nhìn lá trong tay: “Cái này là. . . Giấy vệ sinh trong truyền thuyết? !”

Liễu Sát hóa đá, còn tưởng là đưa cô đi ngắm hoàng hôn chứ!

Cô đi về phía trước vài bước, trông thấy vách đá này thẳng tắp như đao cắt, nếu như ‘xi xi’ ở chỗ này, vật bài tiết tuyệt đối sẽ rơi tự do xuống dưới như đạn pháo. Vệ sinh thì cũng vệ sinh đây, anh ta có thể nghĩ ra chủ ý này cũng không tồi, chỉ có điều quá nguy hiểm, cô không dám đứng gần vách đá như vậy. Cô không muốn ngay cả đi vệ sinh thôi cũng gặp nguy hiểm đến tính mạng!

“Thật sự. Phải ở chỗ này sao?” Liễu Sát khó xử nhìn A Bảo: “Quá cao, tôi sợ!”

A Bảo nhìn cô một cái, đi vào rừng rậm, một lát sau trên tay cầm hai cành gỗ đi ra. Anh đi thẳng đến bên vách núi, cầm cành đo cự ly, sau đó mỗi tay cầm một cành nhảy bật lên thật cao, lúc hạ xuống thì cầm mạnh hai cành gỗ xuống đất.

Như vậy, Liễu Sát có thể dùng hai cành gỗ này làm tay cầm rồi.

“Cảm ơn!” Cô vẫn sợ, nhưng không dám đòi hỏi nữa. Cô sợ A Bảo sẽ cảm thấy cô vô dụng, không cho cô đi theo nữa.

A Bảo lay lay hai cành gỗ, xác định đã chắc chắn mới kéo cô đến mặt khác của bãi trống. Ở đó lại có suối nước nóng, hình trứng, lớn bằng nửa cái sân bóng rổ, đang lượn lờ bốc hơi nóng.

A Bảo bứt mấy cành cây ở cạnh suối nước nóng đặt bên cạnh, sau đó dùng tay múc nước rửa chân rồi mới bước xuống nước. Anh tựa vào vách đá, thỏa mãn thở dài, ra hiệu cho Liễu Sát cũng đi vào.

Cô cũng muốn tắm, giờ đang mùa nóng, mỗi ngày đều nhóp nhép mồ hôi, nhìn anh thư thái như vậy cô cũng muốn xuống ngâm. Nhưng sao cô có thể không biết xấu hổ tắm cùng một người đàn ông? Cô đành phải xua tay, trái lương tâm cự tuyệt.

Trời hoàn toàn tối, bình nguyên cùng dãy núi phía xa đã không thấy rõ nữa rồi, chỉ có trời sao trên đầu càng ngày càng nhiều hơn.

Liễu Sát ôm đầu gối ngồi ở cách suối nước nóng không xa, nhìn A Bảo hai tay vất lên vách đá, đưa lưng về phía cô, bờ vai rắn chắc mạnh mẽ, đầu hơi ngẩng lên, hình như cũng đang ngắm nhìn bầu trời đêm.

Anh rõ ràng mạnh như vậy, nhưng vì sao bóng lưng của anh lại có vẻ cô đơn đến thế?

“A Bảo, anh vẫn luôn ở đây một mình sao? Bố mẹ anh đâu?”

Vừa dứt lời, A Bảo liền xoay người, cầm một nhánh cây, vò vò mấy cái, sau đó bôi lên đầu. Chẳng bao lâu sau trên đầu liền xuất hiện bọt, giống như dầu gội đầu Liễu Sát dùng ở hiện đại. Anh gội đầu xong lại kỳ cọ người, tắm xong lại cầm một nhánh cây khác, lột vỏ ngoài, bỏ vào trong miệng nhai, nhỏ ra, sau đó đi lên, đi thẳng qua bên cạnh Liễu Sát.

Từ đầu tới cuối, mắt không nhìn Liễu Sát lấy một cái.

Không có A Bảo, Liễu Sát liền cảm thấy trời cao đất rộng, ánh sao lấp lánh lãng mạn vừa rồi lập tức biến mất, vắng vẻ rợn người. Cô vội đứng lên, đuổi theo hướng A Bảo rời đi.

Cô trở lại dưới đại thụ, vừa khéo trông thấy bóng lưng A Bảo vào nhà.

“A Bảo. . .”

Anh đương nhiên sẽ không vì cô gọi mà đi ra. Ý đồ ngủ trong nhà cây của Liễu Sát lập tức biến thành bong bóng.

Anh ta cứ đi như thế, không để ý mình còn đang ở dưới này sao? Liễu Sát ở dưới tầng cây rầu rĩ nghĩ: Là vì mình nhắc tới bố mẹ anh ta, anh ta mất hứng, hay là bởi vì. . . . Minh không tắm nên bị kỳ thị?

Rốt cuộc là vì sao Liễu Sát không biết, giờ bảo cô quay lại suối nước nóng tắm rửa sạch sẽ, cho cô mười lá gan cô cũng không dám. Cô chỉ có thể vừa ngồi ở dưới tầng cây vừa hi vọng bình minh đến nhanh một chút.

Đêm dần sâu. Rừng rậm vào ban đêm càng kinh khủng hơn ban ngày.

Buổi tối hôm qua là ngày đầu Liễu Sát tới dị giới, cũng ngày đầu tiên trong đời cô qua đêm ở vùng hoang dã, cô gần như sợ chết khiếp.

Trong rừng rậm đen sì không nhìn thấy gì, khi mắt không nhìn thấy tai sẽ đặc biệt thính, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng kêu của loài chim không biết tên nào đó; tiếng lá cây xào xạc; tiếng các loại côn trùng lạo xạo, đáng sợ nhất chính là thỉnh thoảng sẽ có động vật có lông lướt qua cánh tay cô nhưng cô lại không thấy được đó là con gì.

Nghĩ đến cảm giác này, Liễu Sát liền không nhịn được nổi cả da gà.

Nhưng buổi tối hôm nay dường như có chút bất đồng, quá yên tĩnh!

Chỉ có tiếng gió thổi qua lá cây. . .

Liễu Sát nằm nghiêng dưới tầng cây, một tay để gối đầu, buồn ngủ díp mắt nhưng lại cố giữ tỉnh táo không dám nhắm mắt lại. Ngay khi cô sắp không cưỡng lại được sự hấp dẫn của sâu ngủ, chuẩn bị đi vào mộng đẹp thì đột nhiên nghe thấy xa xa truyền đến tiếng động kỳ quái: “Sột sột soạt soạt. . . Sột sột soạt soạt. . .”

Tiếng động này rất khó hình dung, giống như tiếng. . . Tầm ăn lá dâu. Nhưng phải có bao nhiêu tầm đồng thời ăn lá dâu mới có thể phát ra âm thanh lớn như vậy?

Liễu Sát đột nhiên tỉnh táo lại, vội vàng đứng lên.

Trong rừng cây vừa rồi còn đen sì xuất hiện một mảng sáng màu xanh lục, mảng sáng không ngừng di động, xếp hình quạt đều đặn đang đi như bay về phía Liễu Sát.

“Sột sột soạt soạt. . . Sột sột soạt soạt. . .”

“Đây là. . . Cái gì?” Liễu Sát không thể tin vào hai mắt mình nữa. Sâu lông, còn là một đàn sâu lông lúc nhúc, nhìn phải hơn hai ba mươi con!

Sâu này hình dạng nhìn rất giống tầm, nhưng mà so với loại tầm trắng treo mấp mạp Liễu Sát nuôi khi còn bé thì lớn hơn không biết bao nhiêu lần. Mỗi con đều to bằng một người đàn ông trưởng thành, thân xếp từng khúc từng khúc rất giống lốp xe Michelin, toàn thân còn tỏa ra ánh sáng xanh lục.

Lúc này, một con vật nhìn giống như hươu sao từ trong rừng nhảy ra, không biết muộn thế này sao còn chưa ngủ, nhảy đến phía trước đàn sâu. Hươu sao vốn đang rất linh hoạt bỗng đứng bất động như bị đóng băng, bộ dạng ngơ ngác giống như bị ánh sáng xanh dịu dịu kia mê hoặc. Đàn sâu không hề ngừng, đến phía trước hươu sao thì đột nhiên há miệng, miệng của nó rất lớn, tính co duỗi rất mạnh, giống như trên mặt nó cũng chỉ có miệng, nuốt chửng luôn cả con hươu. Trên cơ thể tròn vành vạnh màu xanh lồi lên hình dáng hươu sao.

Hươu sao bị nuốt sống không ảnh hưởng chút nào tới tốc độ của con sâu, chúng nó tiếp tục lao về phía Liễu Sát như vũ bão. Cô còn không cao bằng chiều dài con sâu, cũng không to bằng chúng nó, bị nuốt chửng là chắc chắn.

“A Bảo, A Bảo, có quái vật, anh mau ra đây đi!” Giọng Liễu Sát run rẩy: “A Bảo, nếu anh không ra, quái vật sẽ nuốt chửng tôi mất!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chung sống

Đêm tĩnh lặng, trăng trong như lọc

Liều Sát kim nén sự xấu hổ trong lòng, cởi quần áo trên người, dưới ánh mắt chăm chú sáng quắc của A Bảo, cuối cùng cũng bước vào suối nước nóng hơi nước mờ ảo.

Đêm hôm đó, đám sâu kia không lại gần cô mà bị ngăn cách cô khoảng bốn mét. Cô phát hiện đó là chỗ ban ngày A Bảo dùng A Bảo nhỏ làm bẫy, vốn nghĩ do anh ta phóng khoáng, không ngờ lại là vì che dấu mùi của cô, thiết lập lại phạm vi lãnh thổ của mình.

Mặc dù đám sâu không dám lại gần, nhưng cũng không rời đi. Về sau dường như cô cứ ở dưới gào thét gọi A Bảo khiến anh không chịu nổi, từ trong nhà cây gầm một tiếng, giống tiếng loài báo, vang vọng khắp rừng rậm, đám sâu kia sợ hãi, vội vàng chạy biến.

Buổi tối hôm sau, sau khi A Bảo tắm rửa xong Liều Sát liền vội vàng chạy theo, khi cô chạy tới dưới tàng cây thì A Bảo đã leo lên rồi. Cô lại phải ở dưới mặt đất một đêm, tuy không sợ hãi giống như đêm hôm trước, nhưng vẫn không thể nào ngủ ngon giấc được. Vì thế cô quyết định, bắt đầu từ đêm nay, nhất định phải trèo lên được nhà cây.

Cô bắt chước động tác của A Bảo, cầm nhánh cây bóp vài cái. Nhánh cây kia rất mềm, giống như kem đánh răng vậy, bóp sẽ có chất lỏng màu trắng chảy ra. Liều Sát bôi lên đầu, gãi mấy cái thì bắt đầu có bọt, còn có một mùi thơm rất nhẹ. Hóa ra trên người A Bảo có mùi cây xanh thơm ngát là nhờ thứ này.

Lúc đầu A Bảo còn nhìn cô chăm chăm, nhìn một lúc rồi cũng mặc kệ cô luôn. Ban đầu Liều Sát cũng rất căng thẳng, dù sao đây cũng là lần đầu cô trần truồng trước một người đàn ông. Nhưng sau khi ánh mắt A Bảo dời đi, cô cũng dần thả lỏng, hai người ngồi trong một cái hồ, nên thấy không nên thấy cũng đã thấy hết rồi, chẳng ai chịu thiệt cả.

Liều Sát gọi đầu, tắm rửa, đánh răng sạch sẽ, xoay người lại thấy A Bảo đang đưa tay ra sau lưng cổ gãi. Cô tới bên cạnh A Bảo, thấy anh muốn kỳ cọ sau lưng nhưng móng tay của anh quá dài, tự cào mình xước mấy vết chảy máu. Liều Sát suy nghĩ một chút, cầm lấy nhánh cây bóp ra một chút chất lỏng, tiến lên muốn giúp anh.

Tay của Liều Sát mới chạm vào lưng anh, đã cảm thấy một luồng sức mạnh xông tới, thoáng cái cô đã bị nắm chặt.

Bàn tay A Bảo giống như kim sắt bóp chặt cổ cô, dùng thân thể đè lên người cô, áp sát cô lên vách đá của suối nước nóng. Những cục đá thô ráp làm Liều Sát thấy đau, nhưng cô cũng không dám cử động. Người đàn ông trước mắt hiển nhiên là đang tức giận, lông mày đen rậm nhíu chặt, đôi mắt nhìn cô chăm chăm, môi trên hơi nhếch lên, lộ ra hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, tỏa ra ánh sáng lạnh lùng dưới ánh trăng.

“A Bảo... Tôi... Khụ... Tôi chỉ muốn giúp anh... Kỳ lưng..!”

Ánh mắt A Bảo vẫn nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, dường như muốn xem lời cô nói là thật hay giả.

Bỗng nhiên Liều Sát nhớ mình đã đọc được trong một quyển sách là động vật rất đề phòng đối với những bộ phận mềm mại hoặc mình không thể nhìn thấy, ví dụ như lưng, bụng.

Sao cô lại không bắt cần quên mất điều này chứ?

Liều Sát thả lỏng thân thể, cố gắng để tỏ ra chân thành nhất có thể. Cô nói rất dịu dàng: “Anh biết tôi rất yếu đuối, tôi không thể làm anh bị thương được. Hơn nữa anh đã cứu tôi, bây giờ tôi chỉ muốn dùng hết sức để báo đáp anh thôi.”

A Bảo dần dần nói lỏng tay, lùi về phía sau hai bước, nhảy lên, giống như mũi tên bắn lao về phía rừng rậm.

Liều Sát bị bọt nước của A Bảo văng đầy mặt, đợi khi cô lau xong nước trên mặt chỉ thấy lá cây phía sau anh rụng xuống là tả... Liều Sát vội vàng đứng dậy, mặc vội quần áo đuổi theo nhưng vẫn không kịp, A Bảo đã vào nhà mất rồi.

“A Bảo, có thể cho tôi lên nhà cây được không?”

Liều Sát hoàn toàn không ngờ mọi chuyện sẽ đi ngược với dự đoán của mình. Cô vốn định sau khi hai người đều tắm rửa sạch sẽ, từ từ đi bộ về nhà, cô có thể uyển chuyển nói với A Bảo cô muốn sống ở trên nhà cây, mà A Bảo thấy cô tắm rửa sạch sẽ rồi, có lẽ sẽ không kỳ thị cô như hôm qua nữa. Ai ngờ lại thành ra thế này, càng nịnh nọt anh ta càng khiến cho mọi chuyện càng thăng.

“Ở dưới đất tôi không ngủ được, đêm nào tôi cũng mất ngủ. A Bảo...”

Phía trên không chút phản ứng.

Liều Sát ngẩng đầu nhìn lên, cực kỳ khổ sở, cô chưa bao giờ cảm thấy chán nản như vậy. Từ sau khi lạc tới nơi này, cô không làm được việc gì, loại cảm giác bất lực này cứ bao vây cô. Nhiều ngày chờ đợi lo lắng như vậy, nhiều ngày phải cúi đầu nịnh hót như vậy, cuối cùng vẫn làm hỏng hết mọi việc. Liều

Sất thật sự không trụ nổi nữa, cô ngồi dưới đất gào khóc.

“Đây là chỗ quái quỷ nào vậy, tôi không muốn ở lại chỗ này một giây nào nữa, tôi muốn về nhà... Tôi không muốn chết ở đây... Tôi muốn mẹ cơ... Hu hu...”

Lúc A Bảo đi xuống liền nhìn thấy cảnh: Cô ngồi bệt xuống đất, giơ hai chân, mắt hết hình tượng. Quần thể thao màu xám gần như không thể nhìn ra màu sắc ban đầu, áo phông xộc xệch lộ ra một nửa bờ vai mượt mà, tóc dài đen nhánh rối xõa trên đầu vai, càng tôn lên làn da trắng nõn của cô.

Cô nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên, trên gương mặt nhỏ lám lem đầy nước mắt, đôi mắt hơi sưng lên, miệng méo xẹo đến tội, bộ dạng đáng thương vô cùng.

A Bảo bắt giác mềm lòng: “Khóc cái gì?”

Mắt cô lập tức tròn tròn, há hốc miệng, giống như vừa nhìn thấy một chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi.

A Bảo không nhịn được cười, vẻ mặt một người lại có thể phong phú đến vậy sao?

“Anh... Cười!” Liễu Sất giống như bị đập mạch, ngốc nghếch vươn tay sờ mặt anh, muốn giữ nụ cười kia trong tay: “Anh cười rất đẹp!” Giống như ánh mặt trời, cảm giác ấm áp vô cùng.

A Bảo nghiêng đầu, tay Liễu Sất rơi vào khoảng không, lúc này cô mới ngớ ra: “A... Tôi xin lỗi!” Rồi sau đó bỗng nhớ tới: “Anh biết nói?!”

“Đương nhiên.”

“Vậy sao lúc trước anh luôn...”

“Tôi không muốn để ý đến cô, tại sao tôi phải nói chuyện với cô?” A Bảo đứng dậy, từ trên cao cúi xuống nhìn cô: “Tôi không tin tưởng loài người!”

“Thế nhưng... Anh không phải là người sao?”

“Cô coi tôi là người sao?”

Liễu Sất rất muốn đồng ý nói ‘phải’, nhưng khi nhìn thấy đôi tai báo trên đầu và cái đuôi ở phía sau anh, cô không tài nào nói lên lời.

“Thấy chưa...” A Bảo đã sớm đoán được phản ứng của cô, loài người đều dối trá như vậy: “Cô ở đây khóc cái gì?”

“Tôi... Tôi sợ ở một mình ở dưới tầng cây ban đêm, tôi muốn lên nhà cây của anh...”

“Tôi không cho cô lên nhà cây, cô sẽ khóc sao? Cô cố ý khóc cho tôi nghe thấy đúng không?”

“Tôi không...”

“Cô chỉ cảm thấy mình chịu khổ, sao không nghĩ tới việc tôi đã quen ở một mình, không thích bị người khác quấy rầy?” Bỗng nhiên anh cúi đầu, tiến sát vào Liễu Sất, hung dữ hỏi: “Tại sao tôi nhất định phải chịu khổ?”

Liễu Sất bị sự hùng dũng của anh dọa lùi về phía sau, cho đến khi lưng dựa vào thân cây mới dừng lại. Cô cẩn thận ngẫm lại lời anh nói, đúng thế, cuộc sống đang yên đang lành bị người lạ xen ngang là ai cũng sẽ sinh ra tâm lý bài xích mà thôi. Huống chi anh còn ba lần bốn lượt giúp đỡ cô, nếu không có anh, có khi cô đã sớm chết trong khu rừng rậm này rồi.

Nghĩ như vậy, Liễu Sất không những không tức giận mà còn khẽ thở phào. Tuy anh nói không nể mặt chút nào nhưng thẳng thắn như vậy mới dễ chung sống: “Thật ra, tôi không có ý bắt anh chịu khổ, tôi chỉ mong anh giúp đỡ tôi. Tôi không biết tại sao mình lại tới đây, cũng không hiểu gì về nơi này. Liệu anh có thể dạy tôi một ít kỹ năng sinh tồn được không, chờ tôi có thể sống tự lập, tôi sẽ lập tức rời đi, sẽ không làm phiền anh nữa.” Liễu Sất sợ anh không tin, còn nhấn mạnh: “Thật đấy, tôi còn muốn tìm đường về nhà, ba mẹ tôi không tìm được tôi chắc chắn sẽ vô cùng lo lắng.”

A Bảo thấy cô không tức giận thì có chút ngạc nhiên: “Đợi cô có thể tự lập?” Anh nhìn thân thể nhỏ bé gầy yếu của Liễu Sất từ trên xuống dưới, cái đuôi mạnh mẽ kia vênh lên thật cao, thể hiện rõ sự khinh thường trong lòng anh: “Sẽ có ngày đó sao? Con người yếu ớt!”

“À thì... Chuyện tương lai ai mà biết được chứ? Tôi sẽ cố gắng hết sức mà! Máu chó vẫn là phải dựa vào anh. Anh sẽ giúp tôi chứ?”

“Được rồi!” A Bảo miễn cưỡng đồng ý: “Ai bảo tôi hiếu kỳ muốn biết cô tự lập thế nào chứ?”

“Anh đồng ý? Thật tốt quá! Cảm ơn cảm ơn...” Liễu Sất kích động đi lên nắm chặt tay A Bảo, lại chợt nhớ ra anh không thích người khác chạm vào mình thế là lùi hai bước cười nói: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, về sau nhất định tôi sẽ cố gắng, cố gắng không gây cản trở cho anh.”

A Bảo gật đầu, tiến lên ôm lấy eo Liễu Sất, dùng sức nhảy lên một cái, nhảy lên tầng cây thứ nhất.

Đây là lần đầu tiên cô được anh ôm nhảy lên trong tình trạng tỉnh táo, vậy nên cô có chút sợ hãi. Cô vô thức cúi đầu nhìn mặt đất cách mình thật xa, trong lúc vô tình lại nhìn thoáng qua giữa háng A Bảo. Trong khu rừng rậm rạp, A Bảo nhỏ đang di chuyển tới lui theo động tác của anh. Mặt Liễu Sất lập tức

không thoải mái, ngay cả cái đuôi cũng không có chỗ để mà phải đặt trên đùi.

“Thực xin lỗi đêm qua quá lạnh, tôi... A Bảo!”

“Thì sao?”

Liều Sát còn chưa dứt lời, âm điệu đột nhiên cất cao, kinh ngạc nhìn nhìn: “Sao trên người anh lại... Có lông?”

Phía dưới cổ, ngực cùng trên đùi mọc một tầng lông tơ mỏng màu vàng kim, rất giống màu da, không nhìn kỹ sẽ không thấy.

A Bảo sờ lên lông tơ trên người, thần nhiên nói: “Mùa đông đến, trên người tôi sẽ mọc lông.”

A Bảo nhìn Liều Sát. Sáng sớm ánh sáng còn nhẹ, con ngươi của anh không phải co lại, hai đầu trên hẹp, ở giữa lại mở to, như hình bầu dục dựng thẳng. Lúc nhìn chăm chăm luôn có cảm giác quý dị khó diễn tả bằng lời. Anh tỏ ra thần nhiên nhưng trong lòng lại chờ về mặt sợ hãi của Liều Sát. Con người đều như vậy, bài trừ đối lập, bọn họ gọi chung tộc không giống mình là... Dị tộc. Đối với dị tộc con người luôn nơm nớp, hành hạ đến chết, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Liều Sát nghe anh nói như vậy cũng yên lòng. Cô còn lo anh bị bệnh. Mùa đông đến trên người mọc lông? Thế chẳng phải giống động vật đến mùa phải thay lông sao? Trong cơ thể nửa người thú có một nửa gien động vật, mọc lông cũng là bình thường, như vậy không tồi, có thể thích ứng điều kiện thiên nhiên nơi này.

“Còn có... Vấn đề gì sao? “Liều Sát hiểu ra rồi nhưng A Bảo vẫn đang nhìn chăm chăm vào cô, nét mặt này giống như cô nói thiếu gì đó.

“Cô không thấy có gì không ổn sao?”

“Có gì không ổn?”

“Lông đó, tôi có thể mọc lông”

“Tôi biết rồi, lông... Là để chống lạnh đúng không?”

“Ừ... “

“Rất tốt, như vậy mùa đông anh sẽ không sợ lạnh, anh giúp tôi tìm mấy tấm da thú được không? Tôi không mọc lông, mùa đông sẽ lạnh chết mất.”

A Bảo cẩn thận quan sát nét mặt của cô, xác định cô không giả vờ, là thật sự không coi anh như dị tộc, trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, giọng điệu cũng vui vẻ không ít: “Đến mùa đông lông của tôi sẽ rất dài.” Ý của anh là: Cô đến lúc đó không phải lo!

Liều Sát không hiểu, lông dài là chuyện nên kiêu ngạo sao? Giọng điệu kia chẳng lẽ là mong cô khen sao?

Liều Sát còn đang phân vân không biết nói gì, A Bảo đã nhảy xuống, Liều Sát nhìn bóng lưng anh, khó hiểu lắm bầm: “Mọc lông vui vậy sao?”

Cô gấp gọn da thú trải trên mặt đất và đắp trên người, đặt vào góc xong cũng đi xuống theo.

Liều Sát tới đây đã 22 ngày, cô khi vừa đến đây và cô bây giờ đúng là khác nhau hoàn toàn. Hơn hai mươi ngày này Liều Sát không thể nói là đã thay đổi hoàn toàn nhưng cũng có thể xem như tiến bộ thần tốc. Cô từ nhỏ học múa, thân thể mềm dẻo vô cùng, lại tăng cường luyện tập thể lực, hiện giờ chạy hai cây số cũng là chuyện nhỏ. Ngay cả lên xuống nhà cây cô cũng có thể tự leo, không cần dựa vào A Bảo nữa rồi. Anh buộc cô định một cây mây to như cánh tay trẻ con lên trên cành cây cạnh cửa ra vào, Liều Sát hiện giờ đã có thể dùng cây mây này để leo lên leo xuống thành thạo.

A Bảo là người bạn cùng phòng khá dễ chịu, chỉ cần không quấy rầy anh, nhất là lúc anh ngủ trưa, anh bình thường đều thoải mái. Tuy độc mồm độc miệng, luôn thích gọi cô là ‘Con người’, nhưng Liều Sát cần cái gì anh cũng sẽ cố gắng tìm.

Chỉ có điều không được hỏi về cha mẹ anh, nếu không anh sẽ bơ cô cả ngày.

Tới nơi này lâu như vậy Liều Sát còn không biết mình đang ở đâu, mỗi lần hỏi A Bảo anh cũng chỉ trả lời hai chữ: Không biết. Ngoại trừ A Bảo cô chưa gặp ai khác, chỉ mong rằng ra được khỏi cánh rừng rậm này sẽ tìm được người khác hỏi thăm.

Liều Sát xuống tới dưới tầng cây, trông thấy lá rơi đầy đất, vô cùng tiêu điều. Trận gió lớn tối hôm qua giống như thổi mùa đông tới, nhiệt độ đột ngột giảm mạnh. Cô còn đang mặc T-shirt, quần thể thao, giày converse lúc đến. Đây là quần áo dày nhất của cô, vấy lá cây mát mẻ cô làm đã không thích hợp với mùa này nữa rồi, thật không biết làm thế nào mới vượt qua được mùa đông này.

Cô run lấy bầy đi đến suối nước nóng rửa mặt, A Bảo đã sớm rửa ráy xong, nhưng không đi tìm đồ ăn như mọi ngày mà đứng ở vách đá, không biết đang nhìn cái gì.

Liều Sát vệ sinh cá nhân xong anh còn chưa đi, vì vậy cô đi tới đứng ở bên cạnh anh.

Khắp núi rừng bao phủ bởi màu vàng, màu đỏ, màu xanh, lá cây tầng tầng lớp lớp, phóng mắt nhìn giống như một bức tranh đậm màu sắc.

A Bảo quay đầu, trông thấy Liễu Sát ôm hai tay, lạnh co ro cả người. Anh hơi nhũn mảy, hỏi: “Đồ của cô trong nhà cây có gì muốn mang đi không?”

“Mang đi? Ờ thì... Kéo, giấy cùng quần áo tôi làm.”

“Còn gì nữa không?”

“Không, chúng ta phải đi sao?”

“Phải, mùa đông năm nay sẽ tới sớm, chúng ta phải đi mau. Cô xuống suối tắm cho ấm người, lát nữa tôi về chúng ta cùng đi.”

“Gấp vậy sao? Hôm nay đi luôn à...”

A Bảo dùng hành động nói cho cô biết là gấp thế nào. Cô còn chưa dứt lời anh đã chạy xa.

Lúc anh trở lại trên tay chỉ cầm hai tấm da thú cùng một cái kéo.

“Đi thôi!” Anh nói với Liễu Sát: “Trên đường tôi sẽ tìm đồ ăn cho cô.”

“Mang ít đồ vậy sao?” Liễu Sát kinh ngạc: “Anh không mang gì sao? Chỗ trú đông cách đây không xa à?”

“Đồ của tôi trên đường có thể tìm, chỗ kia... Một mình tôi đi ước chừng mười ngày, hiện giờ thêm cô nữa hi vọng sẽ không phải đi quá lâu.”

Nói xong anh mở một tấm da thú ra, cuộn Liễu Sát cuộn lại như cuộn thảm, chuẩn bị kệp cô như mọi ngày.

Liễu Sát không chịu, lộ trình dài như vậy nếu để anh ta kệp đi xóc nảy như mọi ngày thì cô nôn đến chết mất: “Như vậy không được, kệp như vậy rất khó chịu.”

“Vậy muốn thế nào? Cô muốn chạy cùng tôi chắc?” Về mặt A Bảo không tán thành.

Làm sao có thể, tốc độ của anh là của báo đó. Đừng nói A Bảo, chính Liễu Sát cũng không cho rằng mình có thể chạy cùng anh.

“Nếu như... Anh cảm thấy không quá nặng, tôi có thể nằm trên lưng anh. Liễu Sát có chút xấu hổ đề nghị. Lúc này cô thực sự cảm thấy mình quá vô dụng, quá vương tay vương chân.

Cô cho rằng a Bảo sẽ cự tuyệt, không ngờ anh lập tức xoay người, hai tay chống ở trên đầu gối, quay đầu nói với cô: “Lên đi.”

Thân hình A Bảo cao lớn, cong ra phía trước, cái đuôi linh hoạt vểnh lên bên cạnh, khom ra một hình cung rất lớn, lông tơ vàng kim trên lưng phát sáng lấp lánh dưới ánh nắng.

Đối với đàn ông, nếu như anh ta nguyện ý xoay người cõng bạn có lẽ là xuất phát từ phép lịch sự, có lẽ là có cảm tình với bạn. Nhưng đối với nữ người thú mà nói, anh ta nguyện ý cõng bạn, chứng tỏ anh ta hoàn toàn tin tưởng bạn, chấp nhận cho bạn nhìn thấy điểm yếu của mình.

Giây phút A Bảo xoay người, Liễu Sát cảm động.

Cô leo lên tấm lưng rộng lớn của anh, hai tay ôm cổ anh.

“Đưa da thú cho tôi.”

A Bảo cầm lấy da thú, luồn xuống dưới mông cô, buộc thắt nút ở bụng mình. Như vậy Liễu Sát sẽ được buộc chắc vào lưng anh, cho dù chạy nhanh cũng sẽ không rơi.

“A Bảo...” Khi anh làm xong, Liễu Sát nằm sấp ghé vào tai anh, rất trịnh trọng nói: “Cảm ơn anh!”

Cảm ơn anh trong lúc tôi mò mẫm bắt lặc đã cứu mạng tôi, cảm ơn anh kiên nhẫn dạy tôi, cảm ơn anh tin tưởng tôi, cảm ơn anh... Không coi tôi như gánh nặng mà vứt bỏ tôi.

Hơi thở của Liễu Sát phất qua cổ A Bảo, ấm áp, ngra ngứa, như bị một sợi lông vũ nhẹ nhàng cọ hai cái trong lòng. Anh không chịu được xoay xoay tai, gãi một tiếng, chạy như bay về phía mặt trời mọc.

p.s: Báo-kun tsun =))))))))))))))

Chương 6: Gặp nạn

“Tôi hôm nay chúng ta nghỉ ở đây.”

A Bảo tháo da thú, thả Liễu Sắt xuống, lại giống như hai ngày trước đây cẩn thận kiểm tra xung quanh một lượt. Không có nguy hiểm “Cô ở đây chờ tôi, tôi đi tìm đồ ăn, cô treo lên cây đi, ở đó an toàn hơn.”

“Được, anh nhớ cẩn thận! “

A Bảo gật đầu, nhảy mấy cái liền biến mất trong rừng rậm.

Từ hôm xuất phát đến bây giờ, hai ngày, đều là A Bảo cống cô chạy trong rừng rậm, trên đường sẽ dừng lại nghỉ ngơi, ăn một chút, sau đó tiếp tục vội vàng lên đường. Đến buổi tối, anh sẽ tìm cây đại thụ, ôm Liễu Sắt vào lòng, cùng ngủ trên tàng cây. Ban đầu Liễu Sắt còn có chút lo lắng, sợ hơi lật người sẽ ngã xuống, sau quen rồi thấy cũng bình thường, dù sao trên cây cũng an toàn hơn.

Liễu Sắt gần gần cọt, lại khoác thêm da thú, cầm kéo, tìm nhánh cây khô, đợi A Bảo đi săn về có thể đốt lửa nướng thịt, còn có thể sưởi ấm.

Cô dạo qua một vòng, cũng không đi quá xa, chỉ ở trong phạm vi A Bảo đã kiểm tra.

Mặc dù hai ngày qua rất an toàn, dọc đường cũng không gặp phải động vật lớn nhưng Liễu Sắt cũng không dám sơ ý. Lỡ như gặp phải thì đúng là chỉ còn đường chết. Vì vậy cô chỉ đi xung quanh nhặt chút nhánh cây khô, xếp thành hình nón, lại nhặt chút lá cây khô dùng để nhóm lửa. Chuẩn bị xong liền quay về, treo lên cây chờ A Bảo trở về.

Liễu Sắt ngồi ở trên chạc cây, đung đưa chân, buồn chán nhìn xung quanh.

Đột nhiên tầm mắt cô rơi vào phía trước tầm 17 18 mét. Đó vẫn là rừng cây, không khác gì chỗ cô bây giờ, nhưng mà trong rừng cây kia thấp thoáng mấy bóng trắng lảo đảo, trong rừng cây âm u vô cùng bất mắt.

Liễu Sắt lập tức ngồi thẳng dậy, đôi mắt trông về phía xa. Đúng vậy, quả thật có bóng dáng lảo đảo, là... Bóng dáng con người.

Có người! Nơi này có người!!

“Này... Này... Mấy người khoan đã!” Liễu Sắt kích động, nhảy xuống cây, chạy về phía mấy người kia.

Tốc độ những người kia rất chậm, Liễu Sắt lập tức đuổi kịp bọn họ.

Tới gần Liễu Sắt mơ hồ nghĩ thấy được mùi tanh nhàn nhạt, bước chân cô chậm lại.

Gần đây có dã thú?

Cô nhanh như mèo cảnh giác nhìn bốn phía, cẩn thận tới gần những người kia.

Càng gần mùi tanh càng đậm, còn kèm theo mùi thối rửa rất kỳ quái.

Trên người Dã thú chỉ có mùi tanh không có mùi thối rửa như vậy.

Liễu Sắt dừng bước, trực giác nói cho cô phía trước có nguy hiểm, không thể tới gần nữa. Nhưng mà không để gì mới gặp được người, cứ để lỡ như vậy sao? Lại nhìn những người kia đang không hề sợ hãi mà đi về phía trước, cô cũng nên nhắc nhở bọn họ gần đây có nguy hiểm mới phải.

Khoan đã!

Dáng đi của những người kia sao kỳ quái vậy?

Vừa rồi chỉ cảm thấy bọn họ đi rất chậm, bây giờ đến gần nhìn có vẻ càng kỳ dị. Bóng lưng của bọn họ hơi cong xuống, rất... Nói như thế nào nhỉ? Gượng gạo? Đúng, đi rất gượng gạo, giống như con rối bị buộc dây, tay chân đều rất mất tự nhiên.

Lúc này những người kia dừng bước như phát hiện gì đó, ngửa cổ... Ngửi.

Động tác kia không giống con người.

Một giây sau bọn họ cùng xoay người.

Nhìn thấy mặt bọn họ xong Liễu Sát liền hóa đá.

Đó đâu phải là người!!!

Bọn họ... Không, là chúng nó. Chúng nó màu da trắng bệch, là trắng bõn nhợt nhạt... Trên mặt có những vết thối rữa hình dạng bất đồng, vết máu loang lổ, tóc rất thưa thớt, răng nanh sắc nhọn thật dài chìa ra ngoài, miệng còn không ngừng phát ra tiếng ô ô, có vẻ rất vui mừng.

Những thứ này.... Rõ ràng là zombie Liễu Sát từng thấy trong phim 'Resident Evil'.

Nhưng đó đều là diễn viên đóng phim thôi, trong cuộc sống thật thật sự có loài này sao???

Liễu Sát không có thời gian cân nhắc xem trong cuộc sống hiện thực có zombie hay không bởi vì chúng nó đã chạy về phía cô. Hiển nhiên cô chính là nguyên nhân khiến chúng nó hưng phấn, mùi thịt tươi.

Đám zombie đi lại tập tễnh, chạy cũng không quá linh hoạt. Chân của bọn nó không thể gấp lại, tất cả đều bước thẳng tắp, tốc độ chậm như vậy cho Liễu Sát một ít thời gian.

Đáng tiếc Liễu Sát vừa rồi đứng quá gần chúng nó, trông thấy chúng nó lại còn gần ra, chút chần chờ ngần ngại này khiến một con trong số đó đuổi kịp. Nó là con cao nhất, chân dài nên bước mấy bước liền tới sau lưng Liễu Sát, ngón tay khô héo vịn vẹo gần như chạm vào lưng cô.

Liễu Sát căng thẳng cổ họng khô khốc, tim đập nhanh đến mức sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô liều mạng chạy về phía trước. Đột nhiên lưng cô bị nắm chặt, xé rách, xoạt một tiếng, lưng áo phong bị xé rách rồi. Cô lao đảo, ngã xuống đất, zombie sau lưng lập tức lao tới.

Liễu Sát nhanh chóng xoay người, giờ kéo lên đâm tới.

Phập một tiếng, Liễu Sát cảm thấy kéo giống như đâm vào trong khe khớp xương khuỷu tay nó, không rút ra được rồi !

“Chết tiệt...” Cô thầm mắng, lập tức xoay người, nhấc chân đá mạnh vào đầu zombie, khiến đầu nó nghiêng về một bên, nhân cơ hội bò lên, chạy về phía trước. Nếu là người thường lúc này đáng lý đã ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, đáng tiếc zombie không biết đau, một đá này không hề có tác dụng đối với nó. Nó chỉ vịn đầu, lại tiếp tục đuổi theo, bàn tay to như cành khô bóp chặt cổ Liễu Sát.

Liễu Sát liều mạng muốn đẩy tay nó ra, nhưng sức nó quá mạnh. Cô dùng hết sức lực, nó lại không chút xi nhê. Lực bóp trên cổ càng ngày càng mạnh, hô hấp càng ngày càng khó khăn, cô tuyệt vọng nghĩ: “Mình sắp chết rồi!”

Trước mắt đen sì, Liễu Sát từ từ nhắm mắt lại.

“Bóp...”

“Con người!!!”

Cô mê man, mơ hồ nghe thấy có tiếng ai đó gọi mình, tiếng vật nặng ngã xuống đất. Liễu Sát đột nhiên cảm thấy mình lại có thể thở lại được, cô như cá được thả về nước, vội vàng hít không khí, dường như nuốt hít đầy phổi mình.

Liễu Sát cảm thấy trên người đau như bị cán qua. Cô cố sức mở mắt ra, trông thấy đám zombie vừa rồi đuổi theo cô đều ở phía trước cách đó không xa. Chúng nó vây thành vòng tròn, hợp sức tấn công người ở giữa.

A Bảo dùng sức đâm vài phát, đến khi đánh bay đầu zombie, thân thể nó mới từ từ ngã xuống. Một con ngã xuống càng nhiều con lại xông tới.

“A...” Liễu Sát chưa bao giờ vui mừng vì trông thấy A Bảo như lúc này. Cô không kìm chế được định gọi anh. Vừa mới mở miệng lập tức lấy tay che miệng mình, bây giờ cô không thể khiến cho A Bảo phân tâm.

Giọng cô rất nhỏ, mới vừa rồi bị bóp cổ, hiện giờ cổ còn đau, giọng nói phát ra rất nhỏ, A Bảo lại nghe thấy.

A Bảo hôm nay không đi săn. Ba ngày liên tục cố cô chạy, dù có khỏe mạnh đến mức nào đi chăng nữa cũng có chút mệt mỏi. Anh chỉ đi hái vài quả trái cây, tìm trứng chim thì đã quay về. Khi trở về không thấy Liễu Sát ở tại nguyên chỗ chờ anh, ngay sau đó lại nghe thấy phía trước có tiếng động, anh ném đồ ăn chạy tới.

Một đám zombie, có tám chín con. Một con cao nhất trong đó giờ cao tay khiến đám zombie vây quanh nó đều hưng phấn gào thét, rục rịch xông lên. Mà con nổi bật bàn tay khô héo giờ cao lên đứng là Liễu Sát anh muốn tìm.

Cô mềm oặt, đầu nghiêng về một bên, không chút sinh khí rơi vào tay zombie, không biết còn sống hay đã chết.

Anh bỗng... Hoảng sợ.

A Bảo không hề nghĩ ngợi xông lên, nhảy lên thật cao, lúc hạ xuống dùng lực vùng tay đâm vào đầu con zombie này. Nó gào rú hai tiếng, tay nắm Liễu Sát đột nhiên hất lên, ngay sau đó buông ra, Liễu Sát bị ném ra xa, ngã xuống đất. Những con zombie khác lập tức xông tới tấn công anh.

Zombie là tồn tại đặc thù trong khu rừng rậm này. Chúng nó không thể trở thành thức ăn cho động vật khác. Động vật ăn thịt cũng rất kén ăn, không ai

thích ăn thịt thối. Hàm răng của bọn nó lại có độc, bị cắn trúng cũng sẽ bị lây bệnh, trở thành zombie. Chúng nó không có cảm giác, thích thịt tươi sống, tìm được mục tiêu sẽ bám riết không bỏ. Cho nên mảnh thú có thể giết chúng nó đều không có hứng thú với chúng, dù gặp cũng sẽ tránh xa, không cần phải lãng phí sức lực.

A Bảo thường ngày gặp zombie cũng phải nhảy ra xa. Tốc độ của anh gần như không ai có thể đuổi theo.

Nhưng hôm nay không được. Nếu như anh chạy, Liễu Sát sẽ trở thành thức ăn cho chúng nó.

May mà cô không sao.

Anh nghe thấy tiếng cô.

A Bảo không ham chiến. Anh hôm nay chạy cả một ngày, lại tiêu diệt ba con zombie, thể lực đã không còn nhiều. Tiếp tục đánh đừng nói cứu Liễu Sát ngay cả mình cũng chôn cùng.

Anh vừa đánh vừa rút. Nhưng số lượng zombie quá nhiều, anh cũng đã kiệt sức, không thể đánh bay đầu zombie nên không tiêu diệt được chúng nó.

“Con người, cô không sao chứ? Có thể đứng dậy không?”

Liễu Sát vịn thân cây, nhin đau và choáng váng, khó khăn đứng lên, khàn khàn nói: “Có thể!”

“Được!” Nói xong anh nhảy lên, đá văng zombie gần mình, sau đó hạ xuống đất liền nhảy đến bên cạnh Liễu Sát, đưa tay kéo cô vào trong ngực. Liễu Sát thuận thế ôm cô anh, hai chân kẹp ở trên eo anh.

Nhìn qua bả vai A Bảo, Liễu Sát trông thấy zombie sau lưng bọn họ, vung móng vuốt sắc bén cào lên lưng A Bảo: “A Bảo cẩn thận!”

“A... Ôm... Chặt!”

May mắn tốc độ của zombie không nhanh, A Bảo ôm Liễu Sát tránh trái tránh phải, cuối cùng cũng thoát.

“Anh có sao không? Anh thả tôi xuống, tôi tự đi.”

“Không... Được, bây giờ còn chưa... Đủ xa, zombie... Sẽ theo... Mùi... Tìm đến...” “Giọng A Bảo yếu ớt. Liễu Sát chưa bao giờ thấy giọng anh yếu ớt như vậy.

Vừa rồi móng vuốt của zombie cào về phía lưng A Bảo, nhất định là anh bị thương rồi.

Liễu Sát lo lắng vết thương của A Bảo, lại không dám hỏi thăm, sợ anh nói chuyện với mình lãng phí sức lực, trong lòng cảm thấy hối hận và tự trách. Dần dần cô phát giác có điểm bất thường. Tốc độ của A Bảo chậm lại. Cô đang định buông hai chân xuống lại cảm thấy lão đảo, ngay sau đó liền ngã xuống đất. Toàn thân đau nhức lại bị đè lên một lần nữa.

Anh ngã xuống rồi!

p.s: Anh đừng biến thành zombie nhé. Người + báo = đáng yêu, nhưng Zombie + báo = không đáng yêu rồi =v=

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nương tựa vào nhau

“A Bảo, A Bảo, anh làm sao vậy?”

Liễu Sát đẩy đẩy A Bảo đang nằm trên người cô, anh không phản ứng.

Liễu Sát ra sức bò từ dưới người anh ra, lúc này mới phát hiện A Bảo đã mang cô ra khỏi rừng. Nương ánh trăng mờ, Liễu Sát trông thấy vết thương trên lưng anh, sợ tới mức hít sâu một hơi. Ba vết cào từ xương bả vai bên phải kéo dài đến eo trái, vết ở giữa kinh khủng nhất, sâu đủ thấy xương, da thịt rách toạc ra hai bên, máu tươi theo eo uốn lượn chảy xuống phía dưới.

“Ôi trời, anh bị thương nặng quá!” Liễu Sát luống cuống: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” Cô chưa bao giờ băng bó vết thương, nhất là khi anh còn bị thương nặng như vậy, nhất định phải khâu.

“Cứ nằm như vậy cũng không ổn, lở như đám zombie kia ngửi mùi máu tươi tìm đến đây thì toi.” Cô nhìn bốn phía, ban đêm nên nhìn xa không rõ, chỉ biết là trước mắt bọn họ là một bãi cỏ rộng rãi: “Kiểm đầu ra chỗ nấp đây?”

Cô vòng quanh A Bảo ba vòng, dần dần tỉnh táo lại. Cân nhắc một lát rồi lại chui xuống dưới A Bảo, nhấc hai tay anh vắt lên vai mình, kéo anh đi. Nhưng chiều cao thể trọng hai người chênh lệch quá lớn, Liễu Sát chui xuống dưới người anh thì hoàn toàn bị anh bao phủ. Cô sinh ra trong gia đình bậc trung, không thể nói là cảm y ngọc thực nhưng tuyệt đối không phải lo nghĩ, lớn lên dưới sự bảo bọc của cha mẹ. Đừng nói đến chuyện chịu khổ, nếu cô còn đang ở thể giới văn minh thì dù nằm mơ cũng không mơ thấy có ngày mình phải cống một người đàn ông, bò trên mặt đất.

“Ai ui...”

Tay không biết bị cái gì sắc nhọn chọc vào, Liễu Sát bị đau theo phản xạ rút tay về, thân thể bất giác lao đảo, A Bảo thuận thế trượt xuống, Liễu Sát vội đưa tay đỡ anh.

“Á...” Liễu Sát quỳ trên mặt đất, không nhìn thấy sau lưng lại còn ngược tay, không kiểm soát được lực nên vô tình đụng phải vết thương của A Bảo. Anh đau tỉnh, rên rỉ một tiếng.

“Anh tỉnh rồi? Vết thương rất đau à? Tôi không cố ý.”

A Bảo vừa tỉnh nên còn choáng, không biết mình ở chỗ nào, chỉ cảm thấy trên lưng nóng rát đau đớn, cơ thể mệt mỏi, khiến anh cảm thấy cử động ngón út cũng không có sức. Nghe thấy dưới người truyền đến giọng nói trầm khàn tràn ngập áy náy mới phát hiện mình được ai đó đỡ đi, mà người nọ lại đang bò...

“Cô...” Anh cố gắng cử động chân, hy vọng có thể đứng dậy. Anh dùng hết sức lực, chân cũng chỉ hơi động dậy.

A Bảo sưng sờ, từ bao giờ mình trở nên yếu ớt như vậy? Ngay cả cử động cũng không được?

“Lưng anh bị thương, đừng cử động, nếu không sẽ càng chảy máu nhiều hơn đấy. Giờ Tôi tìm một chỗ kín đáo cho anh nghỉ ngơi nhé!

Lưng bị thương? Đúng rồi, anh nhớ vừa rồi bị zombie cào trúng lưng. Chẳng lẽ trên móng vuốt của zombie có chất gây tê liệt cơ thể? Trước kia dù bị thương nặng hơn cũng không như bây giờ. Cơ thể giống như không phải là của mình, không thể cử động được.

A Bảo nghiêng đầu tựa trên bờ vai Liễu Sát, mặt đối diện mặt cô. Dựa vào gần như vậy lại không thấy rõ mặt cô, chỉ nhìn thấy vàng trắng sáng dát lên khuôn mặt cô một tầng ánh sáng mỏng lung du du, cảm nhận nhiệt độ cơ thể cô, có mùi thơm ngát của cây xanh giống anh.

Cũng anh nhất định rất mệt, nếu không sao một người sợ lạnh như cô lại có thể nóng đến mức này?

“Phía trước... Có một... Triền núi. Phía trên... Có hang động, chúng ta... Chúng ta có thể... Nghỉ ở đó. Cô... Thả tôi... Thả tôi ở đây... Đi trước tìm... Tìm được... Rồi... Rồi quay lại. Đón tôi.” Một câu Không dài, A Bảo lại ngắc ngứ mấy lần mới nói xong.

“Chúng ta cùng đi tìm triền núi kia.”

“Tôi... Xuống, nhanh hơn.”

Liễu Sát hiểu ý anh, cô thả anh xuống có thể đi nhanh hơn. Nhưng anh yếu như vậy cô sao có thể để anh một mình ở nơi này?

“Đặt anh ở đây, dã thú đến thì anh xong đời đó.”

“Có dã thú... Cô cũng xong đời.”

Liễu Sát bó tay: Người này thật đúng là, lúc này còn cố tình sỉ nhục sức chiến đấu của cô.

“Xong thì xong, tốt xấu gì cũng có hai người, trên đường xuống hoàng tuyền có bạn cũng tốt.”

“Cô...”

“Anh đừng nói chuyện với tôi, lãng phí thể lực của tôi.”

A Bảo ngoan ngoãn ngậm miệng.

Yên tĩnh trong chốc lát, A Bảo chịu không nổi, nhìn khuôn mặt nghiêng xinh đẹp của cô.

Trên đường xuống hoàng tuyền có bạn. Vừa rồi cô nói như thế sao?

Có bạn, có bạn.

Trong lòng anh không hiểu sao dâng lên một chút ngọt ngào, chỉ vì hai chữ đơn giản này.

Thì ra cảm giác có bạn là như vậy.

A Bảo vẫn luôn yên lặng không nói gì, Liễu Sát cho là anh ngủ, nhưng một lát sau bên tai đột nhiên vang lên tiếng hát khe khẽ của anh.

Giai điệu ca khúc rất đặc biệt, uyển chuyển, du dương, cô chưa nghe bao giờ. Giọng hát khàn khàn của anh ở nơi hoang dã trống trải có vẻ vô cùng cô đơn, không hiểu sao khiến người ta đau thương.

“Anh có thể hát bài gì vui vẻ được không?” Liễu Sát vốn một muốn xiu, nghe bài hát ưu thương như vậy càng uể oải.

“Không... Không hay sao?”

“Hay, nhưng buồn quá. Chúng ta vốn đã đủ thảm rồi, anh đừng xát muối lên vết thương nữa.”

“Ha ha... A...” Cười tác động lên vết thương của anh.

“Anh ngủ một chút đi.”

“Ừ...” Vừa dứt lời, A Bảo cảm thấy giống như có nước nhỏ lên vết thương.

Một giọt, hai giọt, càng ngày càng nhiều, chỉ lát sau bầu trời giống như đập lớn vỡ òa, mưa to tầm tã.

“Ôi mẹ nó... Có nhất thiết phải xui tận mạng vậy không!” Liễu Sát kêu rên.

Vết thương trên lưng A Bảo bị giọt mưa lớn như hạt đậu làm đau, nhưng anh chẳng quan tâm, anh cố gắng thử cử động một chút để che mưa cho Liễu Sát.

“Ai nha, vết thương của anh.” Liễu Sát đột nhiên nhớ ra: “Vết thương không thể dính mưa, sẽ nhiễm trùng.” Nói xong cô từ dưới người A Bảo chui ra, để anh quỳ trên mặt đất, còn mình xoay người đứng ở phía trên anh giúp anh che mưa.

Thân thể cô nhỏ nhắn, vai A Bảo rộng hơn cô rất nhiều. Cô che bên này thì lộ bên kia, che một lúc chỉ có cảm giác được cái này mất cái khác, kết quả là cả hai người đều ướt sũng.

“Đau không? Vết thương đau không?”

“Ừm... Không sao.”

“Không sao? Sao có thể không sao? Mưa quá to, hạt mưa làm rách vết thương vừa mới ngừng chảy máu của anh rồi. Nước mưa như mưa máu, hoàn toàn thấm ướt lông tơ mới mọc của anh, bắt thành từng đám đỏ trên lưng anh, nhìn mà rợn người.”

Liễu Sát cởi áo phông, đầu tiên là lau khô máu xung quanh vết thương, sau đó đắp áo phông lên vết thương, tránh cho nước mưa rơi thẳng vào vết thương, hi vọng máu có thể nhanh ngừng.

A Bảo quỳ trên mặt đất, nước mưa rơi xuống đất bắn ngược lên khuôn mặt tuấn tú của anh để lại những vết bắn loang lổ.

Đau quá!

Vết thương trên lưng như bị người ta dùng vòi tăng áp phun thẳng nước vào, đau đến cộng thêm mất máu khiến cho anh run rẩy không kiềm chế được.

“A Bảo, A Bảo, anh lạnh sao? Sao run quá vậy?” Liễu Sát muốn ôm anh, sưởi ấm cho anh nhưng lại sợ đụng phải vết thương: “Anh cố chịu một chút, tôi dẫn anh đi tìm triền núi kia, sẽ tìm thấy ngay thôi, rất nhanh!”

Cô lại chui xuống dưới người anh, nâng anh lên, tiếp tục bò lên phía trước.

“Thật không ngờ anh còn biết hát, giọng không tệ nha! “Liễu Sát liếc mắt nói chuyện với anh, phân tán sự chú ý của anh: “Nếu như anh ở chỗ tôi, tôi giới thiệu nhà sản xuất cho anh, giúp anh phát hành đĩa nhạc, dựa vào khuôn mặt đẹp trai của anh nhất định sẽ siêu nổi. Câu được một đồng fan hâm mộ.”

“Đĩa nhạc? “A Bảo như nghe thấy chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi: “Thứ đó... Khụ... Thứ đó... Lỗi thời... Từ bao nhiêu năm trước rồi...”

“Lỗi thời? “Mặc dù hiện giờ mọi người đều lên mạng download nhạc về nghe, nhưng đĩa nhạc cũng không thể tính là lỗi thời chứ.

Liễu Sát nhận ra điểm không bình thường.

“Tại sao anh lại nói đĩa nhạc là lỗi thời?”

“Đồ... Mấy... Trăm năm trước... Không phải... Không phải lỗi thời... Thì là gì?”

“Mấy trăm năm trước? Bây giờ là năm bao nhiêu?”

“Cô không biết hiện giờ là năm bao nhiêu sao? Năm 3... Khụ... 3012.”

“Hà???”

Bộp.

“A...”

Liều Sát kích động quên A Bảo còn ở trên lưng, đột nhiên đứng bật dậy, gáy đập vào cằm anh. Anh đau đến mức ôm miệng, mãi không nói nổi.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi quá kinh ngạc, có đau không?”

Liều Sát quỳ trước mặt anh, tóc bị mưa dính ướt dán trên trán, khuôn mặt bị lạnh trắng bệch, nước mưa không ngừng xối lên mặt cô, mắt cũng sắp không mở ra nổi nữa, hàng mi dày hơi lay động khiến A Bảo nhớ có một lần bắt được một con nai con. Lúc ấy con nai cũng dùng đôi mắt tròn xoe ướt sũng bắt lực nhìn anh. Anh mềm lòng thả con nai đi, chịu đói một buổi tối.

Anh giờ tay lau nước mưa trên mặt Liều Sát, xúc cảm mềm mại mịn màng khiến anh lưu luyến không muốn buông. Khuôn mặt cô trong bàn tay rắn chắc của anh nhìn lại càng nhỏ nhắn hơn.

Ồ?

Mình đang... Sờ mặt cô ấy?

Tay A Bảo như bị bỏng, lập tức rút lại, buông thõng bên người, nắm chặt, giống như muốn giữ cảm giác kia trong lòng bàn tay.

Ngón tay vuốt ve lòng bàn tay, đột nhiên phát hiện ra mình đã có thể cử động.

Không biết do tê liệt đã hết hay bởi vì mưa quá lớn rơi vào vết thương đã khiến máu độc chảy ra. Nếu là như vậy thì đúng là chó ngáp phải ruồi rồi.

Liều Sát còn đắm chìm trong cú shock 3012, nhìn thấy A Bảo đột nhiên đứng dậy, kinh ngạc hỏi: “A Bảo, anh... Anh không sao rồi?”

“Ừ, cảm giác tê liệt đột nhiên biến mất.”

“Hà? Vừa rồi anh bị tê liệt chứ không phải bởi vì bị thương quá nặng nên bất tỉnh à?”

“Bất tỉnh? Chỉ vì vết thương nhỏ này sao? Làm sao có thể!” A Bảo cử động cơ thể cứng ngắc, xoay người quyết định ôm lấy Liều Sát đi tìm hang động trên sườn núi. Khi anh đưa tay tới không khỏi có chút lúng túng. Liều Sát chỉ mặc nội y ren màu đen, bầu ngực được áo lót nâng lên hết sức rõ ràng sinh động.

Ngay cả khi cô không mặc quần áo anh cũng đã nhìn thấy rồi. Lúc ấy không cảm thấy gì, sao giờ lại không dám nhỉ?

“Chúng ta không đi sao?” Liều Sát ôm áo phông, ở trong mưa nhìn anh. Cô sốt ruột, còn chưa hiểu vì sao lại đến năm 3012 chứ?

Áo phông của cô hoàn toàn ướt đầm, bên trên còn loang lổ máu, không thể mặc nữa rồi. Mưa lớn như vậy không thể tiếp tục dùng dằng. A Bảo âm thầm cắn răng, tiến lên một bước, ôm eo nhỏ của cô.

Liều Sát giống như vừa rồi, ôm cổ A Bảo, hai chân quặp lấy eo anh.

“A...” Hai chân của cô vừa quặp lên eo anh liền nghe thấy anh kêu lên.

“Làm sao vậy? Tôi đụng phải vết thương của anh à?”

“Không sao! “Anh dừng một chút, giống như trải qua một hồi cân nhắc mới nói: “Cô... Dừng ôm chặt như vậy.”

Bộ ngực nở nang của cô dán sát vào lồng ngực anh, đồng thời nơi mềm mại cũng áp lên bụng anh, không một khe hở.

A Bảo chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên bùng lên một ngọn lửa tà ác, khiến anh có chút không kiềm chế được.

Liều Sát thử thả lỏng chân một chút, nhưng lại lập tức bị trượt xuống: “Không được, tôi sẽ ngã mất.”

“VẬY... Thôi được rồi.”

p/s: Anh đây là người thú, nhưng là người thú tương lai, thế hệ mới, tư tưởng tân tiến tiến bộ lắm chứ đừng khinh =))))))

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Bạn

A Bảo ôm Liễu Sát chạy như bay trong đêm mưa.

Vị trí Thiên núi không quá khó tìm, A Bảo đã từng tới một lần. Nhưng vì khi đó là ban đêm, hơn nữa bây giờ còn đang mưa to nên họ mất không ít thời gian mới tìm được.

Trên sườn núi nhỏ lại có một cửa hang rất lớn, bên trong tối om, nhìn như cái miệng của quái vật khổng lồ nằm ở nơi này.

“Cái hang này có an toàn không vậy?” Liễu Sát nhìn hang động đen ngòm, có cảm giác như mình là thức ăn tự chui đầu vào rọ. “Liệu bên trong có gì kỳ lạ không?”

“Có gì kỳ lạ chứ?” A Bảo trả lời bằng quơ, tiếp tục đi vào trong hang.”

“Dễ thú, zombie, nơi này còn có thể có những thứ khác...”

“Grào....”

Liễu Sát còn chưa dứt lời đã nghe thấy tiếng gầm từ sâu trong hang truyền ra. Rất giống tiếng gầm của A Bảo, có điều mỏng manh hơn, giống như không đủ hơi. Trong tiếng gầm có vẻ đe dọa, vọng ra từ trong hang động trông trái càng khí thế hơn.

Nghe thấy tiếng gầm, A Bảo giống như giật mình, bước chân khựng lại sau đó lập tức chạy vào không chút do dự.

” Ai, khoan đã, đừng vào.” Liễu Sát sợ hãi ôm A Bảo, “Anh không nghe thấy bên trong có thứ gì đó đang kêu sao?”

“Grào..... Grào....”

Tiếng gầm trong hang không ngừng vang lên, giống như đang khó chịu vì địa bàn của mình bị xâm phạm, muốn đuổi bọn họ đi.

“Xuống.”

Liễu Sát ngoan ngoãn nhảy xuống, ngay sau đó lại bị A Bảo ấn vào lồng ngực. Anh bịt tai cô, dòn khí: “Grào....”

Một tiếng gầm, vang vọng bốn phương.

Đây là lần thứ hai Liễu Sát nghe thấy tiếng gầm của anh. Không giống như lần trước, lần này cô áp vào ngực anh, cảm nhận rõ ràng lồng ngực anh chấn động. Loại cảm giác này rất kỳ diệu, khó có thể diễn tả bằng lời.

Tiếng gầm của A Bảo rất oai phong, khí phách, tràn ngập sức mạnh của giống đực. Cô chợt phát hiện, người đàn ông trước mặt hóa ra lại mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn khác với kiểu trai đẹp hơn hoa thường thấy. Anh có dã tính nguyên thủy, khiến người ta không kiềm chế được muốn thần phục dưới chân anh.

Sau khi anh gầm một tiếng, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi ngoài hang tí tách tí tách, dường như mưa nhỏ hơn rồi.

Thứ bên trong bị dọa sợ sao? Giữa động vật đều tranh giành địa bàn giống như thế sao?

Ai ngờ qua một lát, trong hang động nhiên vang lên một giọng nói tràn ngập vui vẻ và bất ngờ: “Nam Đinh? Nam Đinh, có phải là anh không? Rốt cuộc em cũng tìm được anh rồi, em là Mẫn Mẫn đây!”

Giọng con gái vừa mềm mại vừa dịu dàng, hoàn toàn khác tiếng gầm vừa rồi.

Tình tiết thay đổi quá nhanh, rốt cuộc là sao đây? Phim chiến tranh biến thành tình cảm quăn quại sao?

A Bảo khi nghe thấy cái tên nam đinh thì thân thể cứng đờ, sau đó nghe thấy Mẫn Mẫn thì có chút bất ngờ: “Mẫn Mẫn?”

“Là người quen của anh à?” Liễu Sát có chút tò mò.

“Cô chờ tôi một chút.” Nói xong, anh buông cô ra, sải bước đi vào.

Mưa không biết đã ngừng từ bao giờ, mặt trăng ló rạng. Sau cơn mưa, vầng trăng càng sáng hơn bao giờ hết, ánh sáng bằng bạc chiếu xuống, phủ lên vạn vật một tầng sáng màu bạc.

Liều Sát chờ ở cửa hang, lạnh sắp đông cứng rồi. Cô run rẩy vắt khô áo phông, tìm chỗ kín gió ngồi đợi.

A Bảo đi vào một lúc rồi mà chưa ra, chỉ có thể nghe thấy tiếng trò chuyện khe khẽ truyền đến.

Gặp được bạn cũ, chuyện nói mãi không hết.

Cô ưỡ ỏi nhìn bốn phía. Trong hang nhìn còn trống trải hơn bên ngoài, không giống tự nhiên hình thành, đỉnh và hai bên sườn rất ngay ngắn, tạo thành nửa hình cung, dây leo mọc khắp nơi, nhìn có vẻ cũ nát. Trên vách tường bên cạnh còn có tấm bảng, Liều Sát đi tới. Chữ viết bị dây leo che kín nên nhìn không rõ lắm, chỉ có thể lờ mờ thấy: Nhà ga Hängebahn [1] cửa XX

[1] Hängebahn hay còn gọi H-Bahn: là một loại xe không người lái ở Dortmund và Düsseldorf, Đức. Nó được phát triển bởi hãng Siemens, có dạng gần như monorail, được chạy theo một chương trình mặc định hoặc hành khách bên trong có thể ra lệnh điều khiển điểm đến bằng các nút bấm

Nhà ga? Đây là một nhà ga? Vậy trong này cũng không phải là hang động mà là cửa ra vào nhà ga? Sao có thể tồn tại hoang thành thế này? Liệu có khi nào vùng thảo nguyên, rừng rậm này đều vốn đã từng là... Một thành phố?

Liều Sát kinh ngạc.

Nơi có đại thụ che trời, quái trùng lảng vảng này là thành phố sao? Còn cả zombie nữa.

Zombie? Liều Sát đột nhiên nghĩ ra, TV hay trong tiểu thuyết cô từng xem đều viết tận thế mới có zombie.

Nói như vậy bây giờ là tận thế?

Lúc vừa đến nơi này, gặp A Bảo, Liều Sát cho rằng có thể đây là một không gian song song. Bởi vì ngoại trừ tiểu thuyết, cô chưa bao giờ thấy nửa người thú. Cho nên cô không có quan tâm đến vấn đề thời gian, nhưng trùng hợp là A Bảo lại nói bây giờ là năm 3012. Năm 3012, là tương lai!

Nếu như là tương lai, khoa học kỹ thuật phát triển, có lẽ đã giải quyết được vấn đề gene loài người không thể dung hợp với động vật, từ đó tạo ra nửa người nửa thú. Nhưng tạo ra giống mới để làm gì?

Thực sự không nghĩ ra.

Liều Sát gõ đầu, muốn đứng lên: “Ai ui, ngồi quá lâu, tê chân, tê chân rồi!”

Hai chân như bị hàng tỉ cây kim chọc vào, cô đau đến nhe răng trợn mắt.

Cô nhìn mặt đất đầy lá mục, thật sự không ngồi nổi, đành phải chống đầu gối run rẩy đứng dậy, xoa nhẹ hai chân, thúc đẩy máu tuần hoàn, đợi đến khi hết tê.

Mặt trăng đã nghiêng về phía tây, ánh trăng chiếu vào hang càng nhiều.

Liều Sát xoay người xoa chân, khoe mắt thoáng nhìn cách đó không xa có thứ gì đó đang ngo ngoáy trên mặt đất.

Cô nhìn chăm chú, sau đó toàn thân như nhũn ra, hơi lạnh chạy dọc sống lưng, cả người nổi da gà: “A a a a a.... A Bảo... Có nhện.... Cứu với a a a a!!!!”

Muốn nói Liều Sát sợ cái gì thì đó chính là côn trùng, đương nhiên ngoại trừ ruồi bọ, muỗi. Cô sợ nhất là nhện, một con nhỏ như móng tay cái cũng đủ để cô run rẩy cả nửa ngày chứ nói gì đến con siêu bự trước mắt... Một con nhện to bằng quả bóng đá.

Ăn bao nhiêu thuốc tăng trọng mới lớn được như thế hả!!!

Con nhện cao khoảng hơn mười centimet, to như quả bóng đá, trên người mọc đầy lông tơ, răng to chìa ra ngoài, tám chân to lớn, không nhanh không chậm bò về phía Liều Sát. Càng đi bụng nó càng phình to, cách Liều Sát chưa tới hai mét thì dừng lại, hơi nghiêng người, phần đuôi đột nhiên phun ra một luồng chất lỏng màu trắng, nhanh chóng ngưng kết thành tơ trong không khí, bay về phía Liều Sát.

Liều Sát sợ đến mềm nhũn cả người, hai chân như hóa đá không thể động đậy được.

Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người chạy từ trong hang ra, ôm lấy Liều Sát xoay người một cái, tránh thoát lưới tơ đang phi tới, sau đó bay lên đá một phát. Con nhện khổng lồ giống hệt trái bóng, bay vèo ra khỏi hang, biến mất trong bóng đêm yên tĩnh.

“Ha ha...” Tiếng cười lạnh lạnh từ phía sau hai người truyền đến: “Còn có người sợ nhện hang sao? Độc tính của nó là ít nhất lại không có khả năng tự vệ, đá bay đi là được.”

“Cô ấy hơi nhất gan.” A Bảo nghe thấy tiếng cười kia, buông Liễu Sát ra, hỏi người tới: “Sao em lại ra đây? Chân không đau à?”

Liễu Sát lần đầu nghe thấy A Bảo hỏi han quan tâm như vậy, lại bị anh nói là nhất gan trước mặt một cô gái khác, không biết vì sao cô lại thấy có chút khó chịu.

“Chuyện nhỏ thôi, vết thương ngoài da ấy mà.” Cô gái có chút trêu chọc mà hỏi thăm “Không giới thiệu bạn anh cho em à?”

“Ồ thì... Cũng là người giống em thôi.”

“Ha ha ha ha.”

Giọng điệu A Bảo nghe rất miễn cưỡng, giống như giới thiệu hay không cũng như nhau, lại chẳng hiểu sao khiến cô gái bật cười. Cô tôi chế nhạo nói: “Anh mà cũng sẽ có phản ứng như vậy sao, Nam Đinh!”

“Cô hiểu lầm rồi, thật ra tôi cũng không được tính là bạn của anh ấy. Anh ấy đã cứu tôi rất nhiều lần, tôi vẫn luôn muốn báo đáp anh ấy. Anh ấy mạnh như vậy, làm bạn sao nổi, tôi sợ trời cao.” Giọng điệu Liễu Sát cực kỳ không thân thiện. Sau khi nói xong cô liền hối hận. Lời nói chanh chua Như vậy khiến chính cô cũng cảm thấy lạ lẫm. Nhưng Liễu Sát không không chế nổi, nghe giọng điệu thân thiết của A Bảo và cô gái kia, nghe thấy anh giới thiệu mình miễn cưỡng như vậy, tự ái bị cô vứt bỏ từ khi đến đây đột nhiên trào lên.

Nhưng Liễu Sát hiểu lầm A Bảo, anh miễn cưỡng như vậy là bởi vì... Xấu hổ.

Xấu hổ trong lòng anh vừa xuất hiện đã bị lời nói vô tình của Liễu Sát đánh nát.

Quả nhiên nửa người thú không có tư cách làm bạn với con người sao?

A Bảo nhìn cô, mắt anh trong bóng tối phát ra ánh sáng nhạt, Liễu Sát không hiểu sao chợt dạ không dám nhìn thẳng.

“Ồ.” Cô gái như phát hiện ra chuyện gì kỳ lạ, bước tới trước mặt Liễu Sát: “Sao cô không dùng mặt nạ bảo hộ?”

Cô ấy hoàn toàn đứng dưới ánh trăng, Liễu Sát lúc này mới nhìn rõ bộ dáng cô ấy.

Cô ấy có dáng người cao gầy cân xứng, khoảng 1m78, mặc áo liền quần tối màu, chân bị thương. Kỳ lạ là trên mũi cô ấy đeo một cái mặt nạ màu bạc rộng bằng một ngón tay, gắn ở hai tai, hoàn toàn che kín mũi. Mặt mày lộ ở bên ngoài bình thường, môi hơi cong lên.

“Là cái thứ cô đang đeo.... Sao? Có tác dụng gì?” Liễu Sát không hiểu. Deo mặt nạ bảo hộ mới là kỳ quái chứ!

“Thanh lọc, trong mặt nạ bảo hộ có sáu tầng bông vải thanh lọc, có thể loại bỏ không khí quá tinh khiết trong rừng đen.” Nói xong cô ấy lại tò mò hỏi: “Cô ở trong rừng đen mà không khó chịu sao? Không bị bệnh sao?”

“Hả? Không.... Không sao.” Liễu Sát không thể hiểu hết lời cô ấy nói. Cái gì là loại bỏ không khí quá tinh khiết trong rừng rậm.

“Cô thật sự là con người à?” Cô ấy có chút không tin vòng ra sau lưng Liễu Sát, muốn nhìn xem cô có đuôi không.

A Bảo đưa tay ngăn Mẫn Mẫn lại: “Đã muộn rồi, đi nghỉ đi.”

Nói xong, anh đi đến bên một hàng dài như ghế, cẩn thận trải một tầng lá cây xuống đất, sau đó ngồi xuống. Mẫn Mẫn chờ anh trải xong lá liền ngồi xuống bên cạnh anh.

Liễu Sát đứng ở tại chỗ, nhìn bọn họ cùng ngồi xuống, phân vân không biết có nên qua đó không.

A Bảo cũng đang do dự không biết có nên mời cô qua không? Sau khi cô tỏ rõ thái độ ghét bỏ, cô còn muốn tiếp xúc với anh nữa sao?

Anh nghĩ, lại có chút thất vọng: Muốn hay không thì cũng có sao đâu? Tóm lại tối nay là lần cuối cùng.

A Bảo trông thấy Liễu Sát cô độc đứng một mình, cuối cùng không đành lòng, nói khẽ: “Lại đây!” Sau đó giống như thường ngày ôm cô vào trong lòng.

Bình thường chỉ có hai người, áp áp ôm ôm như vậy thì không sao. Nhưng bây giờ còn một cô gái nữa ở bên cạnh, Liễu Sát cảm thấy mất tự nhiên, xoay qua vận lại.

A Bảo không vui: “Nếu muốn ngày mai ngã bệnh thì cứ ra.”

Liễu Sát lập tức nằm im.

Một lát sau cô nghe thấy tiếng hít thở bên cạnh đều đều, chắc là đang ngủ, vì vậy nhỏ giọng hỏi: “Bạn anh như vậy không lạnh à?”

“Cô muốn tôi ôm cả cô ấy à?” Đầu A Bảo đặt trên bờ vai Liễu Sát, môi cọ vào tai cô: “Giống thế này?”

Anh nói chuyện phả ra hơi nóng, mặt Liễu Sát nóng bừng. Cô tuyệt đối không ngờ A Bảo sẽ hỏi thế.

“Anh... Anh hỏi tôi làm gì!” Cô bất an xoay người: “Muốn ôm... Muốn ôm, anh...”

“Cô đừng cự quạ...” Giọng A Bảo đột nhiên trở nên ảm đạm. Liễu Sát cũng cảm nhận được thay đổi của anh. Ở cạnh anh lâu như vậy, anh đều rất bình thường, A Bảo nhỏ chỉ có buổi sáng mới tương đối phát triển, gần đây không biết vì sao số lần A Bảo nhỏ phát triển càng ngày càng nhiều.

A Bảo cũng rất hoang mang, vấn đề anh vẫn luôn tự hỏi trước lúc vào hang lại quay về: Tháng ba hàng năm mới là kỳ động dục, sao gần đây lại có dấu hiệu nhỉ?”

Liễu Sát ngồi im re, rõ ràng mệt sắp chết lại không ngủ được. Cô lại hỏi: “A Bảo, bây giờ là năm 3012 thật sao?”

“Ừ.”

“Anh biết năm 2013 không?”

Anh lặng im trong chốc lát, đáp: “Quá lâu rồi, không rõ lắm.”

“Cũng không biết năm 3012 có phải là tương lai của năm 2013 không.” Liễu Sát rất bất lực: “Nếu như không phải, tôi nên làm cái gì bây giờ? Nếu như phải cũng không biết tôi có thể trở về được không? A Bảo, nơi này có cỗ máy thời gian không?”

“Cái này là bí mật quốc gia, có hay không có chúng tôi không thể biết được.”

“Ừm...” Cô lại nghĩ tới: “Bạn anh nói đây là rừng rậm đen, tại sao anh không chịu nói cho tôi biết chứ? Còn có tên của anh, anh... Anh... Tôi biết tôi rất yếu, cho nên anh khinh thường không muốn làm bạn với tôi đúng không?” Liễu Sát càng nói càng nhỏ. Trong lòng cô rất bất an, cô rất sợ A Bảo sẽ nói phải. Không biết từ lúc nào cô bắt đầu ý lại anh.

A Bảo vẫn không nói gì, lâu đến nỗi Liễu Sát cho là anh ngủ rồi.

“A Bảo?”

“Mau ngủ đi.” A Bảo siết chặt tay ôm cô: “Những thứ này ngày mai cô sẽ biết.” Giọng anh rất nhỏ.

“Tại sao?”

“Ngày mai chúng tôi rời khỏi nơi này.”

“Rời khỏi nơi này? Đi đâu?”

“Vùng đất của vua.”

p.s: Ân chia sẻ để ủng hộ truyện

p.s 2: Không ẩn cũng được, không kiểm tra đâu =)))

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đường về

Sáng sớm sắc trời còn chưa tỏ, sương mù dày đặc như lụa mỏng, lượn lờ bao phủ mọi nơi. Rặng núi phía xa chỉ còn thấy được hình dáng mờ ảo, khu rừng an bình và yên tĩnh.

“Ầm ầm ầm...”

Đột nhiên tiếng động cơ không biết từ nơi nào truyền đến phá vỡ sự yên tĩnh. Âm thanh từ xa đến gần, chẳng mấy chốc đã tới ngoài cửa hang.

Liễu Sát bị đánh thức. Cô mở mắt ra, đầu óc còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nằm trong lòng A Bảo, lưu luyến hơi ấm của anh: “Chuyện gì vậy?”

Trả lời cô là cái ôm của A Bảo.

Anh ôm chặt cô, ngay sau đó buông tay ra, đi ra khỏi hang. Cao Mẫn đi theo sau lưng anh, Liễu Sát thấy bọn họ đều đi ra ngoài liền đi theo

Giữa không trung bên sườn núi trống trải ngoài hang có một con quái vật khổng lồ bay lơ lửng.

Màu xám đậm, hình tam giác, đầu nhọn, hai cánh hơi vênh lên hình khí động, đuôi rất ngắn, có hơi giống boomerang.

Liễu Sát đứng trước cửa hang, sững sờ: Minh đến thế giới khoa học viễn tưởng sao?

“Đi thôi, đừng nhìn nữa, sao cô như chưa bao giờ thấy phi thuyền vậy?”

Cao Mẫn đẩy Liễu Sát, ra hiệu cô mau đi lên.

Nhưng tôi thật sự chưa thấy bao giờ mà! Liễu Sát oán thăm.

Liễu Sát theo bọn họ từ cánh sườn đi đăng ký sau đó bước vào trong phi thuyền. Bên trong rất hẹp, không giống như máy bay chỗ ngồi chia từng dãy, có tay vịn có chỗ tựa lưng Liễu Sát tưởng tượng mà hơi giống chỗ ngồi của tiếp viên hàng không. Ghế gắn vào tường, thành dãy hai bên, tầm bốn mươi năm mươi ghế. Sau khi ngồi vào sẽ có dây an toàn tự động thắt trước ngực, cảm giác như bị trói cố định vậy.

Lúc Liễu Sát theo bọn họ đi vào thì bên trong đã gần như ngồi đầy.

Cô lên từ cánh sườn nên giờ đang đứng ở phía bên tay trái đồng thời cũng là lối vào. Ngồi ở đây toàn những người mặc đồ liền thân như Cao Mẫn, nữ có nam có, ai ai cũng cao lớn khôi ngô, tầm mười mấy tuổi. Ở giữa là những người giống Liễu Sát, quần áo tã tơi, giống như chạy nạn. Bên phải cũng là đuôi phi thuyền, tất cả đều là người thú.

Liễu Sát lần đầu nhìn thấy người thú ngoài A Bảo, chỉ tiếc cô không thể nhìn lộ liễu, chỉ dám vội vàng liếc qua. Giống như có sư tử, hổ... Đều là giống đực, toàn là mãnh thú.

Liễu Sát bị Cao Mẫn dẫn đến giữa, tìm hai chỗ ngồi xuống.

“A Bảo bị thương, không báo cáo với... Ừm... Cấp trên của mấy người sao? Liễu Sát khẽ hỏi Cao Mẫn: “Tìm bác sĩ cho anh ấy.”

“Không sao. “Cao Mẫn bình chân như vại, khẽ nói: “Khả năng lành vết thương của người thú rất mạnh, không chừng bây giờ đã lành rồi.”

Thật sao? Liễu Sát nửa tin nửa ngờ nhìn về phía A Bảo. Anh ngồi thẳng lưng, nhìn không ra là bị thương.

Trong phi thuyền cực kỳ yên tĩnh, cô cũng ngoan ngoãn không nói gì nữa.

Một lát sau Liễu Sát cảm thấy cơ thể đột nhiên rung lắc, giống như đột ngột bị rơi xuống. Nhưng cảm giác này chỉ kéo dài chưa đến hai giây, sau đó lại bình thường.

Đã bắt đầu bay rồi sao?

Nếu có cửa sổ Liễu Sát sẽ biết phi thuyền đầu tiên là bay lên không, sau đó phần đuôi phun ra lửa, trong chớp mắt trên bầu trời chỉ còn lại một điểm sáng trắng lóe lên.

“Liễu Sát.” Bay được một lát, Cao Mẫn như chợt nhớ ra gì đó, ghé sang nhỏ giọng hỏi: “Quên hỏi cô, khả năng của cô là gì?”

“Khả năng?” Liễu Sát nhớ tới các khả năng trong tiểu thuyết, thử hỏi: “Ý cô muốn nói là kiểu như biết phun lửa, phun nước hoặc là có không gian sao?”

Cô vừa dứt lời mắt Cao Mẫn lập tức sáng rực lên: “Cô có nhiều khả năng vậy cơ à?”

“À không... Cô hiểu lầm rồi. Ý tôi là... Những khả năng này tôi đều không có.”

Cao Mẫn đen mặt.

Liễu Sát nhìn thấy hai chữ ‘phế vật’ dát vàng lấp lánh hiện lên trắng trợn trong mắt cô ấy.

“Khả năng khác thì sao?” Cao Mẫn chưa bỏ cuộc, hỏi tiếp.

“Tôi hình như không có khả năng nào cả.”

“Không có khả năng nào? Sở trường thì sao? Ví dụ như võ thuật chẳng hạn?” Cao Mẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng.

“Người sống trong thời bình như tôi biết phun lửa, phun nước làm gì?” Trong lòng Liễu Sát có một vạn con Thảo Nê Mã gào thét chạy qua, nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ ra bình tĩnh. Cô vắt hết óc thật sự không tìm ra chỗ hơn người của mình, chỉ đành khép nép nói: “Tôi... Biết múa.”

“Múa?” Cao Mẫn bó tay, “Chẳng lẽ lúc chúng ta chiến đấu với kẻ địch, cô ở bên cạnh nhảy cổ vũ sao?”

“Ừm... Cheerleading... Thật ra cũng không phải chuyên môn của tôi.” Liễu Sát ngại ngùng nói, “Chuyên môn của tôi là múa cổ điển.”

“Chúng ta không cần múa!!!” Cao Mẫn quả thật muốn lật bàn: “Nam Đình tìm được cô ở chỗ nào vậy?”

Liễu Sát cũng rất buồn bực: Nếu như có thể tôi cũng không hy vọng ở đây với mấy người! Tôi muốn về nhà!

Qua một lúc lâu, Cao Mẫn dần nguôi giận, quay lại nhìn thân thể gầy yếu của Liễu Sát, nghĩ thầm: Nếu không mang cô ấy theo, sống ở thế giới bên ngoài chắc không nổi một ngày. Thôi, Nam Đình khó khăn lắm mới tìm được một người bạn. Đúng là thiếu nợ bọn họ mà.

Cô ấy tiến lại gần, dặn dò: “Lát nữa đăng ký, cô hãy nói cô có thể thờ mà không cần mặt nạ bảo hộ, cũng miễn cưỡng coi như một khả năng.”

“Đăng ký ở đâu?”

“Quy vương chi địa.”

“Quy... Quy vương chi địa là cái gì?”

“Cô từ xó nào chui ra vậy? Ngay cả Quy vương chi địa cũng không biết? Vậy sao cô lại đi theo Nam Đình?” Cao Mẫn kinh ngạc, giống như Quy vương chi địa là chỗ rất hoành tráng, ai cũng phải biết nó.

“Thật ra tôi tới từ vùng sâu vùng xa, mù thông tin, hiểu biết nông cạn. Trên đường vô tình được A Bảo cứu, cũng chính là Nam Đình đó. Anh ấy nói có thể đưa tôi đến nơi an toàn nhưng không chịu nói là nơi nào.” Liễu Sát không dám để lộ mình là người xuyên không, sợ bị bắt làm thí nghiệm.

“Đây đúng là tính cách của anh ấy, đối với ai cũng lạnh lùng, nhưng... Tôi lại cảm thấy anh ấy đối với cô không bình thường.”

Thật không ngờ Cao Mẫn lại muốn buôn dưa lê, Liễu Sát không muốn nói đến đề tài này, vội hỏi: “Quy vương chi địa là nơi rất quan trọng sao?”

Nhắc đến cái này, Cao Mẫn lập tức tỏ ra vui mừng: “Quy vương chi địa là thiên đường cuối cùng Thượng đế để lại cho chúng tôi.”

Liễu Sát đợi mãi không thấy cô ấy nói tiếp, vẻ mặt có chút buồn bã chắc đang nhớ lại cái gì đó, đành phải hỏi tiếp: “Rồi sao nữa?”

“Đại nạn năm 2982 cô có biết không?” Cô ấy không trả lời mà hỏi ngược lại.

Liễu Sát nói thầm trong lòng năm 2013 tôi còn không biết, sao có thể biết được chuyện năm 2982. Nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ tò mò: “Không rõ lắm, chỗ chúng tôi rất hẻo lánh... Cô kể đi.”

“Năm 2982...”

“Cao Mẫn cô cũng đừng làm quân nhân nữa, đổi nghề kể chuyện đi, rất thích hợp với cô.” Đột nhiên từ lối vào truyền đến giọng nam trầm vô cùng lạnh lùng: “Phi thuyền quân dụng là nơi để các cô nói chuyện phiếm sao? Cô cảm thấy lần trước bị phạt quá nhẹ đúng không?”

Cao Mẫn đang chuẩn bị kể, nghe được giọng người này lập tức đứng bật dậy, tay đưa lên huyệt thái dương, chào theo quân lễ tiêu chuẩn: “Dạ không, trung tướng! Xin lỗi, trung tướng!”

Liễu Sát nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông vẻ mặt lạnh lùng ngồi xuống ghế đầu của hàng đối diện. Anh ta tầm 26, 27 tuổi, tóc húi cua, đường cong khuôn mặt rõ ràng, ngũ quan sắc nét, không quá đẹp trai nhưng rất phong độ, rất đàn ông. Tầm lưng thẳng cùng đôi chân dài tạo thành góc vuông 90 độ hoàn mỹ, mang đậm khí chất quân nhân.

Anh ta cảm nhận được cái nhìn của Liễu Sát, lạnh lùng liếc qua.

Liễu Sát hoàn toàn không biết anh ta là ai, lúc này cũng không thể hỏi Cao Mẫn đành phải lễ phép gật đầu với anh ta, cười cười, sau đó thần nhiên nhìn sang chỗ khác.

“Rất vui được gặp lại mọi người.” Chỉ chốc lát sau, phía trước lại vang lên giọng anh ta, lần này giọng điệu không lạnh lùng cứng nhắc như vừa rồi mà mang theo một chút vui mừng.

Liễu Sát không hiểu, anh ta đang nói chuyện với ai vậy?

“May mắn không làm nhục sứ mệnh, trung tướng Cao Tiếp.” Anh ta vừa dứt lời, phía cuối đồng loạt vang lên tiếng trả lời vang dội của các người thú.

“Nhiệm vụ lần này hoàn thành rất xuất sắc, 20 người thú của quân đoàn số 9 chúng ta không có một ai thương vong, đây là lần đầu tiên từ năm 2985 khi bắt đầu có người thú đến nay, cũng là niềm tự hào của quân đoàn số 9 chúng ta!” Anh ta giơ tay, chỉ vào phần giữa nơi Liễu Sát ngồi, “Mọi người còn mang về thêm rất nhiều người tự nguyện cho Quy vương chi địa, Nguyên soái nhất định rất vui mừng!”

Anh ta dừng một chút, nhìn bốn phía, nói tiếp: “Tất cả đều cường tráng, trầm ổn hơn xưa, bây giờ tuy chưa kiểm tra nhưng tôi có thể chắc chắn rằng trải qua ba năm rèn luyện dã ngoại, kinh nghiệm đối địch của mọi người đã tăng lên rất nhiều. Tin rằng binh đoàn người thú sẽ là một sức mạnh mới cho Quy

vương chi địa.”

“Thần linh phù hộ Quy vương chi địa ta!”

Sau tiếng hô khẩu hiệu ngắn gọn mà vang dội của đội người thú chằm dứt, khoang thuyền lập tức trở về với yên lặng. Sau đó giọng nói trầm trầm thông thả của Cao Tiệp lại vang lên: “Những gì thiếu úy Cao Mẫn vừa mới nói, với nỗ lực của mọi người chắc hẳn đều nghe thấy được.”

Thân thể Liễu Sát cứng đờ: Hở? Chúng tôi vừa nói cái gì mấy người nghe thấy hết à?

“Cô ấy nói không sai, Quy vương chi địa là thiên đường cuối cùng thượng đế để lại cho chúng ta, làm quân nhân chúng ta nhất định phải bảo vệ nó. Không chỉ vì người thân, vì bạn bè, vì các vị đang ngồi, mà còn vì tất cả dân chúng trong Quy vương chi địa, càng là vì... Hi vọng của loài người.”

Không thể phủ nhận lời nói hùng hồn của anh ta thật sự rất rung động. Liễu Sát không phải quân nhân mà vẫn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Có điều, khi nghe được câu cuối cùng trong lòng cô khinh thường bấu mỗi: Vì loài người? Hình như hơi quá.

Nhưng khi cô xuống khỏi phi thuyền, thực sự đặt chân lên Quy vương chi địa thì biết sự khinh thường của mình buồn cười đến mức nào. Cô sai, sai trầm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đăng ký

Bọn họ đến nơi vào lúc chạng vạng

Liễu Sát mới biết tới Quy Vương chi địa từ đêm qua, nhưng cô rất tò mò về nó. Cô không tưởng tượng ra được bộ dạng của nó, bởi vì cô không biết đó là nơi như thế nào. Có lẽ là một thành phố, có lẽ là một căn cứ quân sự chỉ là tên gọi có chút kỳ quái.

Liễu Sát vừa từ phi thuyền bước xuống đã bị shock bởi kích thước đồ sộ và khí thế của nơi đây: Nó chạy dài từ phía đông sang tây không thấy điểm cuối, toàn bộ kiến trúc bị một cái chụp màu trắng bao lại, giống như một cái bát úp lên thành phố trên không, ánh trời chiều phía trên phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Cao Mẫn nói đây là để ngăn cản không khí quá mức tinh khiết từ bên ngoài, mọi người ở bên trong có thể hít thở mà không cần mặt nạ bảo hộ.

Nhưng bây giờ nguồn năng lượng cung cấp cho vòng bảo vệ này sắp dùng hết rồi, đến lúc vòng bảo vệ biến mất, loài người yếu ớt trong Quy vương chi địa sẽ bị bệnh, đây mới gọi là tai họa.

Quy Vương chi địa rất cần nguồn năng lượng mới, quân đội nhận lệnh của nguyên soái cho gọi những người thú đang rèn luyện ở bên ngoài về.

Đây là tương lai của loài người sao? Liễu Sát không thể tin được.

Cô còn nhớ rõ hồi nhỏ khi làm văn, đều tưởng tượng cuộc sống tương lai hoàn mỹ tốt đẹp cỡ nào, khoa học kỹ thuật tương lai phát triển đến mức nào: có quần gia người máy, muốn đi đâu lập tức sẽ tới nơi, không có bệnh tật, mọi người khỏe mạnh sống lâu.

Nhưng còn bây giờ thì sao? Ngay cả bầu không khí tinh khiết cũng không thể hấp thu được!

Cô bỗng nghĩ tới bầu không khí ở thủ đô, là vì đã quên sao? Gần một ngàn năm qua, con người đều sinh hoạt dưới mức chỉ số PM 2.5 [1], cho nên bây giờ không thích ứng được với không khí tinh khiết nữa?!

[1] Hạt trôi nổi (Particulate) là khái niệm phiếm chỉ được dùng để chỉ những hạt dạng lỏng hoặc rắn rất nhỏ trôi nổi trong không khí. Những hạt có đường kính bé hơn 2,5 micromet là những hạt đặc biệt nguy hiểm bởi vì chúng xâm nhập trực tiếp vào các túi phổi. Vì vậy, các nhà khoa học dùng chỉ số PM 2.5 để biểu thị hàm lượng tiêu chuẩn của các hạt trôi nổi trong một mét khối không khí. Chỉ số này càng cao cũng có nghĩa là sự ô nhiễm không khí ở nơi đó càng nghiêm trọng.

Tất cả mọi người trong phi thuyền đều đậu ở bên ngoài để kiểm tra, đề phòng mang virus vào bên trong.

Trong thời gian chờ đợi, thi thoảng lại có những phi thuyền khác đáp xuống. Thoáng cái, khu đất trống ở ngoài đã trở nên đông đúc náo nhiệt, xem ra có không ít người thú rèn luyện ở bên ngoài.

Trong những phi thuyền khác ngoại trừ người thú, còn có một ít người ngoại quốc mắt sâu mũi cao, tóc vàng mắt xanh. Nhìn bề ngoài thì không phân biệt

được cụ thể là quốc gia nào, nhưng bọn họ đều có thể nói được lưu loát tiếng Anh và tiếng Z.

“Ở đây còn có cả người ngoại quốc à?” Liễu Sát giật nhẹ áo của Cao Mẫn ở phía trước, nhỏ giọng hỏi: “Đây không phải là địa bàn của nước Z mình sao?”

“Bây giờ còn phân nước Z với nước ngoài làm gì nữa, cũng chỉ còn bằng này người sống sót thôi!” Cao Mẫn cũng nhỏ giọng trả lời, giọng điệu vô cùng thê lương.

“Là sao?” Liễu Sát không hiểu hết được.

“Ý trên mặt chữ đấy!” Cao Mẫn tức giận nói: “Tất cả người còn sống đều ở trong Quy Vương chi địa, nếu vòng bảo vệ của Quy Vương chi địa biến mất, loài người... Có thể nói là diệt vong!”

“What?!” Được rồi thật ra thì bây giờ dù dùng ngôn ngữ ngoài hành tinh cũng không đủ để biểu đạt sự khiếp sợ của Liễu Sát! “Cô nói tất cả mọi người? Tất cả mọi người trên Trái Đất này?”

Cao Mẫn dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc nhìn cô: “Rốt cuộc cô đến từ vùng sâu vùng xa đến mức nào? Loài người gần như bị tuyệt chủng, cô lại chẳng biết gì? Thật ra cô từ thế ngoại đảo nguyên đến đúng không?”

Hai người đang nói chuyện hăng say, không phát hiện Cao Tiệp đã từ đầu đội ngũ chậm rãi đi tới, đứng ở bên cạnh Cao Mẫn và Liễu Sát, ánh mắt lạnh lùng tuần tra trên người bọn họ như đèn pha: “Thiếu úy Cao Mẫn, lập tức chếp phạt mười lần chín điều luật trong quân đội, trước cơm trưa ngày mai nộp cho tôi.”

“Vâng, trung tướng!”

Đội Cao Tiệp đi xa, Liễu Sát lại khẽ sát tới, giọng áy náy: “Xin lỗi, tôi lại hại cô bị cấp trên mắng rồi, tôi giúp cô chếp phạt nhé?!”

Cao Mẫn cũng không quan tâm đến cô, cô ấy cũng không dám nói chuyện cùng Liễu Sát nữa.

Liễu Sát đứng trong đội ngũ, nhìn những phi thuyền đáp xuống bay lên ở phía xa, nhìn đội ngũ phía sau xếp hàng ngày càng dài... Bây giờ cô mới hiểu được ý nghĩa câu nói của Trung tướng Cao Tiệp, bảo vệ Quy Vương chi địa chính là bảo vệ hi vọng của loài người, bởi vì nơi này tập trung tất cả những người còn sống sót trên Trái Đất!

Trong lúc cô đang buồn phiền, trong đội ngũ bỗng xôn xao... Kiểm tra đã bắt đầu.

Đầu tiên là quân nhân, đội sau khi bọn họ đi vào, sẽ đến người thú, cuối cùng mới đến những người trẻ tuổi tới tìm nơi nương tựa như Liễu Sát.

Đội ngũ người thú chính tề đi qua bên cạnh Liễu Sát, trong lúc vô tình cô nhìn lướt qua, trông mắt suýt nữa rớt ra rồi.

Lúc ở trên phi thuyền, tất cả người thú đều ngồi, Liễu Sát nhìn lướt qua, chỉ thấy tai bọn họ không giống tai người thường, phân biệt rõ là loại thú nào, chứ không chú ý tới những điểm khác. Sau khi xuống phi thuyền, đội người thú lại đi sau Liễu Sát, cho nên, tới tận bây giờ – khi bọn họ đi qua đoàn người, Liễu Sát mới phát hiện, những người thú này đều... Trần trùng ~.~!

A Bảo đi giữa đám người thú. Dáng người người thú để cao lớn, khô ngô, không khác nhau là bao. Điểm duy nhất khác biệt giữa A Bảo và bọn họ là anh ta mặc quần Liễu Sát làm.

Những người thú vẻ mặt rất tự nhiên, không hề cảm thấy “thả rông” như vậy là chuyện xấu hổ, người bên cạnh cũng không ai ngạc nhiên.

Liễu Sát cũng rất muốn giả vờ tự nhiên như không có chuyện gì, thế nhưng thả chim tập thể hơn nữa còn là một tập thể toàn các anh chàng đẹp trai thả chim như thế này thì quả thật cô có chút không kiềm chế nổi.

Cô không muốn nhìn đâu, thật sự, thế nhưng mà không kiềm chế được ánh mắt cứ vụng trộm liếc nhìn.

Hiếu kỳ hại chết mèo mà!

Khi cô liếc nhìn lần nữa thì lại thấy đôi chân lông tơ vàng kim óng ánh quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt.

“Không cho phép nhìn!” Giọng nói lạnh lùng nghiêm răn nghiêm lợi của A Bảo vang lên bên tai cô, sau đó anh đi qua sát bên cạnh cô.

A a a ~~~~~ Bị phát hiện mất rồi!!!

Mặt Liễu Sát đỏ bừng, hận không thể đào một cái hố chôn mình xuống!

Lại có thêm hai người đi qua, cô chợt nhớ tới vết thương của anh!

Liễu Sát vội ngẩng đầu. Lúc A Bảo kiểm tra tại cửa ra vào, hai tay dang ra, có người tay cầm một dụng cụ màu bạc, như đi qua cửa hải quan, quét đi quét lại trên người anh.

Trên tấm lưng rắn chắc của anh, vết thương sâu đến tận xương kia đã khép lại rồi, để lại một vết hồng nhạt, nổi bật trên làn da ngăm đen của anh, có vẻ hơi dữ tợn.

Vết thương nặng như thế chỉ qua một buổi tối đã gần như khỏi hẳn, thân thể của người thú thật sự quá mạnh mẽ!

Lúc này Liễu Sát mới thật sự yên tâm.

Lại chờ khoảng 20 phút, cuối cùng cũng đến lượt Liễu Sát.

Cô cũng giống như A Bảo, lúc ở cửa kiểm tra, được nhân viên công tác cầm máy quét qua quét lại, sau đó người đó nói với bộ đàm ở bả vai: “An toàn!”

Cánh cửa kiểm tra màu bạc im lặng mở ra.

Trong cửa là một đại sảnh trống, bốn phía đều là vách tường màu bạc, không có đèn, nhưng mặt tường sẽ phát ra ánh sáng màu bạc dịu dịu, không nhìn ra là chất liệu gì, rất có thể là phát minh mới của tương lai. Trong đại sảnh ngồi một loạt những người mặc đồng phục quân nhân, trước mặt mỗi quân nhân đều có một người trẻ tuổi. Cảm giác kia hơi giống ngày tuyển dụng, lại có chút giống đi xem mắt, nhìn thế nào cũng rất kỳ lạ.

Lúc Liễu Sát đi vào, người đầu tiên bên phải đứng lúc cũng xong, thừa ra một vị trí, vì thế cô đi qua.

“Chào mừng đến với Quy Vương chi địa!” Cô gái ngồi trước mặt Liễu Sát nở nụ cười thân thiết, giảm bớt đôi chút sự hồi hộp của cô: “Xin hỏi tên họ của cô.”

“Xin chào, tôi là Liễu Sát, Liễu trong cây liễu, Sát trong cầm sắt hòa minh!”

“Tuổi của cô.”

Tay cô gái rất nhanh gõ trên bàn phím, ghi lại thông tin, một lần gõ xong mới ngẩng đầu, mỉm cười hỏi tiếp một vấn đề khác.

“23.”

“Xin hỏi cô là người nước nào?”

“À! Đương nhiên là nước Z rồi!” Liễu Sát cảm thấy vấn đề này quá kỳ quái: “Tôi nói tiếng Z không tốt?”

“Đương nhiên không phải. Trước mắt chỉ còn hai ngôn ngữ là tiếng Z cùng tiếng Anh, cô nói tiếng Z tốt cũng có khả năng là người Đài Loan. Cô không cần lo lắng, tôi chỉ hỏi theo lệ thôi.”

“Chỉ có hai loại ngôn ngữ? Vậy những thứ tiếng khác đâu? Tiếng Nhật, tiếng Pháp, tiếng Tây Ban Nha...những ngôn ngữ này không có ai nói sao?”

“Những người nói những ngôn ngữ đã diệt vong, cho dù còn sống cũng rất ít. Tiếng Anh hơn một nghìn năm trước là ngôn ngữ thông dụng quốc tế, mà tiếng Z là ngôn ngữ có phạm vi sử dụng rộng nhất, vì để Quy Vương chi địa thống nhất ngôn ngữ, Nguyên soái hạ lệnh dùng tiếng Z và tiếng Anh thành ngôn ngữ chính thức.” Cô gái nói xong, mỉm cười nhìn Liễu Sát: “Cô còn câu hỏi nào nữa không?”

“À, không... Hết rồi!”

“Vậy chúng ta tiếp tục, xin hỏi cô thuộc về người có dị năng hay là người biết võ?”

Dị năng? Cái này tôi thật không có mà! Trong lòng Liễu Sát kêu gào: Sống trong thời kỳ tận thế mà không có những kỹ năng này không biết có sống sót được không? Nhưng cũng không thể lừa bọn họ nói là có, nếu bắt cô thể hiện phóng lửa, phun nước gì đấy, chẳng phải sẽ bị lộ sao? Hơn nữa vừa rồi tất cả mọi người trên phi thuyền đều nghe rõ, cô không có kỹ năng nào. Hay là... Võ thuật đi, lúc học quân sự có học một bộ Quân Thể quyền, khoa chân múa tay còn được.

Trong lòng Liễu Sát cân nhắc, sau đó nói: “Kỹ năng võ thuật. À còn có... Ở bên ngoài tôi không cần mang mặt nạ bảo hộ.”

“Vậy sao?” Hai mắt cô gái sáng rực lên: “Như vậy tốt quá rồi, tôi sẽ ghi chú đặc biệt! Bây giờ tài nguyên khan hiếm, nguyên liệu chế tạo mặt nạ bảo hộ quá ít, cô không cần thật sự là quá tốt rồi!”

“Vậy sao? Ha ha...” Liễu Sát cũng gượng cười hai tiếng, trong lòng nói thầm: Tự do hô hấp cũng biến thành chuyện xa xỉ rồi!

“Toàn bộ tư liệu của cô đã được đăng ký hoàn tất, ngày mai bộ phận kỹ năng võ thuật sẽ có xác nhận và kiểm tra đánh giá, xin cô chuẩn bị kỹ!”

Nhìn đi, quả là có kiểm tra, may mà trung thực không nói dối.

“Xin hỏi kiểm tra như thế nào?”

“Quân bộ sẽ kiểm tra kỹ năng của mọi người ở chung một mức độ, nếu như quá kém sẽ bị loại bỏ.”

“Cơ thể đào thải sao? Nếu như bị loại thì sao?”

“Người bị loại sẽ được đưa tới bộ phận sản xuất!”

Thật tốt quá, bằng công phu mèo quào của cô nhất định sẽ bị loại.

Còn lo bị loại sẽ bị đuổi ra ngoài, thì ra chỉ đến bộ phận sản xuất! Liễu Sát mừng thầm lại hỏi: “Bộ phận sản xuất làm gì vậy? Khai hoang trồng trọt sao?”

Về mặt cô gái kia rất kỳ quái, muốn cười lại không thể cười: “Cô ví von như vậy... Thật sự rất chính xác! Bộ phận sản xuất là nữ sinh con, còn đàn ông gieo giống. Loài người còn lại quá ít, cho nên nguyên soái cố vũ mọi người sinh nhiều hơn, gia tăng dân số.”

Cái gì? Bị loại sẽ bị đưa đi làm máy đề, sinh không ngừng?

Liễu Sát hoàn toàn hóa đá rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nam Đình

Đăng ký xong thông tin, Liễu Sát phải kiểm tra sức khỏe, xác nhận không có bất cứ vấn đề gì mới được dẫn vào ký túc xá cho người mới, chờ ngày mai kiểm tra sát hạch.

Bị hành hạ cả một ngày, Liễu Sát mệt gần chết, rửa mặt xong liền ngủ li bì.

Ngày hôm sau mặt trời lên cao cô mới tỉnh lại, nhìn gian phòng lạ lẫm ngẩn ra một lúc. Ngần người xong lại bắt đầu buồn phiền: Chỉ còn lại không tới một ngày, cho dù lúc này có ‘Tịch Tà Kiếm Phổ’ của Lâm gia cũng không kịp luyện! Không được, chưa tới giây phút cuối không được phép bỏ cuộc, chỉ đây xuyên không cũng không phải tới dễ dễ!

Liễu Sát bật dậy, vội vàng rửa mặt, thay trang phục dành cho nhân viên màu nude. Người nơi này đa phần đều cao trên 1m75, quần áo chuẩn bị cho cô là cỡ XS nhưng tay áo vẫn thừa một đoạn, ống quần cũng dài, phải cuốn lên ba bốn gấu mới miễn cưỡng vừa. Quần áo quá lớn mặc lên người càng khiến Liễu Sát có vẻ mảnh mai, nhỏ gầy, nhìn không khác gì trẻ con mặc trộm quần áo của mẹ.

Ký túc của nhân viên mới có phần giống motel, mỗi người một phòng đơn, mỗi tầng có ba mươi gian phòng, tổng cộng ba tầng. Mở cửa phòng sẽ thấy hành lang tầng trệt.

Ba người đàn ông trẻ tuổi cao lớn cường tráng dựa trên lan can hành lang nói chuyện phiếm, nghe thấy cô mở cửa đồng loạt nhìn sang. Dường như Liễu Sát không khiến họ có hứng thú nên chỉ nhìn mấy lần rồi lại tiếp tục nói chuyện.

“Sur huynh, ngày mai sẽ phải sát hạch võ thuật, chúng ta bây giờ đấu một trận, anh chỉ điểm cho bọn em một chút. Em không muốn ngày mai bị loại, bị đưa đến bộ phận sản xuất đâu!” Cậu trai chừng 18, 19 tuổi, cười xán lạn như ánh mặt trời, bộ dáng có chút thơ ngây.

Hả... Bọn họ cũng thi võ?

Liễu Sát rẽ phải chuẩn bị xuống tầng, nghe thằng bé kia nói thế liền đau khổ quay lại, bình tĩnh từ từ đi đến bên cạnh lan can, duỗi người, giả bộ như ngắm phong cảnh, hy vọng có thể nghe được một chút tin tức hữu dụng.

“Ha ha...” Chàng trai bên cạnh cậu trai kia cười trêu: “Vô Thương, không phải cậu mong... A... Được như thế sao?”

“Tam sư huynh, anh chớ đắc ý, nếu đến lúc đó anh thua em thì sao này sẽ ‘con cháu đầy cả sảnh đường’ đấy!” Cậu trai không chịu yếu thế, trả lời lại một cách mỉa mai.

“Các cậu còn cho rằng đây vẫn là ở trên núi sao? Ở trong quân không được tùy ý như vậy, phải nhớ cho kỷ luật dạy của sư môn!” Người đàn ông đứng chính giữa, tầm 28, 29 tuổi, đầu cua, giữa trán có mỹ nhân tiêm [1], mày kiếm mắt sáng, mũi cao môi mỏng, đồng phục trên người tôn lên cảm giác danh môn chính phái, tiên phong đạo cốt.

[1] Mỹ nhân tiêm: Phần mép tóc chính giữa trán mọc xuống dưới một chút, tạo thành hình chữ M, đối xứng hai bên.

“Vâng, Đại sư huynh!” Hai người kia nghe anh nói vậy lập tức cung kính cúi đầu.

Lúc này, cửa phòng hành lang bên kia cũng mở ra, một cô gái cao gầy đi ra. Cô ta vốn muốn mời ba người đàn ông kia xuống tầng, vừa ra khỏi cửa liền

trông thấy Liễu Sát dựa vào lan can, ánh mắt không ngừng liếc nhìn các sư huynh nhà mình.

Con lùn kia là ai? Trong lòng nói thầm: Lén la lén lút.

Cô ta đi đến bên Liễu Sát, xoay người lén lút hỏi: “Cô đang nhìn cái gì đấy?”

Liễu Sát đang nghe lén hết sức chăm chú, bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng nói, cô sợ hết hồn, quay đầu nhìn mới thấy là một cô gái rất trẻ tuổi. Cô ta tò mò nhìn mình chằm chằm, đôi mắt to trong veo, vóc người tuy cao nhưng không mất thon thả, vừa nhìn đã biết là con gái Giang Nam.

Cô gái thấy Liễu Sát không đáp, lại hỏi: “Cô đang nhìn ba người đàn ông kia à?”

Trong hành lang có không ít người tụm năm tụm ba, nhưng ba người đàn ông chỉ có bọn họ, Liễu Sát đương nhiên biết cô ta ám chỉ ai.

“Cô quen bọn họ?”

“Cô đang nhìn lén bọn họ?”

“Cô nhóc, tò mò như vậy không hay đâu.”

“Bà dì, nhìn lén trai trẻ cũng không nên đâu.”

“Bà... Bà đi???” Liễu Sát nuốt chút nữa phun ra một ngụm máu.

“Y Y.” Ba người đàn ông kia cũng thấy bọn họ, Đại sư huynh đi tới, lễ phép gật đầu chào Liễu Sát, sau đó hỏi cô gái kia: “Đi được chưa?”

“Được rồi.” Cô ta đi tới gần, thân mật khoác tay Đại sư huynh, thiết tha nói: “Em rất chờ mong được xem các sư huynh thi đấu đó!”

Khi bọn họ đi ngang qua Liễu Sát thì Đồng Y Y lén quay đầu lại, cười tinh ranh với cô, giống như đang khoe khoang mình và Đại sư huynh thân quen đến mức nào.

Liễu Sát bĩu môi khinh thường: “Ấu trĩ, cũng đâu phải tranh đàn ông với cô, lên mặt làm gì!”

Người đầu đi hết cũng không còn tin tức để tìm hiểu nữa rồi, Liễu Sát chuẩn bị đi tìm A Bảo, chợt nhớ tới Cao Mẫn bị phạt chép điều luật quân đội, phải nộp trước buổi trưa, không biết cô ấy đã chép xong chưa, hôm qua cô còn nói sẽ chép giúp cô ấy đấy. Cô lập tức chạy xuống tầng, gần tới khúc rẽ tầng một thì đột nhiên một người xuất hiện. Cô chạy quá nhanh, không dừng kịp... Rầm...

“Ai ui...”

“Á!”

Hai người đâm vào nhau, theo quán tính lùi về đằng sau, Liễu Sát ngã dập mông xuống đất.

“Cô...”

“Cô...”

Hai người đồng thời lên tiếng, khi nhìn rõ đối phương lại đồng thời khựng lại, bởi người cô đâm phải chính là Cao Mẫn.

“Cô chạy như ma đuổi vậy làm gì?” Cao Mẫn cau mày, xoa bả vai bị đau, “Người toàn xương, đập vào đau chết đi được.”

Cao Mẫn tương đối cao nhưng giọng lại mềm mại nũng nịu, rõ ràng là lời phàn nàn nhưng nghe lại giống như đang làm nũng. Cảm giác này rất quái dị.

Liễu Sát không nhịn được cười, đứng dậy vỗ vỗ mông, nói: “Không phải đang vội đi giúp cô sao? Chép phạt thế nào rồi?”

“Xong lâu rồi, cũng may là không trông cậy vào cô, đã nộp cho anh trai tôi rồi.”

“Anh trai cô? Không phải nộp cho Cao Tiếp sao?”

“Đúng vậy, anh ấy chính là anh trai tôi. Không giống à?”

“Ồ... Không giống.” Liễu Sát lắc đầu, “Ngoại trừ họ ra thì hai người chẳng giống nhau ở điểm nào cả.”

“Ai cũng nói vậy đấy.” Cao Mẫn thân nhiên nhún vai: “Đúng rồi, Nam Đình nhờ tôi nói cho cô biết, kiểm tra ngày mai cô không cần lo.”

“Hả? Tại sao? Tôi không cần thi hả?”

“Làm sao có thể.” Cao Mẫn liếc xéo cô, “Anh ta nhờ tôi chuyển lời có thể thôi.”

“A... Nam Đình bây giờ đang ở đâu?”

“Anh ta hẳn là đã quay về binh đoàn người thú rồi.” Nói ra thì trông thấy Nam Đình ở khu làm việc đúng là chuyện lạ, không biết tìm anh hai làm gì? Anh ta vốn rất ít khi rời khỏi khu vực của người thú.

“Được rồi, tôi đi đây.”

“Này...”

Liễu Sát nói xong, nhảy xuống bậc thang liền chạy đi. Cao Mẫn đưa tay nhưng không kéo cô lại. “Chạy nhanh thật, cứ thế mà tới khu người thú, không có vấn đề gì chứ?”

Liễu Sát vừa đi vừa hỏi, binh đoàn ở phía nam thành, cách ký túc xá cũng không xa. Liễu Sát đi bộ mười lăm phút là tới.

Binh đoàn người thú rất giống một tòa thành nhỏ trong Quy vương chi địa, độc lập ở một góc, bên ngoài là một tấm biển hình chữ nhật không rõ chất liệu có ghi: Binh đoàn Người thú.

Bên trong không khác gì những nơi liễu sát vừa đi qua, đường rộng rãi, nhà cửa có chút cũ kỹ nhưng sạch sẽ, chỉ khác là trên đường toàn người thú. Có ba loại là hổ, sư tử, báo, nữ có nam có, còn có trẻ con, tất cả đều mặc quần áo chỉnh tề. Bọn họ có vẻ rất tò mò về liễu sát, tùm nãm tùm ba lại với nhau, mặc dù không chỉ trò nhưng chủ đề bàn tán rõ ràng là cô.

Liễu Sát rất khó hiểu, vừa rồi hỏi đường ban đầu mọi người đều rất nhiệt tình, vừa nghe thấy cô muốn tới binh đoàn người thú sắc mặt lập tức trở nên kỳ lạ, giống như cô sắp tới nơi không nên tới.

Hiện giờ cũng vậy. Ngoại trừ mình liễu sát không trông thấy bất cứ con người nào ở đây cả. Cô bỗng cảm thấy mình là người thừa ở nơi này, chẳng lẽ cô đi vào vùng cấm ả?

Liễu Sát muốn tìm người hỏi chỗ của A Bảo, nhưng không đợi cô tới gần thì người thú vốn tùm tùm lại liền lập tức tản đi. Không phải kiểu cổ không để ý tới cô mà là giống như mọi người đột nhiên có rất nhiều chuyện phải làm. Tất cả đều loay hoay bận rộn, tỏ vẻ... Tôi bận lắm, đừng tới quấy rầy tôi!

Đúng lúc này, có hai thiếu nữ báo tầm 17, 18 tuổi mặc váy liền dài màu trắng, dáng người cao gầy khỏe khoắn tràn ngập dã tính đi tới. Dáng đi của hai người thướt tha mềm mại, hông khẽ lắc, cái đuôi cũng theo đó mà đung đưa nhẹ nhàng, nhìn từ phía trước chỉ thấy cái đuôi dài màu vàng thỉnh thoảng lại xuất hiện ở bên hông, lông ở chóp đuôi là màu đen, hơi cong thành hình cung, khiến người ta không nhìn được muốn nắm lấy vân vê bóp bóp.

Bọn họ vừa đi vừa trò chuyện rôm rả, không biết đang nói tới chủ đề thú vị gì, hoàn toàn không để ý đến xung quanh.

Đứng gần, Liễu Sát nghe thấy bọn họ nói: “Thật đáng tiếc, lúc thiếu tướng Nam Đình về lại mặc quần. Cứ tưởng sẽ được nhìn thấy chứ. Tiếc quá, chỉ có mỗi cơ hội này thôi.”

Một cô gái khác lập tức nói tiếp: “Cậu vội gì chứ, tháng Ba sắp đến rồi.”

Nói xong hai người nhìn nhau cười, ra vẻ trong lòng chúng ta đều hiểu mà.

“Nhưng thiếu tướng Nam Đình mặc quân trang cũng rất đẹp trai!”

“Đúng thế, mặc thế nào cũng đều đẹp cả.”

Fan của A Bảo sao? Liễu Sát nghe thấy hai người không ngừng nhắc tới Nam Đình hẳn là vừa mới gặp. Vì thế, cô đi lên, hỏi: “Xin chào, xin hỏi Nam Đình ở đâu?”

Hai người đang nói chuyện với nhau bị xen vào đều hơi ngạc nhiên. “Ồ... Cô là con người?” Cô gái báo mắt to đi quanh Liễu Sát một vòng, tò mò hỏi: “Sao cô lại tới đây?”

Nghe giọng điệu này chẳng lẽ con người không thể tới nơi này sao? Liễu Sát bức bối: Muốn tìm người ở đây sao phiền toái vậy!

“U u u u!”

Cô gái còn muốn hỏi cái gì đó, nhưng đột nhiên chuông báo động bỗng vang lên. Các người thú dường như đã quen. Vừa nghe thấy tiếng chuông liền tản ra, đường cái vốn đầy người chỉ trong chớp mắt đã chỉ còn lại liễu sát.

Thế này là sao?

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bị tập kích

Liều Sát hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trước tình huống này đồ ngốc cũng biết phải nhanh chóng trốn đi.

Nơi này từng là khu dân cư, tất cả đều là biệt thự nhỏ độc lập, xếp thành hình chữ U, trung tâm là bãi cỏ xanh nên không có chỗ nào để nấp. Liều Sát nhìn một vòng, phát hiện trước cửa ra vào căn nhà bên trái có một chiếc xe việt dã. Chiếc xe kia đỗ ở ngoài gara, xe và cửa gara cách nhau một khoảng bằng đúng một người, Liều Sát trốn vào là vừa khéo.

Sắc trời đột nhiên tối sầm, vừa rồi bầu trời bao la còn xanh trong như lọc bây giờ đã đen sì. Liều Sát nhìn lên theo khe hở, liền tròn tròn mắt... Trên mái vòm hình tròn trên thành phố bò đầy zombie!

Không biết chúng nó lên đó bằng cách nào, cũng không biết tại sao trong thời gian ngắn lại tụ tập nhiều như vậy, đông nghìn nghịt kín cả mái vòm. Tất cả bọn chúng đều cố gắng chui vào Quy vương chi địa, năng lượng tạo thành lớp bảo vệ vốn đã yếu, dưới tác động của chúng, lớp bảo vệ màu trắng nhạt càng lúc càng trong suốt, có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Không thể trốn ở đây!

Zombie vô cùng nhạy bén với mùi máu thịt tươi. Nếu chúng nó tấn công vào, cô nấp ở nơi không có che chắn thế này sẽ là người đầu tiên bị phát hiện!

Liều Sát chạy ra khỏi khe hở, lao về phía những tòa biệt thự nhỏ, liếc mạng gỗ cửa chẳng quan tâm trong nhà có người không. Cửa chính mọi nhà đóng chặt, Liều Sát gõ gõ tay cũng không ai mở. Cô rõ ràng nhìn thấy vài khuôn mặt nửa người thú lấp ló sau cửa sổ, mở cửa cho cô vào chỉ mất hai giây mà thôi. Hai giây có thể cứu một mạng người, Liều Sát không hiểu tại sao bọn họ lại có thể lạnh lùng như vậy? Không phải con người hiện giờ rất hiếm sao?

Cô không thể phí thời gian ở đây, liền quay người chạy ra khỏi khu biệt thự.

Trên đường rất tối, thỉnh thoảng có ánh mặt trời chiếu xuống như mũi tên, thoáng qua lại biến mất.

Liều Sát nương theo những tia sáng vụt qua ấy không ngừng chạy.

Cô hi vọng vòng bảo vệ có thể cầm cự thêm một lúc, ít nhất có thể cho cô đủ thời gian trở về ký túc xá. Chỗ đó có quân đội, cô sẽ an toàn hơn. Nhưng phạm vi của binh đoàn người thú rất rộng, vừa rồi cô đã bắt gặp đi tới tận trung tâm binh đoàn, giờ muốn đi ra ngoài cũng không nhớ rõ đường nữa rồi.

Liều Sát chạy loạn, từ đường nhỏ không biết quẹo thế nào đã ra đường lớn. Đột nhiên thấy xa xa phía trước loáng thoáng có bóng người mặc đồ màu kaki đang chạy, chỉ là bước chân không ổn định lắm.

“Này...” Trên đường cái trống vắng đột nhiên trông thấy con người khiến Liều Sát vui sướng, tốc độ bỗng nhiên nhanh hơn. Khoảng cách xa như vậy mà chỉ chớp mắt cô đã chạy tới nơi.

Người nọ nghe thấy tiếng bước chân sau lưng liền giảm tốc độ, đợi tiếng động sau lưng càng gần, anh ta liền quay ngoắt lại, quát: “Đứng lại!”

“Ồ? Sao lại là anh?” Là vị đại sự huynh kia mà.

Anh ta nghe giọng nói lạ, trờ lại quá tối, chỉ có thể nhìn thấy bóng người nhỏ nhắn thấp thoáng, “Cô là ai?”

“Tôi là Liều Sát, chúng ta vừa mới gặp mà, ký túc xá người mới, tầng ba.” Liều Sát nhắc nhở.

Bách Lý Dạng nhớ ra rồi, là cô gái nói chuyện với Y Y. Cô liếc qua đã nhận ra mình, chứng tỏ... “Tối như vậy mà cô vẫn có thể nhìn thấy tôi?”

Liều Sát khó hiểu nhìn anh ta, lại nhìn xung quanh. Mặc dù tối nhưng vẫn có thể nhìn rõ: “Đúng thế, anh không thấy rõ à?” Khó trách bộ dạng anh ta vừa rồi có chút kỳ quái, rõ ràng rất muốn chạy nhanh hơn nhưng lại dè dặt.

Liều Sát không biết, cô ở rừng đen gần một tháng, mỗi ngày ăn động thực vật, hít thở không khí nhiễm phóng xạ trong rừng. Theo lý mà nói, không ung thư thì cũng bệnh nặng. Nhưng so với ô nhiễm ở thế kỷ 21 thì đây cũng chỉ như chuột gặp mèo mà thôi. Vật chất phóng xạ trong cơ thể cô chẳng những không làm hại cơ thể mà còn trung hòa tế bào có hại trong cơ thể khiến cơ năng tăng mạnh. Đây chỉ có thể nói là số cô chưa tận, gặp lấy độc trị độc trong truyền thuyết.

“Cô có thể nhìn thấy thì thật tốt quá, chúng ta phải nhanh chóng về ký túc xá.” Bách Lý Dạng không biết sự thật, cho rằng cô có sức mạnh, thị lực đương nhiên tốt hơn người bình thường, “Đám Y Y rồi thao trường trước, hiện giờ chắc đã tới nơi rồi.”

”Được, giờ đi bên nào?”

“Cô không biết đường?” Bách Lý Dạng dừng bước, trong bóng tối đôi môi mỏng hơi nhếch lên lập tức mím chặt.

Nói thừa. Nếu biết đường đã sớm đi rồi, còn có thể gặp anh ở đây sao? Liễu Sát oán thăm.

“Két... Két...”

Đình đầu đột nhiên truyền đến tiếng rạn nứt.

Hông rồi, vòng bảo vệ sắp không trụ nổi nữa rồi.

Liễu Sát kéo tay Bách Lý Dạng, chạy như điên về phía một tòa nhà phía xa, quanh đây chỉ có chỗ đó có thể nấp.

Tòa nhà đó là một ngôi trường bỏ hoang, ước chừng bảy tám tầng. Liễu Sát kéo Bách Lý Dạng hoảng hốt chạy vào một phòng học ở tầng hai. Hai người vừa bước vào cửa phòng học liền nghe thấy một tiếng xoảng thật lớn ở bên ngoài. Vòng bảo vệ vỡ rồi!

Liễu Sát trốn ở cạnh cửa sổ, nhìn thấy rõ ràng vòng bảo vệ vỡ một lỗ to như sân bóng rổ, zombie rơi xuống hàng đàn, đứng chỗ cô và Bách Lý Dạng đứng vừa nãy.

Giây phút zombie rơi xuống, vòng bảo vệ tỏa ra ánh sáng chói mắt. Sau khi ánh sáng tắt, lỗ thủng biến mất, vòng bảo vệ tự động khép lại, chỉ là vị trí kia càng trong suốt hơn những chỗ khác. Sau khi ánh sáng tỏa ra, zombie bám trên vòng bảo vệ ít đi rất nhiều, có thể là do chấn động nên rơi xuống. Ánh mặt trời chiếu vào thông qua khe hở, lần này ngay cả Bách Lý Dạng đều có thể nhìn thấy rõ đám zombie chạy khắp nơi.

“Sức mạnh của cô là gì?” Bách Lý Dạng vừa cân nhắc chệnh lệch giữa địch và ta vừa khẽ hỏi Liễu Sát. Nói xong anh ta liền hối hận. Ở tận thế, sức mạnh chính là vũ khí bảo vệ tính mạng, bình thường không ai muốn nói cho người khác biết, sợ sẽ bị đối phương tìm được nhược điểm. Nhưng bây giờ đã không còn cách nào khác, bên ngoài nhiều zombie như vậy, bên ta chỉ có hai người, đương nhiên phải hiểu rõ sức chiến đấu của đồng đội mới dễ đối địch.

Liễu Sát nhìn ngoài cửa sổ, chỗ bọn họ vừa đứng mùi vẫn chưa tan khiến đám zombie cứ luẩn quẩn quanh đó.

“Zombie xông vào Quy vương chi địa, quân đội chắc chắn sẽ không mặc kệ, chỉ là không biết bao giờ bọn họ mới tới được đây. Bị zombie phát hiện trước hay được quân đội cứu trước là vấn đề thời gian rồi. Liễu Sát ngồi dựa lưng vào vách tường, “Tôi không có sức mạnh, không biết gì cả, nếu anh có thể chạy thì chạy, mặc kệ tôi.”

Bách Lý Dạng kinh ngạc nhìn Liễu Sát. Anh ta vốn tưởng rằng cô sẽ không trả lời, nhưng hoàn toàn không ngờ cô sẽ nói như vậy. Tình huống Liễu Sát phân tích anh ta cũng nghĩ đến, nhưng câu mặc kệ tôi cuối cùng kia... Mặc dù trong đầu anh ta có lẽ sẽ có ý định đó, nhưng bị khi cô nói thẳng thừng ra như vậy anh ta cũng không thể thật sự vứt bỏ cô.

“Đừng dễ dàng bỏ cuộc như vậy!”

“Anh yên tâm, tôi sẽ không, tôi chỉ nói là lỡ như.” Liễu Sát cười với anh ta. Cô không vĩ đại đến mức đi làm thánh mẫu, hi sinh mạng sống của mình để cứu người khác, hướng chỉ còn là một người xa lạ. Chỉ là qua mấy lần tiếp xúc ngăn ngừa cô phát hiện kỹ năng võ công của anh ta cũng không quá cao, có thể tự bảo vệ mình đã phải cảm ơn Thượng Đế rồi, còn cô rõ ràng là một vật cản. Cho nên, khi đại nạn đến thì ai lo thân người nấy thôi, đỡ cho chết cả đôi.

Trong phòng làm việc của cửa tướng quân, quân bộ Quy vương chi địa.

Cao Tiệp nhíu mày kiểm, nhìn nguồn năng lượng trên màn hình, đèn báo màu đỏ nhấp nháy không ngừng.

“Trung tướng, lần này zombie lại có dấu hiệu thăng cấp.” Nam Đình đứng sau lưng anh ta, xem xét tin tức vừa thu được, “Chúng nó tấn công có bài bản hơn lần trước, hơn nữa còn biết tập trung tấn công vào nơi vòng bảo vệ yếu nhất.”

“Từ sau khi năng lượng cạn kiệt, vòng bảo vệ đã không còn sức uy hiếp với chúng nữa rồi. Tới càng ngày càng nhiều. Lũ chết tiệt!” Cao Tiệp tức giận nói: “Vốn còn có thể cầm cự hơn một năm, bị chúng nó không ngừng phá hủy giờ chỉ còn lại tới đa nửa năm. Nam Đình, tôi lệnh cho cậu trong vòng nửa năm này, dù thế nào cũng phải tìm được năng lượng mới.”

“Tuân lệnh!”

“Báo cáo, quân tình khẩn cấp!” Cao Mẫn đi như chạy vào, không kịp lấy lại hơi, “Vòng bảo vệ bị phá vỡ, có zombie xông vào Quy vương chi địa, xin đưa quân tiêu diệt!”

“Con mẹ nó! Ở đâu cũng cần người!” Cao Tiệp bực bội vò tóc, “Nam Đình, điều binh đoàn người thứ số 9 đi, bộ phận năng lượng tạm thời an toàn, không cần nhiều người bảo vệ nữa.”

“Tuân lệnh!”

“Đợi một chút.”

Nam Đình nhận lệnh đang định đi lại bị Cao Tiệp gọi lại.

“Không cần điều binh đoàn người thứ, để người mới đi, cũng không cần bài kiểm tra sát hạch vứt đi kia nữa, trực tiếp thực chiến đi.”

“Trung tướng.” Lúc nhận được lệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Liễu Sát lập tức thoáng hiện lên trong đầu Nam Đình. Cô yếu như vậy, lập tức thực chiến với zombie chẳng khác nào chịu chết. Anh vô thức từ chối, “Không ổn!”

Hai người kinh ngạc nhìn anh. Nam Đình luôn luôn phục tùng mệnh lệnh cũng sẽ phản bác cấp trên?

Cao Tiệp dứt hai tay trong túi quần, ánh mắt sắc bén, “Không ổn chỗ nào?”

Nam Đình biết mình đi quá giới hạn nhưng vẫn không lùi bước. Anh nhìn thẳng Cao Tiệp, kiên quyết nói: “Bọn họ chưa quen hoàn cảnh nơi này, không có kinh nghiệm chiến đấu, mạo hiểm thực chiến chỉ có thể chịu chết.”

Từ bao giờ Nam Đình lại suy nghĩ cho con người như vậy? Trong đầu Cao Tiệp đột nhiên hiện lên một suy nghĩ, “Chẳng lẽ cậu là vì cô gái kia? Buổi sáng cậu cũng vì cô mà tới tìm tôi, là Liễu...”

“Liễu Sát.” Cao Mẫn thay Cao Tiệp nói ra cái tên anh ta không nhớ rõ, lại khó hiểu hỏi Nam Đình, “Anh không gặp cô ấy sao? Cô ấy tới binh đoàn người thú tìm anh mà.”

“Từ bao giờ?”

“Lúc anh nhờ tôi chuyển lời, đến bây giờ cũng phải ba bốn tiếng rồi.”

“Nam Đình nhận lệnh.” Nghe Cao Mẫn nói xong, anh không chút do dự nâng tay phải cung kính chào bằng quân lễ với Cao Tiệp, nhanh chóng biến mất trên hành lang quân bộ.

Cao Tiệp nhìn cánh cửa còn chưa kịp khép lại, đăm chiêu...

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Giết địch

Dường như đám zombie đã phát hiện ra chỗ nấp của Liễu Sát và Bách Lý Dạng.

Chúng ngừng đầu lên, không ngừng ngửi ngửi, giống như đánh hơi được thứ gì đó trong không khí, từng bước một, tiến dần về phía trường học, chặn lối ra.

“Chúng đến rồi.” Bách Lý Dạng đứng ở phía sau lưng Liễu Sát khẽ nói.

Nhưng quân đội còn chưa tới!

Đáng ra không nên chạy lên tòa nhà này, còn tưởng có thể tìm được chỗ ẩn nấp, chờ đợi quân đội cứu viện, bây giờ phải làm sao, bị kẹt ở đây như ba ba trong rọ rồi!

Bây giờ chỉ có thể dựa vào chính mình thôi!

Liễu Sát nhìn đám zombie khoảng hai ba trăm con, số lượng quá nhiều, trừ khi dùng súng máy, nếu không chỉ dựa vào nắm đấm mà liệu mình, đánh tới kiệt sức cũng không thoát khỏi cái chết. Nếu chạy trốn thì khả năng còn khả quan hơn một chút, tốc độ của zombie không nhanh, chỉ cần lúc chạy ra cửa lớn không bị chúng phát hiện là sẽ có cơ hội!

Nếu không muốn bị chúng phát hiện, cần có một người thu hút sự chú ý của bọn chúng, để cho người còn lại có đủ thời gian để chạy thoát, vấn đề bây giờ là... Ai sẽ đi đây?

Bách Lý Dạng chân dài, lại là đàn ông, chuyện nguy hiểm như vậy theo lẽ thường sẽ phải để anh ta làm, nhưng mà Liễu Sát đau khổ phát hiện, tốc độ của mình còn nhanh hơn anh ta!

Liễu Sát lại đưa mắt nhìn bầy zombie ngoài cửa, mặt mũi bọn nó vụn vặt, thỉnh thoảng lại nhếch môi lộ ra răng nanh sắc nhọn, đầu chuyển động không linh hoạt lắm, chậm chạp tới gần.

Nói không sợ hãi là giả!!

Cô vẫn do dự mãi, cuối cùng vẫn chấp nhận số mệnh kéo cổ áo Bách Lý Dạng, ra hiệu cho anh ta cúi đầu. Khứu giác và thính giác của zombie vô cùng nhạy bén, không thể không cẩn thận!

Anh ta xoay người lại, Liễu Sát ghé lại bên tai anh ta, thì thầm: “Lát nữa chúng ta chạy đến tầng một, tôi sẽ chạy về phía kia”, cô chỉ về về phía bọn zombie đang đi đến. “Thu hút sự chú ý của zombie, anh sẽ chạy về phía ngược lại, cứ chạy không cần quan tâm tới tôi, tôi sẽ đuổi theo. Động tác của zombie chậm chạp, chúng ta có lẽ có hi vọng chạy thoát!” Cô hơi dừng lại, “Điều kiện tiên quyết là anh nhớ rõ đường về!”

Lần đầu tiên Bách Lý Dạng tới gần cô như vậy, anh giật mình phát hiện hóa ra Liễu Sát thật nhỏ nhắn, cũng chỉ cao đến ngực mình mà thôi, thậm chí chỉ cần mình khẽ vươn tay là có thể ôm trọn cô vào trong ngực. Anh vốn định nói ‘Được’, khi mở miệng lại thành: “Đề tôi đi!”

“Tôi cũng hi vọng là anh đi, nhưng anh có thể chạy nhanh hơn tôi sao?” Liễu Sát bắt đầu đi mà nhìn anh ta.

Bách Lý Dạng cũng im lặng. Anh ta rất muốn hào hùng nói: “Tôi là đàn ông, vẫn nên để tôi đi thì hơn.” Miệng anh cứ mở ra rồi ngậm lại, cuối cùng vẫn không nói ra được.

Hai người yên lặng ngồi trên đất rất lâu, Liễu Sát dùng khẩu hình miệng nói với Bách Lý Dạng: “Chuẩn bị!”

Anh ta gật đầu.

Liễu Sát hít sâu một hơi, kêu to rồi chạy ra ngoài!

Sau một lát Bách Lý Dạng cũng không hề chần chờ chạy như điên về phía ngược lại.

Anh ta chạy, cố gắng liều mạng chạy về phía trước, bên tai chỉ có tiếng gió vù vù, cùng với tiếng thở dốc của mình.

“Mình phải sống, mình không thể chết được, mình vẫn chưa hoàn thành chí nguyện của sư phụ, mình còn phải vực dậy Linh Tiêu!” Ở trong lòng anh ta không ngừng nhủ thầm trách nhiệm của bản thân, di mệnh của sư phụ. Nhưng trong đầu lại không ngừng hiện lên bóng dáng nhỏ nhắn của Liễu Sát khi lao về phía đám zombie. Anh ta lắc mạnh đầu như muốn xóa bỏ hình ảnh của cô, “Ít nhất, bây giờ mình vẫn không thể chết.”

“A a a a ~~~ lũ zombie kia mau tới đây!” Liễu sát x chạy như điên, vừa chạy vừa gào: “Đi theo chị có thịt ăn ~~~” Quả nhiên lũ zombie bị tiếng hét chói tai của cô hấp dẫn.

Dần dần, cô cảm thấy hình như có gì đó không đúng, làm sao sau lưng lại vẫn có tiếng bước chân? Dựa vào tốc độ của cô, lẽ ra phải sớm cắt đuôi bọn chúng rồi cơ mà.

Cô quay đầu lại, trời ạ, đằng sau là cả một quân đoàn đông nghìn nghịt! Cô phát hiện những zombie này hoàn toàn khác với lũ zombie trong rừng rậm, các khớp xương linh hoạt, tốc độ chạy cũng rất nhanh, theo sát phía sau cô, không bị tụt lại chút nào cả!

Cứ tiếp tục chạy như vậy, sớm muộn cô sẽ chết vì kiệt sức!

“Đừng có mà chạy theo chị nữa, chị gầy lắm, không đủ nhét kẽ răng mấy đứa đâu!” Liễu Sát hối hận đến xanh cả ruột, “Bọn mày đi bắt tên kia đi, anh ta nhiều thịt hơn chị đấy!”

Cô hoảng hốt chạy bừa, không biết mình chạy tới chỗ nào, chỉ nhìn thấy phía trước có một thảo trường trống, có một đài cao rất giống đài kéo cò. Cô vội chạy tới, một tay chống lên lấy đà nhảy bật lên đài cao hơn nửa người cô.

Liễu Sát chống đầu gối đứng trên đài cao, thở dốc, thật sự không chạy nổi nữa rồi! Cho dù biết mình sắp chết ở chỗ này, cô cũng không động đậy nổi nữa.

Lũ zombie đã chạy theo cô đến nơi này, cách đài cao một mét thì dừng lại. Chúng nhìn chằm chằm vào Liễu Sát nhưng lại không hành động, dường như có chút sợ hãi chỗ này.

Hai bên giằng co...

Zombie trên vòng bảo vệ không biết đã rút lui từ lúc nào, bầu trời bị ánh chiều tà nhuộm thành màu đỏ cam nhàn nhạt.

Trời cũng sắp tối rồi, có lẽ không trông mong vào quân đội được nữa rồi, Bách Lý Dạng không biết chạy được chưa? Có thể mang theo viện quân tới hay không? A Bảo... Giờ này A Bảo đang làm gì nhỉ? Anh có biết cô bị bao vây ở đây không? Anh... Sẽ đến chứ? Một mình Liễu Sát tro tro đứng trên đài cao, thầm đếm những hi vọng cuối cùng của mình.

Cuối cùng, cũng có kẻ không nhịn được nữa!

Chính là kẻ to cao nhất trong đám zombie kia, tay trái nó y như cành cây khô, cẩn thận vươn về phía đài cao rồi lại rút về. Sau đó nó giơ tay lên xem, phát hiện không có việc gì liền nhếch môi nhẹ răng, phát ra tiếng ‘Ồ ồ’ hưng phấn. Những zombie khác thấy thế đều vươn tay thử, từ từ đi về phía đài cao, ngày càng gần Liễu Sát!

Vòng vây của zombie càng ngày càng nhỏ, bốn phía đều là địch. Kẻ cao nhất trong đám zombie học bộ dạng của Liễu Sát, tay chống lên đài, lấy đà nhảy lên, vậy mà nó cũng trèo lên được.

Thời điểm liều mạng đến rồi!

Liều Sát không đợi nó đứng vững liền xông lên đập mạnh vào cẳng chân khô héo của nó, sau đó nhanh chóng lui về. Nó không phòng bị, tuy đã cố gắng giữ thăng bằng, nhưng vẫn nghe thấy ‘ken két’ hai tiếng, xương đùi bị gãy, nó không vững lại ngã xuống đất. Liều Sát lại nhanh chóng xông tới, mượn lực quán tính đá một phát vào đầu zombie, lại ‘khục’ một tiếng, chỉ thấy một vật thể hình cầu bay theo một đường cong tuyệt đẹp ra xa.

Thân thể zombie không có máu thịt, khô héo giống như cành cây, rất dễ gãy, hơn nữa cơ năng cơ thể Liều Sát đều đã được rèn luyện lúc ở trong rừng nên mới có thể đá bay đầu một tên cao to. Dù thế nào đi nữa thì trận đấu cũng đã thắng, Liều Sát giống như uống thuốc kích thích, vô cùng tự tin: “Đến đây đi, chị không sợ bọn mày đâu, xấu như vậy mà còn dám vác mặt ra ngoài đường, chị...”

“Rầm...”

Phía sau cô bỗng rầm một tiếng, sau đó có một thân thể ảm áp áp tới, cô sợ hãi hét lên: “Á!!!”

“Là tôi!”

Liều Sát hơi quay đầu, trông thấy một con zombie bị Bách Lý Dạng đá xuống, không khỏi kinh ngạc nói: “Sao anh lại quay lại? Không tìm được đường sao?”

“Vẫn nên nghĩ cách thoát thân thì hơn!”

Không có thời gian để bọn họ suy nghĩ, đám zombie thấy trên đài cao có thêm một thân thể máu thịt tươi mới liền hưng phấn, tất cả bắt đầu trèo lên. Liều Sát và Bách Lý Dạng dựa lưng vào nhau, đối địch.

Đám zombie tập trung lại càng nhiều, hai người bị vây ở chính giữa, vòng vây càng ngày càng nhỏ lại...

Như vậy không được! Không thể để chúng nó tiến gần hơn nữa!

Liều Sát chợt nhớ tới trước kia cùng bạn nhảy có nhảy một điệu, có lẽ có tác dụng. Cô lại đá ngã một zombie đang tấn công, sau đó xoay người đi đến trước mặt Bách Lý Dạng, nói: “Nâng tôi lên! Xoay tròn!”

Bách Lý Dạng cũng không hỏi vì sao, hai tay nhấc dưới nách Liều Sát, dễ dàng nâng cô lên. Ngay lúc này hai chân Liều Sát đồng thời dùng sức, giống như giẫm trên phao, đá đá một vòng, thế mà đá rơi xuống bốn năm đầu zombie!

Sau khi hạ Liều Sát xuống, hai người liếc nhìn nhau một cái thật nhanh, đều nhìn thấy trong mắt đối phương sự vui mừng: Cách này được!

Liều Sát lập tức nắm lấy bàn tay của Bách Lý Dạng, anh ta nắm chặt, nhẹ nhàng nâng cô lên, xoay tròn, Liều Sát bị vung lên, đợi cô chạm đất lần nữa, vòng vây đã rộng thêm nhiều.

Nam Đinh dẫn quân tiếp viện tới, trông thấy cảnh tượng như sau: Ánh chiều tà đỏ như máu lưu luyến phủ khắp đài cao, dường như muốn lưu lại một chút ảm áp cuối cùng cho đôi nam nữ lâm vào đường cùng kia. Bọn họ vì tránh né răng nanh và móng vuốt sắc bén của zombie, điên cuồng phản kháng. Người đàn ông cao lớn dùng cánh tay rắn chắc nâng cô gái, dùng chân đánh lui địch, anh ta nắm lấy tay của cô, nhấc cô lên nhẹ nhàng như chim yến. Nhưng thường mới đá ngã một đợt tấn công, còn chưa kịp thở, lớp sau của zombie đã lại nhảy lên đài cao, dưới đất đầy tay chân gãy.

Hai bên chém giết, tình hình chiến đấu vô cùng thảm thiết, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy vẻ đẹp của tàn khốc. Chàng trai và cô gái hợp tác ăn ý, võ thuật kết hợp vũ đạo lại rất hài hòa, cương nhu thay phiên vô cùng nhuần nhuyễn.

Kịch liệt như thế, lại khiến cho mọi người phải trợn mắt há hốc mồm, quên cả chuyện phải xông lên cứu bọn họ.

Nam Đinh nheo mắt, ánh hoàng hôn nhàn nhạt khiến đôi mắt anh có cảm giác yêu dị nói không nên lời.

Người bên cạnh nhìn thấy cũng phải sửng sốt: Người thú quả nhiên là tập hợp tinh hoa sáng tạo của loài người, vẻ ngoài đẹp đến vậy!”

“Xạ thủ chuẩn bị!” Nam Đinh hô lớn, lúc ấy mọi người mới chợt hoàn hồn, vội vàng sắp xếp đội hình, xạ thủ nhanh chóng vây quanh đài cao, dừng lại ở trong phạm vi tầm bắn.

“Bắn!”

Mệnh lệnh ngắn gọn, đám zombie trong nháy mắt bị tiêu diệt, tất cả chấm dứt quá nhanh khiến cố gắng liều mạng lúc này giống như một giấc mộng.

Liều Sát mệt mỏi kiệt sức, chân run đến mức không thể đứng vững.

Bách Lý Dạng cũng không đứng vững, anh ta ngồi bệt xuống đất, dùng tay ôm ngang người Liều Sát, để cho cô dựa vào bờ vai mình.

Nam Đinh đứng ở cách đó không xa, đã nhìn thấy tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nảy mầm

Trong phòng họp của quân bộ, ngồi hai bên bàn hội nghị là hơn mười con người và người thú cấp bậc trên thiếu úy trở lên, nhưng lúc này lại hoàn toàn yên tĩnh.

Cao Tiệp tháo mũ beret xuống, vò mái tóc ngắn, không thể nào ngắn hơn được nữa, “Bảo cáo cũng đã xem rồi, các vị có ý kiến gì?”

Nam Đình, Cao Mẫn và mấy sĩ quan ngồi nhìn nhau, tất cả mọi người đều không ngờ rằng lương thực dự trữ vốn có thể duy trì trong bảy tháng lại bởi vì zombie xâm phạm, phá hỏng đĩnh vòng bảo vệ, gây tổn hại gián tiếp đến bộ phận điều hòa nhiệt độ khiến nhiều thực phẩm biến chất. Bây giờ lương thực dự trữ chỉ có thể duy trì được tối đa hai tháng mà thôi, nhưng tháng một và tháng hai tới là thời kỳ trái đất đóng băng, biết đi đâu tìm thức ăn đây?

“Khó khăn thế nào cũng phải ra ngoài tìm thức ăn!” Thượng tướng Vệ Ngôn Thành ngồi trên ghế chính thẳng lưng, hai tay đặt trên bàn, ánh mắt như chim ưng, mang theo uy nghiêm của cấp trên, “Không có thức ăn, chưa cần zombie đột kích, Quy Vương đã thành vùng đất chết rồi!”

Ông ta chậm rãi quét mắt về phía một sĩ quan đang ngồi, ra lệnh: “Nam Đình, Bắc Thần, hai người hãy bố trí, lần này tất cả binh lính người thú từ mười lăm tuổi trở lên phải lên đường tìm kiếm thức ăn.”

“Thượng tướng!” Cao Tiệp không nhịn được đứng lên, gót chân phải chạm gót chân trái, đứng nghiêm: “Người thú mười lăm tuổi vẫn còn là thiếu niên, nhiệm vụ lần này rất gian khổ, bọn họ nếu có gì bất trắc, quân ta sẽ bị tổn thất nghiêm trọng!”

“Trung tướng, tuân theo mệnh lệnh là thiên chức của quân nhân!” Ánh mắt sắc bén của Vệ Ngôn Thành lập tức bắn về phía anh ta, ông chưa từng nghĩ rằng Cao Tiệp sẽ đứng lên phản đối. Cảm thấy mình quá nghiêm khắc, ông ta rũ mắt, dừng một chút, giọng nói hòa hoãn hơn: “Các anh yên tâm, tôi sẽ cho các anh vũ khí và trang bị chống lạnh tốt nhất!”

“Thượng tướng!” Cao Mẫn đứng lên, “Cao Mẫn xin được tham gia nhiệm vụ!”

“Được rồi! Nam Đình, Cao Mẫn, các anh mỗi người dẫn theo một đội, ba ngày sau xuất phát!”

Bộ quân sự, phòng quân doanh.

Liễu Sát tắt máy tính, xoa xoa đôi mắt mệt mỏi.

Sau khi zombie xâm nhập bị tiêu diệt, Quy Vương khôi phục lại về bình yên.

Liễu Sát, Bách Lý Dạng và sư đệ Mộc Thanh của anh ta không bị thương, được phân đến bộ quân sự, do trung tướng Cao Tiệp quản lý. Đồng Y Y bị điều đến đơn vị không gian của bộ kỹ năng, do Cao Mẫn quản lý.

Cuộc sống ở đây vô cùng quy củ, mỗi ngày chỉ có ba việc, ăn, ngủ, huấn luyện.

Thời gian rảnh còn lại, Liễu Sát hay dùng máy tính tìm hiểu về thế giới này:

Năm 2982, là năm không thể nào quên đối với tất cả những người còn sống sót, ngày tận thế bắt đầu.

Thiên thạch, chiến tranh, dịch bệnh, vi rút, động đất... Hình như tất cả tai họa đều tập trung trong năm đó. Trái đất nứt gãy, một bộ phận loài người bị kích phát ra dị năng, thế nên bọn họ sống sót. Quân đội và người dị năng bảo vệ tư liệu quan trọng và các nhà khoa học, bí mật ra khỏi khu bị tai họa nặng.

Năm 2983, thực vật biến dị nuốt trọn thành phố, phạm vi sinh tồn của loài người dần thu nhỏ lại.

Năm 2984, nhà tiên tri được thần gọi ý, dẫn con người tới nơi này, khởi động khối năng lượng, loài người lại được an toàn, cũng đặt tên cho nơi này là Quy Vương.

Năm 2985, cải tạo gene cuối cùng đã thành công, tạo ra người thú, thai nhi sau khi được sinh ra từ cơ thể mẹ, sống được hai mươi tư tiếng đồng hồ.

Năm 2992, qua bảy năm thí nghiệm không ngừng nghỉ, mười người thú ra đời, A Bảo cũng ở trong số đó.

Tạo ra người thú bởi vì cơ thể con người bị giới hạn, không thể sống sâu trong rừng rậm, chỉ có biến đổi gene mới thích nghi được với hoàn cảnh tàn khốc trước mắt. Người thú xuất hiện đã trợ giúp con người rất nhiều, bọn họ có trí tuệ của loài người, có sự nhạy bén của động vật, không cần bắt kì cái gì

bảo vệ mà vẫn có thể vào trong rừng đen tìm thức ăn cho bản thân và loài người. Cũng bởi vì người thú quá mạnh mẽ, nên cũng khiến loài người kiêng dè.

Con người và người thú giống như hai cái cây độc lập cắm rễ dưới đất, lại dựa vào nhau mà sống.

Nhưng khi con người đã quen đối mặt với zombie, với thành phố đổ nát, với tận thế thì dần dần bài xích người thú.

Bây giờ Liễu Sát đã hiểu được tại sao lần đầu gặp A Bảo thì anh lại không thân thiện với mình; Tại sao lần đầu cô vào binh đoàn người thú, người thú lại tò mò quan sát cô.

Liễu Sát thờ dài, nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ. Đã là mùa đông rồi, gần hai tháng không thấy A Bảo, không biết anh có khỏe không?

Bông tuyết rơi xuống vòng bảo vệ lập tức tan ra, trái với bên ngoài ngập tuyết, nhiệt độ bên trong tuy không cao nhưng không có lấy một hạt tuyết đọng.

Liễu Sát đút hai tay vào trong túi, đi dạo không mục đích trên đường, đầu óc hỗn loạn, không ngừng nghĩ đến tư liệu tra được mấy ngày nay. Người sống trong thế giới này không cần lo lắng ngày mai đi làm có kẹt xe hay không, đi ăn cơm có dầu dưới cống hay không. Mà là giây tiếp theo mình có còn thở hay không.

Đối với phế vật không có lấy một kỹ năng như cô mà nói sinh mạng thật vô cùng yếu ớt!

Liễu Sát tiếp tục đi, trong lúc vô ý ngẩng đầu lại thấy một đoàn xe người thú cách đó không xa.

Hử? Đến binh đoàn người thú rồi sao?

Cô đứng trước cửa, hơi do dự. Sau khi biết tình hình giữa con người và người thú, cô cảm thấy xông thẳng vào đây có vẻ không tốt lắm, tuy rằng cô không ngại những điều này.

Từ sau khi tới Quy Vương cô chưa từng gặp A Bảo, nếu không nghe Cao Mẫn nhắc tới, cô cũng không biết lần trước khi tiêu diệt zombie, anh cũng tới. Nghe nói anh bây giờ đang gấp rút huấn luyện, sang đầu xuân năm sau sẽ xuất phát đi tìm nguồn năng lượng.

Liễu Sát rất nhớ anh.

Thật ra đi gặp anh cũng có gì đâu, Liễu Sát không hiểu tại sao mình lại trở nên nhát gan như vậy.

Nam Đinh và Bắc Thần bước xuống từ xe quân đội đã nhìn thấy Liễu Sát cúi đầu đứng trước cửa, tay đút trong áo, chân đi đi trên mặt đất, giống như đang đợi người.

Đợi? Người đàn ông kia sao?

Trong đầu hiện lên hình ảnh người đàn ông kia ôm cô, Nam Đinh bất giác nắm chặt tay cho đến khi lòng bàn tay nhói đau. Anh buông tay, ném chìa khóa cho Bắc Thần, “Cậu đi sắp xếp, chút nữa chúng ta họp!”

Liễu Sát nghe thấy giọng A Bảo, bỗng nhiên căng thẳng. Cô không dám ngẩng đầu, mắt nhìn chằm chằm mũi chân, hai tai động lên nghe bước chân của anh.

Nam Đinh xoay người đi vào binh đoàn người thú, lúc đi ngang qua Liễu Sát vẫn không dừng bước như thể bên cạnh không có người vậy.

Liễu Sát ngẩng đầu nhìn đôi boot đen của anh thoáng qua nhưng không dừng lại. Chẳng lẽ không nhìn thấy cô sao? Giờ không gọi thì anh sẽ vào mất, cô sốt ruột, “A Bảo!”

Nam Đinh dừng lại, xoay người, vẻ mặt lạnh lùng, “Có việc gì?”

Tóc dài sau lưng anh đã cắt thành tóc ngắn, bên tóc mai cạo gọn gàng, trên trán điểm vài sợi tóc mái mềm mại, càng tôn lên gương mặt góc cạnh của anh. Anh mặc áo khoác quân đội bằng vải nỉ màu xám tro, quân trang càng làm anh cao hơn, nón lính bị anh cuộn nhét vào giữa vai và quần hăm, chỉ đứng không thôi cũng tỏa ra tín hiệu ‘muốn sống chứ lại gần’.

“À... Không có việc gì!” Liễu Sát không hiểu tại sao anh lại trở nên lạnh lùng như thế? Hai tháng không gặp, dù chỉ quen biết cũng có thể chào hỏi chút mà!

Nghe cô nói không có việc gì, Nam Đinh xoay người rời đi.

“A Bảo!” Liễu Sát không nhận được gọi anh lần nữa.

Anh không nói gì, chỉ hơi nhíu mày nhìn cô, cái đuôi phía sau không ngừng đưa qua đưa lại, tỏ vẻ không kiên nhẫn, có chuyện gì nói mau!

“Anh gần đây bận nhiều việc lắm sao?” Liễu Sát nhìn nét mặt của anh, đoán đo nói, “Hay là anh có chuyện không vui?”

Nam Đinh cũng không thích bản thân mình thế này. Từ sau lần thấy người đàn ông kia ôm Liễu Sát, anh cứ luôn nóng nảy, giống như là đồ của riêng mình

bị xâm phạm. Mà cô lại không động đậy để cho anh ta ôm, nghĩ tới đây anh không kim được tức giận. Cũng phải, bọn họ là con người, con người và người thú chắc chắn không cùng cấp bậc. Cũng tốt, vậy thì cách xa bọn họ ra!

“Cô tìm tôi rồi cuộc có chuyện gì?” Giọng điệu của Nam Đình rất không kiên nhẫn.

“Không có việc gì thì không thể tìm anh sao? Tôi...” Đòi nhé!

“Thiếu tướng Nam Đình...”

Liễu Sát tức giận muốn xoay người đi, đúng lúc lại vang lên giọng nói lạnh lạnh của một cô gái cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ. Hai người theo tiếng nhìn lại, từ binh đoàn một bảo nữ bước ra, mũ beret đội chỉnh tề trên đầu, lộ ra đôi tai bảo tròn vàng, đai lưng quân trang ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, cô ta đánh hông từ từ đi tới, dáng đi rất đẹp.

Cô ta không phải là một trong... Những người hâm mộ A Bảo sao?

Nam Đình vẫn im lặng, thờ ơ nhìn cô gái kia. Cô gái kia dường như đã quen tới về lạnh lùng của anh, chỉ đưa mắt nhìn Liễu Sát, tỏ vẻ áy náy bất đắc dĩ.

Liễu Sát khó hiểu: Cô áy náy với tôi cái gì vậy?

“Trung úy Bắc Thần bảo tôi đi hỏi ngài khi nào bắt đầu họp!”

Liễu Sát không khỏi nhìn trên vai A Bảo, bộ đàm màu bạc kia chẳng lẽ dùng để trang trí sao? Cần cô tự mình đi hỏi cơ à?

Nam Đình nghe cô gái kia nói xong, không nói lời nào liền xoay người rời đi.

“A...?” Trong đầu Liễu Sát bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ, “Có phải anh không thích tôi gọi anh là A Bảo không? Vậy thì Nam...”

“Không được phép gọi!” Anh bất ngờ quay người, ánh mắt lạnh lùng, “Tôi không cho phép cô gọi cái tên này!”

Anh không thích cái tên Nam Đình này, nó chỉ là một danh hiệu ở Quy Vương, giống như Bắc Thần, giống như báo nữ Đông Át. Anh thích tên A Bảo cô đặt, anh thích nghe cô dùng giọng nói mềm mại của cô gọi tên mình. A Bảo vẫn luôn nhớ, lúc đó cô nghiêng đầu suy nghĩ, ngồi bên cạnh anh lú lú phân vân không biết nên gọi anh là gì. Hôm nay cô tìm được con người phù hợp, đã vậy thì đừng tước đoạt cả cái tên này, đây tên là cô đặt cho anh, cho anh!

Có lẽ vì giọng nói của anh quá lạnh lùng nghiêm khắc, ngay cả cô gái bên cạnh cũng không đành lòng, “Thiếu tướng Nam Đình không có ác ý, anh ấy chỉ hơi lạnh lùng thôi.”

“Cô làm ơn cầm miệng được không?” Liễu Sát cuối cùng cũng hiểu tại sao lúc này báo nữ tỏ vẻ áy náy với cô rồi, cô ta là xin lỗi thay A Bảo! Liễu Sát ghét hai người họ thân thiết như thế!

Báo nữ không ngờ cô lại không khách khí như vậy, kinh ngạc quên cả cãi lại.

Liễu Sát mặc kệ cô ta, ngẩng đầu, khiêu khích nói với A Bảo: “Vì sao ai cũng gọi được mà tôi lại không? Nam...”

“Cầm miệng!” Anh hung tợn bước lên, từ trên cao trừng mắt nhìn xuống cô: “Ai cũng có thể gọi, chỉ có cô là không!”

“Anh! Hừ!” Liễu Sát thuận thế nhảy lên, hai tay ôm cổ anh, chân quắp lấy eo anh như lúc bọn họ ở trong rừng rậm đen.

Cả người A Bảo cứng đờ, “Xuống!”

“Không!”

“Xuống!” Nam Đình hơi nhếch môi, lộ ra răng nanh sắc nhọn với Liễu Sát.

Liễu Sát bỗng dưng thấy khó chịu. Anh nhe răng nanh với cô có nghĩa là anh vẫn không tin tưởng cô sao? Vậy dụ dỗ trong rừng rậm đen thì sao? Lo lắng khi thấy cô bị zombie bao vây thì sao? Tất cả chỉ là tự cô đa tình ư?

Cô bướng bỉnh nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu hổ phách của anh, “Không cho phép anh nhe răng với em, không được cắn em, bất cứ lúc nào cũng không được!” Nói xong cô ôm cổ anh, áp mặt lên tóc mai hơi cứng của anh, nhẹ nhàng cọ: “A Bảo, em muốn ở bên anh!”

p.s: Há há há. Tuổi đã dụ được nhân lực. Là em Tô Hồ Ly đáng yêu (đã bỏ tôi giữa đường ở bộ Quý dạ xoa ý. huhu) Giờ em đã trở lại. Hú hú. Mang theo A Bảo từ dưới hố lên theo. *Vỗ tay* *Tung bông*

Chương 15: Chuẩn bị

Editor: Tô Hồ Ly

Betor: mèomỡ

Liễu Sát vừa dứt lời, hai người đều sững sốt.

Nói rồi, nói ra suy nghĩ trong lòng thật rồi!!! Mặt Liễu Sát nóng như lửa đốt, không dám ôm anh nữa, nhanh chóng nhảy xuống đứng lùi ra sau hai bước. Đây là lần đầu tiên cô tỏ tình với con trai, tìm gặp thành thịch, không còn nghe được âm thanh xung quanh nữa.

A Bảo nhìn ngực mình trống không, có chút thất thờ. Thì ra cô không thích người đàn ông kia, thì ra cô thích anh! Niềm vui như sóng biển dâng mãnh liệt khiến anh gần như không thể đứng vững.

“Dù sao đi nữa cũng phải ra ngoài tìm thức ăn! Tất cả người thú từ mười lăm tuổi trở lên đều phải đi! Đây là mệnh lệnh!”

Lúc này giọng nói của Vệ Ngôn Thành đột nhiên vang trong đầu anh, con người của A Bảo đột nhiên thu nhỏ lại như gặp phải ánh sáng chói. Anh lập tức tỉnh táo lại, chỉ mất mấy giây, không ai phát hiện anh đã vui vẻ vì câu nói của Liễu Sát.

Lập tức phải xuất phát đi tìm thức ăn, lần đi này vô cùng nguy hiểm, không biết có thể sống sót trở về hay không, nếu như không thể...

“Thiếu tướng, xin nghỉ lại. Con người luôn luôn xảo quyệt.” Bất thình lình giọng Đông Át vang lên ở ngay bên cạnh, cô ta tỏ vẻ sáng suốt phân tích: “Cô gái loài người này không có năng lực, giá trị vũ lực thấp, không thể chắc chắn rằng cô ta thật lòng với ngài, mà chỉ muốn dựa vào ngài bảo vệ thôi. Dù sao, chưa bao giờ có tiền lệ con người và người thú ở bên nhau.”

“Cô đi vào trước!” A Bảo lệnh cho Đông Át.

“Thiếu tướng!” Đông Át không muốn rời đi, cô ta sợ Nam Đình sẽ bị cô gái loài người kia mê hoặc. Cô ta biết thiếu tướng luôn lạnh lùng, chưa từng thấy có ai dám leo lên người anh. Cô ta phát hiện, thiếu tướng đối xử với cô gái loài người này rất đặc biệt, cô ta không thể để mặc như vậy được.

A Bảo không nói nữa, cau mày, hơi hất cằm lên.

Khí thế mãnh mẽ khiến người thú nhảy cảm phải thần phục, “Tuân lệnh, thiếu tướng!”

Đội cô ta đi xa, Liễu Sát khẽ bước lên hai bước nhìn A Bảo, “Anh tin lời cô ta sao?”

“Cô là vậy à?” Anh không đáp mà hỏi lại.

“Em không phải vì cần bảo vệ mà nói vậy.” Giọng điệu Liễu Sát hơi vội vàng, cô sợ A Bảo sẽ tin lời báo nữ kia, “Em thừa nhận lúc đầu em muốn dựa vào anh, nhưng khi đó là em xin anh giúp đỡ em, em chưa bao giờ có ý định lợi dụng anh.”

A Bảo sao lại không biết chứ? Anh im lặng một lát, thấp giọng hỏi: “Không phải cô đang tìm đường về nhà sao? Bây giờ thế nào? Không về nữa à?”

“Nếu tìm được nhất định sẽ về.” Liễu Sát trả lời không chút do dự.

A Bảo rũ mi mắt, im lặng không lên tiếng: Từ lúc ở rừng rậm đen, A Bảo đã có thể chắc chắn Liễu Sát đến từ thế giới khác. Mặc dù cô cố hết sức che giấu, nhưng lời nói và hành động của cô đã để lộ ra vô số kẽ hở. Không biết nơi đó là nơi nào, nhưng cuộc sống ở nơi đó nhất định rất yên bình, vậy mới có thể tạo ra người có sức chiến đấu gần như bằng không như cô.

Liễu Sát thấy A Bảo im lặng một lúc lâu mới chợt nhớ ra: nếu như mình trở về, A Bảo thì sao? “Lúc đó anh đi với em được không?”

“Không được!” Lần này anh nói thẳng, “Chúng ta không thể ở bên nhau.”

Mặt Liễu Sát trắng bệch, lập tức hỏi: “Vì sao? Là bởi vì em không đủ mạnh sao? Em sẽ cố gắng tập luyện, sẽ không làm vương chân anh!”

“Bởi vì cô là người, còn tôi thì không!” Anh rút mũ beret ra đội vào, con người màu hổ phách nhìn Liễu Sát chăm chú, “Trở về đi!”

Nếu như tìm được đường về nhà, hãy trở về đi! Không nên ở lại thế giới này, không nên... ở cạnh người thú!

“Cốc cốc...”

Bách Lý Dạng gõ cửa, bên trong lặng ngắt.

Không ở trong phòng sao? Từ sau lúc tối trở về thì không thấy cô đi ra ngoài nữa! Bị bệnh sao? Dường như lúc trở về cô có chút mệt mỏi, nghĩ vậy, anh ta mở cửa phòng, nhìn đồng chân chồng chất lại càng hoảng sợ, “Cô ở đây à? Sao không trả lời tin nhắn?”

“Sao anh lại tùy tiện vào phòng tôi.” Trong căn truyền ra giọng rầu rĩ của cô.

“Tôi gõ cửa, cô không đáp, tôi lo cô bị bệnh. Khó chịu chỗ nào à?”

“Không, anh tìm tôi có việc gì?”

“Họp khẩn cấp.”

Liễu Sát chậm chạp mở máy truyền tin của mình, đèn đỏ lóe ra biểu thị có tin nhắn đang đợi. “Anh đi ra ngoài trước, tôi lập tức tới ngay.”

Cho đến khi trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, cô mới chui ra khỏi căn. Thấy cửa phòng đóng chặt, buồn bực thở dài: Bị từ chối rồi! Bóng lưng anh rời đi cứ lẩn quẩn trong đầu cô, tuyệt tình, không chút do dự. Cô không hiểu, cô dịu dàng như vậy, sao lại bị từ chối?

“Bởi vì cô là người, còn tôi không phải.” Người thú sao? Vì lý do đó? Nhưng cô không quan tâm mà. Anh nói xong câu này liền đi, hoàn toàn không cho cô cơ hội giải thích. Sao cô lại ngu ngốc như vậy? Cô đập đầu. Sao lại đứng ngây ra đó nhìn anh đi chứ, không được, nhất định phải nói cho anh biết!

Cô vội vàng xuống giường, lúc tay đặt trên chốt cửa thì thở dài. Không biết nơi quỷ quái này nghĩ thế nào lại để nam nữ ở chung. Trong doanh trại quân đội Liễu Sát ở, tiêu chuẩn một phòng khách hai phòng ngủ, cô bị xếp ở chung phòng với Bách Lý Dạng, mỗi người một phòng, chung phòng khách và phòng tắm, không có phòng bếp.

Liễu Sát ra khỏi phòng, Bách Lý Dạng đã đi mất, xem ra sự tình rất khẩn cấp, cô nhớ A Bảo hiện giờ đã vào họp, đi tới đó cũng không tìm được anh, vì vậy cô lập tức chạy tới phòng họp.

Phòng họp là một tòa nhà độc lập, cách quân doanh không xa, chỉ có một tầng. Nói là phòng họp nhưng Liễu Sát nghĩ nó giống giảng đường của trường đại học hơn.

Lúc Liễu Sát đến phòng họp, bên trong đã có không ít người. Khi cô xuất hiện ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người cô, phòng họp yên lặng trong chốc lát, sau đó lại ồn ào trở lại. Từ sau lần họp tác cùng Bách Lý Dạng tiêu diệt zombie, cô liên tục hot. Mọi người đều biết bộ phận võ kỹ có hai người, đánh nhau mà như múa, rất đẹp, cho dù từ ‘múa’ này hiện giờ đã biến mất trong từ điển.

Cô thấy Bách Lý Dạng, Mộc Thanh, Lập Vô Thương, Cao Mẫn, Đồng Y Y của bộ phận sức mạnh ngồi hàng sau, còn lại mấy nhân vật ưu tú biết không chế lửa không chế nước bằng tinh thần, thì cô không biết. Cô vốn định ngồi bên cạnh Cao Mẫn nhưng mọi người coi cô và Bách Lý Dạng là một cặp, lập tức nhường chỗ bên cạnh anh ta cho cô.

“Liễu Sát, qua đây ngồi đi!” Một cô bé mặt tròn tóc vàng nhiệt tình vẫy cô.

Liễu Sát không muốn ngồi cạnh Lý Bách Dạng, nhưng tiếng gọi của cô bé kia khiến cô trở thành tâm điểm của mọi người, cô lúc này chỉ muốn nhanh chóng ngồi xuống, hơi đầu mà lo ngồi vị trí nào?

“Xin chào, tôi là Leona, tôi đã nghe bọn họ nói về cô. Cô thực sự có thể đá chân ra phía sau người sao?” Cô ấy chỉ vào gáy, “Sao cô làm được?”

Leona thuộc đơn vị không chế lửa của bộ phận sức mạnh, người nước ngoài tóc vàng, cụ thể nước nào thì không thể xác định. Lần trước tiêu diệt zombie cô ấy không tham gia, sau này nghe kể lại thì vô cùng hiếu kỳ với Liễu Sát.

“Do học múa từ nhỏ, thêm chăm chỉ khổ luyện là được.”

“Cô biết múa?” Leona kích động, “Bây giờ không còn ai biết múa nữa, cô học ở đâu?”

“Ừm... Thật ra là... Một mình không có việc gì luyện chơi thôi.” Liễu Sát không hiểu vì sao cô ấy lại kích động như vậy, không biết có bí mật gì hay không nên cũng không dám nói ra sự thật, đành trả lời qua loa: “Cô cũng biết tôi không có sức mạnh, không thể làm gì khác hơn là luyện tập sự dẻo dai.”

Người của tận thế đều chỉ học các kỹ năng để bảo vệ tính mạng, nào có thời gian rồi đi học múa, bởi vậy mọi người đều hứng thú với thân thể mềm dẻo của Liễu Sát.

Đồng Y Y ngồi bên cạnh Leona mất hứng. Từ ngày bắt gặp Liễu Sát nghe trộm các sư huynh nói chuyện, cô ta đã không thích Liễu Sát, cảm thấy cô ngấp nghé Bách Lý Dạng. Sau còn thấy đại sư huynh ở trước mắt bao người ôm Liễu Sát, bộ dáng cực kỳ cẩn thận càng làm cô ta khó chịu. Thế nên cô ta gắt gỏng: “Ngày đó nếu không có sư huynh của tôi thì cô đã thành zombie rồi, còn có thể múa được sao?”

“Y Y!”

“Hừ!”

Bách Lý Dạng cau mày, không đồng ý nhìn Đồng Y Y. Sau đó không vui quay đầu đi chỗ khác, không thèm nhìn bọn họ.

Liễu Sát khá kính trọng người tập võ, hơn nữa ngày đó quả thực nhờ có Bách Lý Dạng cô mới cảm cự được lâu như vậy. Bởi vậy thấy Đồng Y Y không lễ phép cô cũng không để ý, chỉ cảm thấy là trẻ con giận dỗi, “Ngày đó quả thực nhờ có anh.”

Bách Lý dạng ngượng ngùng cười.

Lúc này Cao Tiếp đi đến, anh ta đi tới vị trí chính, nhìn xung quanh một vòng, cả phòng lập tức lặng ngắt như tờ. Anh ta tháo mũ lính xuống, cất bên tay phải mới ngồi xuống. Giọng nói trầm thấp vang lên trong phòng họp, “Triệu tập mọi người tới là vì chuyện lương thực dự trữ...”

Anh ta tường thuật lại những gì đã xảy ra, cuối cùng nói: “Hiện giờ quân đội muốn phái ra ba người có sức mạnh không gian, ba người điều khiển lửa điều khiển nước, ba người có sức mạnh tinh thần, ba võ kỹ, do thiếu úy Cao Mẫn chỉ huy, hỗ trợ binh đoàn người thú số 03 cùng nhau đi tìm thức ăn. Có ý kiến gì không?”

“Không!”

“Tốt, cứ thế đi, thiếu úy Cao Mẫn, nơi này giao cho cô, cô chọn đội viên, chút nữa binh đoàn người thú sẽ tới, hai bên bàn bạc cho tốt.”

“Rõ, trung tướng!”

Cao Tiếp đi rồi, trong phòng họp vẫn yên lặng như cũ.

Mọi người đều không nhiệt tình với chuyện đi tìm thức ăn, nhất là khi hai tháng tới là mùa lạnh nhất, tìm thức ăn ở đâu? Đây rõ ràng là nhiệm vụ có đi không có về.

Đang yên lặng, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng ken két, âm thanh giày quân đội giẫm lên mặt đất từ xa đến gần, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, đoàn người thú tác phong chỉnh tề nối đuôi nhau bước vào phòng họp, chia thành hai hàng. Nam Đình bình tĩnh đi qua đám binh sĩ, tới trước mặt Cao Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Động viên

Editor: Tô Hồ Ly

Betor: mèomỡ

Phòng làm việc của thượng tướng quân bộ.

Trong phòng làm việc u ám, tất cả tin tức hình ảnh đang được trình chiếu. Phi cơ trinh sát không người lái đang truyền về những thước phim chân thực nhất về tình hình Địa cầu.

Khắp nơi đều bị bao phủ bởi màu trắng xám mênh mông.

Hiện giờ là mùa hè vậy mà rừng rậm chỉ còn lại những cây già cằn cỗi, chạc cây đan xen, điểm vài chiếc lá cây thưa thớt bị đóng băng, chứng minh sự sống đã từng tồn tại ở nơi này. Núi cao phương xa đã mất đi vẻ xanh mướt ngút ngàn, chỉ lưu lại bóng dáng xám trắng sừng sững trong trời đất. Hình ảnh lại thay đổi, trên màn hình là thành phố N nước M, nơi đây từng là trung tâm tài chính toàn cầu, cao ốc san sát, người mặc tây trang giày da nườm nượp trên đường, mà giờ khắc này chỉ còn có thể nhìn thấy tầng tầng lớp lớp cảnh cây khô bao lấy toàn nhà tài chính đổ nát. Sương trắng động trên dây mây leo kín bức tường, không khí tiêu điều.

Truyền về là hình ảnh có âm thanh, thế nhưng phim phát suốt một tiếng tám phút ba mươi chín giây vẫn không hề có bất cứ một tiếng động nào, dường như âm thanh đều đã đóng băng, trời đất tĩnh mịch.

“Thượng tướng,”

Trong góc phòng vang lên giọng nam trầm thấp, phá tan áp lực trong phòng làm việc.

Cao Tiệp nhìn nhiệt độ hiển thị dưới góc trái màn hình, -82°C. Anh ta nhũn chặt mày kiếm, “Trời lạnh như vậy có thể tìm được thức ăn sao? Tôi sợ... Bọn họ không những không tìm được gì, còn mất mạng.”

Vệ Ngôn Thành chống khuỷu tay lên tay ghế, xoa mi tâm, sau khi nghe Cao Tiệp nói, ngón tay điểm lên màn hình, màn hình biến thành bản đồ thế giới, “Thành phố C thành phố B và thành phố S nước Z, thành phố N thành phố Z nước M, thành phố L nước J,” Ông ta chỉ vài nơi trên bản đồ, “Còn có ở đây, ở đây, đều là những vùng thiệt hại nặng nề nhất lúc bắt đầu tận thế. Khi ấy không có quân cứu viện của chính phủ, tới bây giờ cũng không phải người tới nghiên cứu, hẳn là vẫn còn lại vài thứ. Lần này phải thêm vài đội quân đi cùng binh lính người thú đi tìm xem.”

“Thượng tướng, tình hình những nơi này không rõ...”

“Cao Tiệp!”

Cao Tiệp không nhìn được lên tiếng, còn chưa dứt lời đã bị Vệ Ngôn Thành cắt đứt. Giọng ông ta đột nhiên trở nên nghiêm nghị, “Làm quân nhân, sự sát phạt quyết đoán bình thường của anh đâu rồi? Sao lúc này lại như đàn bà vậy hả?”

“Trung tướng là lo cho binh đoàn người thú thiếu trang bị.” Vệ Trung tá đội 7 nhìn người ngồi ở vị trí chính, bất mãn thì thầm.

“Hô Vi, anh muốn lên tiếng cho ai?” Vệ Ngôn Thành thả tay xuống, nghiêng đầu, dưới ánh sáng mờ mờ vẫn như nhìn chính xác vị trí của Hô Vi, “Hay là anh không đồng ý với quyết định của tôi?”

“Thuộc hạ không dám!” Hô Vi lập tức cúi đầu, hận không thể cúi thấp xuống sàn nhà, tránh ánh mắt sắc bén của Vệ Ngôn Thành.

Vệ Ngôn Thành không nhìn nữa, giọng nói có phần bất đắc dĩ. “Tôi biết các anh và người thú có quan hệ không tệ, có ý kiến với việc bọn họ không được phát đủ đồ chống lạnh, thế các anh muốn làm thế nào? Trong căn cứ trang bị có hạn, người thú mùa đông còn có lông chống lạnh, con người có cái gì?”

Mọi người nhìn nhau, ai cũng thấy tình thế bất lợi với con người càng ngày càng rõ ràng.

“Lần hành động này không thể chỉ quan trọng, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, nếu như mọi việc thuận lợi, tìm được thức ăn, chúng ta có thể tiếp tục cầm cự, còn không...” Vệ Ngôn Thành ngừng lại, không nói tiếp, nhưng mọi người đều là cán bộ cấp cao trong quân bộ, đều biết rõ tình trạng của Quy Vương hiện tại, trong lòng rung mình.

“Độc sức đánh cược một lần! Truyền lệnh, trong lúc tìm kiếm nếu phát hiện dụng cụ chống lạnh, cho phép người thú dùng không cần xin phép.”

“Rõ, thượng tướng!” Thư kí hội nghị lập tức ghi lại mệnh lệnh này vào hồ sơ.

“Đối với lần hành động này, các vị còn có đề nghị gì không?” Vệ Ngôn Thành nhìn mọi người một vòng, dừng ở Cao Tiệp. Anh ta ngồi ở góc hàng một, nhìn chăm chăm vào bản đồ nước Z, trầm tư.

“Cao Tiệp,” Vệ Ngôn Thành chỉ đích danh, “Anh còn có ý kiến gì không?”

Cao Tiệp nhìn chăm chăm bản đồ nước Z, sờ cằm đã lúm phúm râu, lại suy tư một lúc mới do dự nói: “Nam Đinh và Bắc Thần đã từng thăm dò xung quanh mấy thành phố nước Z này, quen thuộc hoàn cảnh. Hơn nữa người thú vốn nhạy cảm hơn con người, tôi đề nghị lần đi tìm này có thể cho phép đội ngũ con người và người thú đi cùng nhau, do Nam Đinh chỉ huy, thống nhất điều động, như vậy sẽ có lợi hơn.”

Cao Tiệp vừa dứt lời, mọi người liền xôn xao.

Chưa từng có tiền lệ con người bị người thú lãnh đạo, mọi người chỉ sợ có tiền lệ này người thú sẽ không còn bị con người kiểm soát nữa.

“Nam Đinh...” Ngón tay Vệ Ngôn Thành đang đặt trên ghế vô thức gõ. Nghe cái tên Nam Đinh này, trong đầu ông hiện ra khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc của Nam Đinh, ngoài ra không còn ấn tượng nào khác. Ông nghi ngờ hỏi Cao Tiệp: “Nam Đinh được không? Cậu ta có vẻ rất lạnh lùng.”

“Ha ha...” Nghe Vệ Ngôn Thành miêu tả, Cao Tiệp không nhìn được cười, “Người này tuy rằng bề ngoài lạnh lùng, nhưng cực kì có trách nhiệm. Cậu ta là người ưu tú nhất trong nhóm người thú, nếu không phải vì bạn bè thì cậu ta đã sớm bỏ đi rồi. Gene người trong cơ thể cậu ta cao hơn thú 20%, cậu ta có thể tự học, nắm bắt kiến thức mới, không giống các người thú khác phải được con người dạy.”

“Quy Vương này, e rằng không giữ được cậu ta.” Những lời này Cao Tiệp để trong lòng không nói ra.

“Người thú lãnh đạo...” Vệ Ngôn Thành suy nghĩ một chút, lại hỏi các sĩ quan khác, “Các anh cảm thấy thế nào?”

“Thượng tướng, tôi nghĩ có thể thử xem,” Hô Vi điểm ngón tay cái, phóng lớn bản đồ nước X, “Mấy thành phố này quá xa, hoàn cảnh xung quanh cực kì phức tạp, nếu như người thú cùng con người chia ra hành động, không chỉ làm giảm sức chiến đấu, bất lợi cho lãnh đạo, còn mất đi lợi thế đoàn đội.”

“Thượng tướng, người thú luôn luôn trung thành, chỉ lãnh đạo một nhiệm vụ chắc sẽ không nghiêm trọng đến mức từ nay về sau không phục tùng mệnh lệnh như chúng ta tưởng tượng đâu.” Một sĩ quan khác cũng đồng ý với kiến nghị của Cao Tiệp, “Hơn nữa lần hành động này người thú là chủ lực.”

Sau khi tất cả mọi người phát biểu ý kiến của mình, trong phòng yên lặng trở lại.

Vệ Ngôn Thành nhắm mắt ngồi ngay ngắn ở chủ vị, hai tay đan vào nhau, ngón tay cái không ngừng xoa xoa, rơi vào trầm tư.

Không một người nói chuyện, đều sợ quấy rầy ông.

“Các anh còn nhớ tại sao lại tới được Quy Vương không?”

Vệ Ngôn Thành bỗng nhiên mở mắt, hỏi.

Tất cả mọi người cảm thấy kì lạ, sao bỗng nhiên lại đổi đề tài rồi?

Hồ Vi nói thử: “Là cha xứ Andy Perce dẫn chúng ta tới nơi này.”

“Con người đừng nên quá tham lam. Phải diệt trừ cường quyền và cướp đoạt, thực thi công bằng và chính nghĩa.” Vệ Ngôn Thành xúc động, “Đây là ý nghĩa của Quy Vương trước đây cha xứ Andy Perce nói cho chúng ta, thế nhưng cho tới hôm nay mới có thể áp dụng.” Ông quyết định, “Quyết định thế đi, luật cũ người thú không thể lãnh đạo cũng nên sửa đổi rồi, thời kỳ đặc biệt thì cũng nên có những biện pháp đặc biệt.”

Lúc Nam Đình nhận được mệnh lệnh vào văn phòng, Cao Mẫn đang cầm danh sách vò đầu bứt tai: Những người này, nghe nói phải ra ngoài tìm thức ăn là không một ai tình nguyện đi cả.

Lúc Nam Đình tới, cô thật giống như thấy được cứu tinh.

Tiểu binh nửa người nửa sư tử và Bắc Thần theo sau Nam Đình, thấy Cao Mẫn lập tức tiến lên, tay phải đặt lên thái dương, chào, “Ba mươi lính binh đoàn người thú số 03 đã tập hợp.”

“Mời ngồi.” Cao Mẫn chào lại theo nghi thức quân đội, sau đó chỉ bên phải phòng họp, “Các cậu ở bên kia.”

Đội tiểu binh nửa người nửa sư tử mang binh sĩ người thú ngồi xuống, cô mới đến bên cạnh Nam Đình, “Không ai tự nguyện, anh nói xem chọn ai bây giờ?”

Nam Đình nhận danh sách, nhìn một lượt, “Cô ngồi xuống trước, ở đây giao cho tôi.” Sau đó gật đầu với Bắc Thần, ý bảo cậu ta chiếu tin tức.

Nội dung phim không khác những gì cấp cán bộ Vệ Ngôn Thành xem là mấy, chỉ là lược đi rất nhiều, chủ yếu là toàn cảnh bản đồ ba thành phố nước Z bọn họ cần đi lần này.

Phim vừa chiếu, giọng nói khàn khàn, có chút vỡ giọng thời kỳ thiếu niên của Bắc Thần cũng vang lên, “Đây là ba thành phố lần này chúng ta phải đi. Những chỗ này tôi và Nam Đình từng đi qua, khá quen thuộc địa hình.” Ngón tay cậu ta điểm mấy chỗ trên màn hình, lập tức phóng to hình ảnh lên, “Vệ thượng tướng lần này phải sáu đội đi. Người thú chúng tôi và mọi người gộp chung, hai bên phối hợp. Chúng ta là đội số 06, tôi làm đội trưởng, Cao Mẫn đảm nhiệm chức đội phó, thiếu tướng Nam Đình là Tổng tư lệnh.

“Dựa vào cái gì để người thú lãnh đạo chúng tôi.” Trong phòng họp rộng lớn chợt vang lên giọng nói cực kì bất mãn.

Bọn họ cũng vừa nhận được mệnh lệnh của thượng tướng Vệ Ngôn Thành về nhiệm vụ này, mọi người cực kì không hài lòng khi để người thú làm người chỉ đạo nhiệm vụ, đây là nguyên nhân chủ yếu không ai muốn tham gia.

“Tôi và thiếu tướng Nam Đình từng thăm dò quanh đó, hiểu rõ tình hình nơi đấy. Các lãnh đạo vì an toàn, mới sắp xếp như thế.” Bắc Thần giải thích, giọng hơi nóng nảy.

Rầm!

Danh sách bị ném mạnh phát ra tiếng vang, khiến tầm mắt của mọi người đều tập trung vào Nam Đình.

Anh chậm rãi đi tới bên cạnh người vừa ý kiến, từ trên cao nhìn xuống. “Không phục?”

“Tôi...” Người nọ bị khí thế của Nam Đình ép lùi ba phân, lại cứng rắn chống lại, “Không phục!”

“Vậy thì...” Nam Đình vung cao cái đuôi màu vàng đen, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng đã quật mạnh vào tấm bảng chia chỗ ngồi bên cạnh người kia. Sức lực vừa khéo, tấm bảng ngăn cách màu nâu vỡ nát, lại không làm bị thương bất kì ai. Anh hơi khom người, nhìn tên đàn ông đã sợ ngây người, “Một đầu một đi.”

Một đầu một là một quy tắc đặc biệt ở Quy Vương. Nếu như người thú và con người có xung đột, vậy thì lên đấu trường, một mình quyết đấu, sống chết tự chịu. Thua có thể mất mạng, thắng cũng bị xát muối, quất bằng roi da to như ngón tay cái một nghìn cái. Không ai chịu nổi một nghìn roi này, cho nên kết quả một đầu một chính là cả hai cùng bị thương, bởi vậy không ai muốn chọn.

Tấm bảng ngăn cách ở rìa ghế bằng gỗ ép bây giờ tan nát nằm trên mặt đất, nhặt không được, ghép không xong, có thể thấy cái đuôi đó mạnh đến mức

nào.

Mặt tên kia trắng bệch, hẳn biết nếu chấp nhận một đầu một chắc chắn xương mình sẽ có kết quả giống tám bảng kia.

“Hử?” Nam Đình còn đang chờ câu trả lời của hắn.

Tên kia ấp úng không dám trả lời.

Nam Đình đứng thẳng người lên, “Tôi không muốn khoe khoang sức mạnh của mình, tôi chỉ mong muốn mọi người không phân biệt đối xử, đưa tình cảm cá nhân vào nhiệm vụ. Mục tiêu của chúng ta rất rõ ràng, tìm được thức ăn, sống sót trở về. mấy câu đó nói thì dễ, muốn làm lại rất khó. Tôi cần quyền lực tuyệt đối, phục tùng tuyệt đối, mọi người...” Anh nhìn xung quanh một lượt, “Có thể cho tôi quyền lực như vậy, có thể phục tùng như vậy được không?”

“Có thể!” Người thú trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Có thể...” Con người trả lời lác đác, giọng Liễu Sát trong đó vô cùng rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Xung phong

Editor: Tô Hồ Ly

Betor: mèomỡ

“Haiz...”

“Haiz...”

Hai tiếng thở dài bỗng nhiên từ hai bên quảng trường đồng thời truyền đến, hai người đang ngồi giặt mình, lập tức đứng dậy, cùng quay đầu nhìn ra sau.

“Là cô?!”

“Sao cô lại ở đây?”

Nói xong hai người lại cùng sững sốt, Liễu Sát cười nói trước: “Lại đây ngồi đi.”

Đồng Y Y bĩu môi, vốn không định để ý đến cô, sau không biết nhớ tới cái gì, do dự một chút rồi đứng dậy tới ngồi bên cạnh cô, hai người cùng ngồi trên một chiếc ghế đá.

Đây là một quảng trường hình tròn, quanh sân có sáu chiếc ghế dài bằng đá đơn giản, trung tâm quảng trường từng là một hồ nhạc nước, bây giờ hồ đã khô cạn, chỉ còn một tầng nước bùn cạn, dòng nước chảy qua để lại những dấu vết bất quy tắc.

“Cô vừa thở dài cái gì?” Vừa ngồi xuống, Đồng Y Y đã tức giận nói, “Cô đâu bị chọn đi làm nhiệm vụ.” Lúc này không cười trộm, còn chạy tới đây thở ngắn thở dài cái gì.

“Vậy còn cô? Đi làm nhiệm vụ không vui à?” Liễu Sát nhìn cô gái bên cạnh, mày ừ mặt ề, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn sắp nhăn thành bánh bao rồi.

“Ai bị phái đi làm nhiệm vụ này có vui được chứ?” Đồng Y Y liếc cô một cái, “Trừ kẻ ngu.”

“Thật không? Tôi thấy đâu có tệ đến vậy!” Liễu Sát hơi tiếc nuối nói: “Nhưng mà bọn họ lại không chọn tôi.” Thật ra mà nói, là A Bảo không chọn cô.

Lúc ấy A Bảo cầm danh sách, đọc từng tên một để Cao Mẫn ghi danh. Cứ như vậy đã chọn đội viên xong, làm cô không có cơ hội tự xung phong. Có điều với sức chiến đấu của cô đi theo cũng làm vướng chân mọi người.

“Cô rất muốn đi à?” Đồng Y Y tròn tròn mắt, bỗng nhiên hưng phấn.

Muốn đi sao? Liễu Sát nghiêm túc tự hỏi: Thực sự muốn đi! Quy Vương đối với cô chỉ là một nơi xa lạ, là cô muốn ở cùng A Bảo, dù là đi làm nhiệm vụ

cũng được.

Liều Sát không nói, khiến Đồng Y Y tưởng rằng cô bị giọng điệu của mình dọa sợ, liền dịch đến gần một chút, cố gắng thuyết phục cô, “Bên ngoài tuy rằng rất lạnh, nhưng chúng ta có tran phục chống lạnh, không sợ!”

“Ừ...” Thực sự là rất hiện đại.

“Địa điểm làm nhiệm vụ có chút nguy hiểm, thế nhưng chúng ta có vũ khí tân tiến nhất, có gặp phải zombie cũng có thể bắn nát đầu chúng nó.”

“Ừ...” Nghe thật ngầu.

“Nếu phát hiện thứ gì tốt, chúng ta được quyền được ưu tiên chọn trước.”

“Phải...” Phúc lợi không tệ.

“Cho nên...” Đồng Y Y mong chờ nhìn cô.

“Cho nên gì?” Liều Sát nghi ngờ quay sang.

“Cho nên cô rốt cuộc có muốn đi không?” Đồng Y Y nóng nảy, nói lâu thế, cô gái này cũng chỉ ừ ừ thôi à?

“Đi đâu? Làm nhiệm vụ á?” Liều Sát kỳ quái, “Không phải cô rất ghét nhiệm vụ này sao? Ai đi là đồ ngu, còn gọi tôi đi làm gì?”

Đồng Y Y thường ngày lạnh nhạt với mình, sao lúc này lại nhiệt tình như vậy?

“Ở đây, người mới nếu muốn có đãi ngộ có tốt, chỉ có thể làm nhiệm vụ tích góp quân công. Nhiệm vụ đầu tiên nếu như cô chủ động xin đi, có thể để lại ấn tượng tốt với cấp trên, ru rú ở đây thì có ích gì!” Đồng Y Y tỏ vẻ chân thành lo lắng cho Liều Sát, trong lòng lại âm thầm suy tính: ‘Chỉ bằng giá trị võ lực thấp của cô ta, chưa chắc đi rồi còn có thể trở về. Đến lúc đó chết ở bên ngoài cũng không thể trách mình, ai bảo cô dám mơ ước đại sư huynh của tôi!’

Những gì Đồng Y Y nói Liều Sát không để ý, nhưng câu cuối cùng đã chọc trúng chỗ hiểm của cô, cứ ở lại đây quả thực không làm được gì, đi tới thành phố, không chừng lại phát hiện cái gì mới!

Nói làm liền làm! Liều Sát cảm bộ đàm liên lạc với Cao Tiếp.

Cô xin gia nhập nhiệm vụ không tốn chút công sức nào, đều dựa vào việc cô không cần mặt nạ bảo hộ vẫn có thể thở. Tiết kiệm tài nguyên mà lại thêm một phần sức chiến đấu, cấp trên sao mà không đồng ý cơ chứ? Quả nhiên giống như Đồng Y Y nói, còn ca ngợi cô một tràng! Chỉ là lúc A Bảo biết, sắc mặt anh vô cùng khó coi, ở phòng họp nhận trang bị còn không thèm nhìn cô lấy một cái.

Sáng sớm, ánh mặt trời dịu dịu từ khe hở rèm cửa sổ trong chiếu vào, căn phòng tờ mờ nhìn không rõ lắm.

Bàn học màu trắng sữa đặt bên cửa sổ, trên bàn bừa bộn giấy tờ, chi chít chữ viết. Laptop và máy tính bảng đặt ở một bên, ánh sáng màu xanh nhạt hiển thị chưa tắt máy không ngừng lóe lên, ghế tựa màu đen trơn trọi một góc, hiển nhiên là lúc dùng xong bị người ta tiện tay đẩy ra.

Đối diện bàn học là một cái giường lớn, trên giường màu bạc đơn giản là một người đáng người nhỏ nhắn. Cô gái trên giường cuộn tròn người trong chăn ấm áp ngủ say, tóc đen xõa trên gối màu trắng, gương mặt ửng đỏ, tựa như một bức thủy mặc, giữa phong cảnh bạch sơn hắc thủy điểm xuyết một đóa hoa đào.

Đồng hồ điện tử bên giường vừa nhảy đến 6:00, Liều Sát mở mắt.

Từ sau khi được chuyển sang bộ phận vũ kỹ, mỗi buổi sáng đều phải dậy lúc 6 giờ. 6 giờ 30 bắt đầu huấn luyện. Mấy ngày nay bởi vì sắp phải ra ngoài làm nhiệm vụ, cấp trên đặc chuẩn bọn họ không cần huấn luyện, nghỉ ngơi dưỡng sức. Nhưng Liều Sát đã thành thói quen, đến 6 giờ là tỉnh.

Cô cảm thấy mình vốn yếu hơn mọi người, nên không bao giờ được lơ là, vẫn phải chăm chỉ tập luyện. Có đôi khi, chạy nhanh một chút nói không chừng có thể giữ được tính mạng.

Liều Sát nằm trong chăn ấm, miễn cưỡng đuổi người, trong lúc lơ đãng thoáng nhìn mặt bàn lộn xộn, trong lòng lập tức phiền não. Đêm qua sau khi nhận trang bị, ngoại trừ đồ chống lạnh mặc vào sẽ tự động điều chỉnh theo thân nhiệt, không cần quan tâm bên ngoài, thì tất cả các loại vũ khí còn lại, đừng nói dùng, ngay cả sờ cô còn chưa được sờ bao giờ.

Người xung quanh nhận vũ khí xong đều lập tức kiểm tra, cô lại không dám hỏi người khác, rất sợ gặp phải ánh mắt ngạc nhiên của mọi người: Cô không biết à?

Cô vốn định trở về phòng lên mạng tìm hiểu, nhưng tìm mãi mà không được gì. Có ai lại hướng dẫn tỉ mỉ cách sử dụng vũ khí bao giờ chứ!

Liều Sát bực bội vò tóc, quyết định rời giường, rửa mặt, buộc tóc thành đuôi ngựa, ra ngoài chạy bộ.

Đi vận động trước, trở về nghiên cứu sau!

Sân huấn luyện ngoài doanh trại rất vắng vẻ, không một bóng người. Bên ngoài không có gió, nhiệt độ không khí rất thấp, Liễu Sát kéo cao cổ áo, bắt đầu chạy dọc theo sân huấn luyện.

Sân huấn luyện dài chừng bốn trăm mét, Liễu Sát chạy đến vòng thứ tám, thực sự chạy hết nổi rồi mới ngừng lại, đi từ từ quanh sân. Đi xong, cô nghỉ chân dưới tán cây trong sân huấn luyện, xoay người hai cái, sau đó xoay chân đặt lên thân cây, cúi người ép chân.

Đúng lúc ấy trước mắt Liễu Sát bỗng nhiên xuất hiện một cái đuôi màu vàng đen, cô giật mình lao đảo ngã bệt xuống đất.

“Tôi ở trên cây suốt, cô không phát hiện sao? Tĩnh cảnh giác kém như vậy, còn đòi đi làm nhiệm vụ?” A Bảo ngồi dựa vào trên cành cây, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô.

Thấy là A Bảo, Liễu Sát lúc này mới thả lỏng, ngồi luôn dưới đất, cũng không bối rối, hai tay chống ra sau, nghiêng đầu cười hi hi nhìn A Bảo.

“Cô cười cái gì!” A Bảo mắt tự nhiên lườm cô một cái.

“Anh tới tìm em sao?”

“Vũ khí trang bị biết dùng không?”

Liễu Sát không hề xấu hổ lắc đầu.

“Cầm lấy!” Nói xong ném cho cô một vật.

Liễu Sát đưa tay đỡ được, “Đây là cái gì?” Cúi đầu nhìn một cái, lúc ngẩng đầu, trên cây đã không còn bóng dáng A Bảo nữa rồi.

“Cái gì vậy nhỉ?” Cô mở tập giấy gấp bốn ra, xem xong liền ngẩn người. Sáu tờ A4, ghi chép phương pháp sử dụng tất cả các trang bị vũ khí.

“Là tự anh viết sao?” Liễu Sát kinh ngạc lắm lắm. Tất cả đều là chữ viết tay, chỗ cần lưu ý, còn viết bằng bút đỏ.

Chữ viết A Bảo không đẹp, có chỗ hất bút rất kỳ quái, không biết là anh viết sai, hay do thời gian lâu nên chữ hán có chút thay đổi. Nhưng anh viết rất nghiêm túc, từng nét từng nét đều cẩn thận, vẽ sơ đồ phác thảo vũ khí, còn có công năng tương ứng và phương pháp sử dụng.

Nhìn một lượt, Liễu Sát không kìm nén được vui sướng trong lòng, độ cong khóe miệng càng lúc càng lớn.

Liễu Sát trước đây cũng nhận được thư tình, đủ loại phiên bản, còn có một nam sinh ngành mỹ thuật, dùng sáu kim thể phóng khoáng chép cho cô một bài thơ. Nhưng so với mấy tờ giấy cô đang cầm trên tay thì chỉ giống như phù vân, thổi liền tan. Hướng dẫn sử dụng A Bảo viết không có một chữ nào liên quan đến tình cảm, Liễu Sát lại thấy đây là thư tình tuyệt nhất đời này cô nhận được. Cô cẩn thận nâng niu sáu trang giấy, tựa như nâng tấm lòng kiên ngoạ mà dịu dàng của A Bảo.

[Chú thích: “Sáu kim thể” là một thể chữ trong Thư pháp, là loại Chính Khải do Tống Huy Tông Triệu Cát sáng tạo ra trên cơ sở học theo lối chữ của Nhị Tiết đời Đường. Đặc điểm của thể chữ này là: kết thể chữ hơi dài, đường nét gãy guộc mà cứng cỏi. Thể chữ này là một trong những phong cách độc đáo của nghệ thuật Thư pháp.]

Cô vui vẻ nhảy cẫng lên.

A Bảo đứng trên ngọn cây ở cách đó không xa, thấy Liễu Sát vui vẻ tươi cười, khóe miệng cũng hơi cong lên, “Vui vậy sao?” Sau lại thấy cô nhảy cẫng lên, rất cục không nhịn được mỉm cười, “Thật đúng là... Ngốc.”

Một ngày trôi qua, cửa phòng Liễu Sát chưa từng mở ra, cuối cùng cũng phân tích thấu đáo các loại trang bị.

Buổi tối cô đi ngủ thật sớm, ngày hôm sau phải lên đường, đây là lần đầu tiên Liễu Sát làm chiến sĩ tham dự nhiệm vụ, tâm trạng vô cùng thấp thòm, kích động. Tay cô đưa tới phía dưới gối đầu, sờ bản hướng dẫn sử dụng vũ khí, rồi mới an tâm nhắm mắt lại.

A Bảo lau tóc đi vào phòng, thấy trên bàn sách chất đầy giấy nháp hồng của bản hướng dẫn viết tối hôm qua.

Anh ngồi xuống, tiện tay cầm một tờ lên, trên giấy vẽ một khẩu súng cong vẹo. Anh cầm giấy nháp, không khỏi nhớ lại nụ cười vui vẻ của cô ban sáng, trên khuôn mặt tuần tú dần dần lộ ra vẻ dịu dàng.

A Bảo yên lặng ngồi một lúc, thấy đồng hồ điện tử trên bàn hiển thị 23:35, bèn gom toàn bộ giấy nháp lại, tiện tay ném vào trong ngăn kéo, xoay người lên giường.

Đêm này, đã định trước là sẽ khó ngủ...

p/s: A Bảo nhà tôi là âm áp nam đó. Hú hú, dễ cưng vãi~~~~

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Bị phạt

Editor: Tô Hồ Ly

Betor: mèomỡ

“Cao Mẫn, các cậu bao vây nơi này, bảo vệ cửa trước sau. Bắc Thần xông vào từ cửa, Bách Lý Dạng từ cửa sau, rõ chưa?”

Giọng Nam Định truyền đến từ tai nghe mini, gần như áp vào tai, mang theo một chút âm rung cổ nện, rành mạch ra lệnh.

Mục tiêu nhiệm vụ là một siêu thị ba tầng, bảng tên siêu thị bị ném xuống đất như rác, có thể thấy được ba chữ ‘Siêu Cấp Vương’ lập thể đỏ chói mờ mờ.

Đây là nhiệm vụ đầu tiên của bọn họ ở thành phố B. Chiếm đóng siêu thị này, buổi tối mới có nơi nghỉ ngơi.

Phi thuyền đưa họ tới đây, sau khi để lại năm chiếc xe việt dã và vũ khí trang bị liền rời đi, hẹn sau hai tháng sẽ tới đón họ.

Liễu Sát đi theo sau chiến hữu bước ra cửa khoang, giây phút nhìn thấy cảnh vật bên ngoài cô liền sững sờ. Nếu không phải ngay bên cạnh những chiến hữu thì cô đã cho rằng mình đến trường phim Ngày Kinh Hoàng rồi. Một thành thị bị đóng băng hoàn toàn!

[Ngày Kinh Hoàng – The Day after Tomorrow: Một bộ phim thể loại viễn tưởng của Mỹ sản xuất năm 2004.]

Cô bị người phía sau đẩy xuống phi thuyền, ngồi trên xe việt dã. Tất cả xe đều được trang bị dụng cụ giảm, không tiếng động khi chạy trong thành phố.

Liễu Sát ngồi bên cửa sổ xe, xuyên qua kính chống đạn nhìn ra ngoài.

Nhà cao tầng bị những dây mây khô vàng bao quanh, chúng nó đâm xuyên qua bất kì chỗ nào của tòa nhà khiến tòa nhà vỡ lở chỗ chỗ; trên đường chỗ nào cũng có thể nhìn thấy xác người cụt tay cụt chân, thỉnh thoảng có thể thấy vài người hoàn chỉnh đóng băng, hình dáng có vẻ như đang chạy trốn, hoặc bị zombie bắt, đang ra sức chống cự, không, nói đúng hơn là đang giãy dụa!

Nơi là nơi còn kinh khủng hơn phim tận thế.

Những người này đều duy trì trạng thái ngay lúc đó, dường như là bị đóng băng trong nháy mắt. Bọn họ bị băng đóng cả người, không biết còn có thể chờ tới ngày băng tan không.

Mọi người khi xem phim cũng đã gặp cảnh này, nhưng tâm lý chuẩn bị trước khi lên đường không bằng tận mắt nhìn thấy!

Mấy phút sau đã đến mục tiêu, xe dừng trước một tòa nhà màu xám.

Tuyết vẫn không ngừng rơi, cộng thêm gió mạnh, làm cho người ta không mở mắt nổi.

Chỗ như vậy còn có thể tìm thức ăn gì đây? Trong lòng tất cả mọi người đều có chút uể oải.

Đồ chống lạnh trên người Liễu Sát dựa vào nhiệt độ xung quanh tự động điều chỉnh thành màu trắng, 23°C, mũ bảo hộ từ gáy nâng lên, kéo tới phía trước trùm đầu cô lại.

Mũ giáp trong suốt không màu, đồ chống lạnh màu trắng và vũ khí trang bị phía sau lưng cô, mới nhìn qua hơi giống đồ du hành vũ trụ.

Cô khom lưng, theo các đồng đội trốn sau ô tô ngoài siêu thị, chờ mệnh lệnh tiếp theo của Nam Định.

Liễu Sát tuy mặc đồ chống lạnh nhưng vẫn cảm thấy hơi lạnh từ lòng bàn chân, từ chỗ nối giữa mũ vào quần áo, chui vào trong. Cô không nhận được nắm chặt ba lô, sức nặng trên lưng gần sát, cảm giác tốt hơn nhiều.

Cô nhìn về phía Nam Định cách đó không xa, anh mặc đồ bóng màu trắng bó sát người, đuôi quần bên hông, như một cái đai lưng màu vàng. Lúc này đang nghiêng người trốn sau cái biển quảng cáo cao bằng ba người, không nhúc nhích như tượng đá, nhìn chăm chú tình hình trong siêu thị.

Nhất định là lạnh lắm! Liễu Sát đau lòng nghĩ: Từ bộ đàm có thể nghe thấy giọng anh run run không kìm chế được.

Đồ chống lạnh có hạn, tổng cộng chỉ có bốn mươi bộ, nhưng bọn họ có tới bốn mươi lăm người. Con người mười lăm người, tất cả đều được phát, người thứ ba mươi người được phát hai mươi lăm bộ. Nam Đình nhường đồ của mình cho một người thứ mười lăm tuổi, còn anh mặc đồ vải bông.

“Mấy dò sự sống không phát hiện dấu hiệu của sự sống, nhưng chúng ta phải cẩn thận. Tổ Cao Mẫn chuẩn bị!” Từ tai nghe truyền đến giọng nói lạnh như băng của Nam Đình, “Chia ra! Bao vây!”

Đội sáu thực hiện nhiệm vụ lần này tổng cộng bốn lăm người, được chia thành ba tổ, mỗi tổ mười lăm người, do Cao Mẫn, Bắc Thần và Bách Lý Dạng dẫn dắt.

Tổ Cao Mẫn theo mệnh lệnh của Nam Đình, nhanh chóng chia ra, bao vây siêu thị.

“Bắc Thần cửa chính chuẩn bị! Bách Lý Dạng cửa sau chuẩn bị!”

“Tổ Bắc Thần đã đến cửa chính đợi lệnh, hết!” Tổ Bắc Thần ở cửa chính đã đứng vào vị trí.

“Tổ Bách Lý Dạng đã đến cửa sau đợi lệnh, hết!” Liễu Sát ở trong đội Bách Lý Dạng, đi vòng qua cửa sau, trên tay cầm súng, không dám thờ ơ.

“Hành động!” Từ tai nghe truyền đến hai chữ ngắn gọn của anh, mọi người nhẹ nhàng linh hoạt lách mình vào siêu thị.

Lúc này đã chạng vạng, trời lại có bão tuyết, bên ngoài tối mờ mờ ảo ảo, vào trong siêu thị lại càng tối hơn.

Bình lính mở máy nhìn đêm, cẩn thận tiến lên phía trước.

Liễu Sát đi ở giữa chệch về phía sau, hai tay nắm chặt khẩu súng bắn lựu móc, trong lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, cầm súng có cảm giác dính dính. Trong mũ rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng cô thở dốc.

Bỗng nhiên, bà vai của cô bị người phía sau vỗ nhẹ một cái, cảm giác sợ hãi tựa như tìm thấy rồi lối thoát, tiếng hét của cô lập tức vang lên, “Á!!!”

Liễu Sát kêu một nửa liền hoàn hồn, vội xoay người, hòng súng nhắm ngay phía sau, ngón trỏ khẽ động.

Phốc...

Tiếng lựu móc sắc bén đâm vào máu thịt trong siêu thị yên tĩnh này nghe cực kỳ chói tai.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Liễu Sát, xảy ra chuyện gì vậy?”

Giọng Nam Đình từ tai nghe truyền tới, đồng thời Lý Bách Dạng cũng chạy tới bên Liễu Sát.

“Tôi...”

“Liễu Sát, cô dám bắn tôi...”

Cô còn chưa kịp nói, tiếng gầm gừ của Leona từ phía sau đã vang lên. Chỉ thấy cô ta đẩy mọi người ra, đã tới trước mặt Liễu Sát, một tay ấn vai cô, tay kia chỉ vào mũi cô, “Cô mù à? Phía sau đều là đội viên mình cô bắn cái gì?”

“Tôi...”

Bách Lý Dạng tiến lên tách các cô ra, mỗi tay túm một người, khẽ quát: “Đây là nơi nào, giờ là lúc nào hả?”

Lúc này, tai nghe truyền đến giọng nói trầm trầm đặc trưng thời kỳ trưởng thành của Bắc Thần: “Cửa chính tất cả bình thường, không có dấu hiệu của sự sống và vật thể hoạt động.”

Tổ của Bách Lý Dạng thật ra cũng đã tiến sâu vào siêu thị, mơ hồ nhìn thấy bóng của đội Bắc Thần phía trước.

Bách Lý Dạng hung dữ nhìn hai người, ý bảo các cô không lên tiếng nữa, sau đó ấn bộ đàm, “Cửa sau tất cả bình thường, không có dấu hiệu của sự sống và vật thể hoạt động! Chỉ là...”

“Được rồi, tôi đã biết, có người bị thương đúng không?” Nam Đình lạnh lùng ngắt lời anh ta, hỏi.

Bách Lý Dạng nhìn cánh tay Leona, lưỡi dao sắc bén làm rách đồ chống nhiệt và da của cô ta, máu theo vết thương chảy xuống, “Chỉ là trầy da, không nghiêm trọng.”

“Lập tức lục soát tầng hai, tổ Cao Mẫn cẩn thận tiến vào tầng một.”

“Rõ!”

Bách Lý Dạng mang tổ viên vội vã tới tầng hai, Liễu Sát nhanh hơn vài bước, đi tới bên cạnh Leona, áy náy nói: “Tôi giúp cô băng bó!”

Leona liếc cô một cái, lôi ra một miếng băng gạc, tự mình băng bó vết thương, máu ngừng rất nhanh, để lại vết máu đỏ nhạt trên băng gạc.

Sau khi lục soát thì siêu thị tầng ba này ngoại trừ bọn họ ra, hoàn toàn không có dấu hiệu tồn tại của những thứ khác, sự căng thẳng của mọi người lập tức được giảm bớt.

Nguồn điện dự phòng của siêu thị đã không dùng được nữa, Bắc Thần ở phòng dụng cụ tầng một tìm được máy phát điện. Cho nổ máy, chỉ nghe thấy xình xịch mấy tiếng, nguồn điện siêu thị đã khôi phục.

“Oa...”

“Thì ra thật sự có...”

“Cảm tạ thần đã ban lương thực cho chúng ta!”

Mọi người kinh ngạc nhìn tầng một đột nhiên sáng sủa, hàng kệ trong siêu thị ngăn nắp chất đầy thực phẩm.

Nhiệm vụ đầu tiên mà đã tìm được siêu thị đầy ắp hàng khiến lòng các chiến sĩ ngập tràn niềm tin đối với hai thành phố tiếp theo.

“Mau tắt hết đèn, tất cả tập trung ở nhà kho tầng một.” Nam Đình lo lắng đèn sáng chiếu ra ngoài sẽ khiến các sinh vật không rõ trong thành phố chú ý. Bây giờ còn chưa rõ tình hình thành phố này, cẩn thận vẫn hơn, “Chúng ta đóng quân ở nơi này ba ngày, mong mọi người luôn giữ vững cảnh giác, không được rời đội. Buổi tối nghỉ ngơi, sáng mai bắt đầu công việc, mang được gì thì mang tất, nghe rõ chưa?”

“Rõ!”

“Tất cả ra ngoài đi, Liễu Sát và Leona ở lại!”

Tất cả mọi người có chút đồng tình nhìn các cô, chỉ có Đồng Y Y tỏ vẻ vui mừng, lơ đãng liếc Liễu Sát một cái rồi mới theo đội viên đi ra ngoài.

Người ngoài đều đi hết, trong nhà kho lặng ngắt như tờ, ngay cả hô hấp cũng khẽ đến mức không thể nghe thấy.

Nam Đình đứng nghiêm, hai tay đút trong túi quần, không nhúc nhích nhìn các cô.

Liễu Sát ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với con người hổ phách của anh, cô lập tức rũ mắt, trên mặt nóng lên: Thực đúng là mắt mặt, lại phạm phải sai lầm như vậy trước mặt anh, không biết anh nghĩ mình thế nào? Nhất định sẽ nghĩ cô rất vô dụng đúng không?

“Vi sao lại vỗ vai cô ấy?” Ngoài dự đoán của Liễu Sát, Nam Đình không hỏi cô, trái lại hỏi Leona.

“Hỏi cô ta ấy.” Lôi Âu Na khinh khỉnh hất cằm nhìn Liễu Sát, “Đi cũng không xong! Đồng Y Y chỉ tôi nhìn, nói cô ta căng thẳng, đi mà không tập trung. Tôi tốt bụng nhắc nhở cô ta, tránh không cẩn thận lại ngã. Ai ngờ lòng tốt không được báo đáp, cô ta còn thần kinh đi nổ súng!” Leona tức giận nói.

“Các cô, đều ra ngoài đứng mười phút! Không được mặc đồ chống lạnh!”

“Vi sao tôi cũng phải bị phạt?” Leona không phục cứng cổ cãi, “Tôi không có lỗi!”

“Trong tình huống ấy mà có thể tùy tiện vỗ vai người ta sao? Cô ấy không bắn chết cô, là do cô may mắn!” Nam Đình lườm cô ta, đồng tử quý dị dựng thẳng khiến Leona tụt hết khí phách. “Còn cô nữa.” Anh lại quay sang Liễu Sát, “Đi tập kích còn hết lên, cô thấy mình sống lâu quá rồi đúng không? Nếu như nơi này có thứ gì, cô cho là bây giờ cô còn có thể đứng ở đây nói chuyện với tôi sao?”

“Xin lỗi! Tôi sai rồi!” Liễu Sát bị mắng cũng không dám ngẩng đầu lên, “Nếu không, tôi đứng thay cô ấy nhé?” Cô khiếp sợ nói, “Dù sao lần này chủ yếu là lỗi của tôi!”

“Cô nghĩ đây là lúc cần tình nghĩa à?” Nam Đình hận không thể tát tỉnh cô gái trước mặt, dưới loại thời tiết lạnh vô cùng này, mười phút đã là cực hạn, cô còn muốn đứng thay người khác, “Hy vọng có thể làm cho đầu óc của các cô lạnh tỉnh một chút.”

Trời tối đen, gió tuyết không giảm.

Liễu Sát mặc đồ bông thông thường, đứng ở cửa siêu thị, đây là mười phút dài nhất đời cô. Cô cảm thấy thân thể mình đang bắt đầu đông lên từ chân, hoàn toàn không còn cảm giác, lúc này nếu là có người đập vào cô, cô nhất định có thể vỡ thành từng khối.

Nam Đình không yên lòng nhìn Bắc Thần phân phát đồ chống lạnh mới tìm được, liên tiếp nhìn đồng hồ.

“Thiếu tướng, có việc gấp sao?” Bắc Thần ngạc nhiên hỏi.

“À... không!”

Bắc Thần thấy ánh mắt của Nam Đình luôn không tự chủ liếc về phía ngoài cửa sổ, cậu ta cười tỏ vẻ đã hiểu, “Mười phút rồi, con người không chịu nổi giá lạnh như vậy đâu.”

Đang nói, chợt nghe bên phía cửa ra vào ồn ào, mơ hồ nghe có người hô: “Liều Sát té xỉu rồi!”

“Thiếu tướng, anh...” Có cần mau ra xem không?

Bắc Thần vừa quay đầu, bóng Nam Đình đã biến mất ở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ước hẹn

Editor: mèomỡ

Khi Liều Sát tỉnh lại, cả người đều mỏi nhừ, cảm giác lạnh như băng này giống như đã chui vào khớp xương vậy.

Cô rúc sâu vào tấm chăn dày mới cảm thấy thoải mái một ít.

Cô nhìn ngoài cửa sổ, trời đã hừng sáng, ánh mặt trời mỏng manh chiếu vào giúp cô có thể nhìn rõ tình trạng căn phòng.

Đây là một gian phòng trống trải rất lớn, có lẽ trước đây siêu thị dùng để tổ chức hoạt động chung, hiện giờ đã trở thành điểm tạm nghỉ của đội viên, tất cả mọi người đều ngủ ở đây. Cao Mẫn, Liều Sát, Đồng Y Y cùng Leona ngủ ở bên trong, còn lại đám đàn ông đều nằm ở gần cửa.

Sau khi Liều Sát tỉnh lại thì không ngủ được nữa, nghĩ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua, nghĩ đến biểu hiện của bản thân, cô cảm thấy thật chán nản. Ở đây không có zombie thật đúng là may mắn. Nếu có người vì cô mà bị thương thì cô sẽ áy náy lắm. Tuy rằng không ai bị thương, nhưng A Bảo chắc sẽ càng cảm thấy cô vô dụng!

Nghĩ vậy, trong lòng cô càng buồn bã, cảm thấy trong phòng cũng có chút ngột ngạt liền đứng dậy ra ngoài.

Liều Sát đi qua cửa liền cười chào đội viên canh gác, vừa quay đầu lại trông thấy A Bảo ngồi trên bệ cửa sổ siêu thị.

Anh ngồi nghiêng, một chân chân gác lên cửa, tay đặt trên đầu gối, quay lưng về phía cô.

Cô rón rén đi tới.

A Bảo tựa đầu vào cửa sổ, ánh nắng phủ lên sườn mặt tuấn tú của anh một vàng sáng nhạt.

Lúc này, có tiếng bước chân nhẹ nhàng linh hoạt truyền đến, Bách Lý Dạng cũng đi ra.

“Dậy sớm vậy? Cảm thấy thế nào rồi?”

Liều Sát dựng ngón trỏ lên miệng, chỉ chỉ vào trong siêu thị, ý bảo anh ta đi vào đó nói chuyện.

Hai người vào trong siêu thị, Bách Lý Dạng hỏi: “Nhìn cô có vẻ không vui, là vì chuyện tối hôm qua sao?”

Liều Sát cúi đầu, nhìn vô cùng chán nản, “Tôi cảm thấy mình thật vô dụng! Trong tình huống ấy mà lại hét lên, giờ nghĩ lại chỉ muốn tự sát cho mình hai phát. Nếu hôm qua có đội viên vì chuyện này bị thương, tôi nhất định sẽ áy náy cả đời!” Cô dừng một chút, không nhìn được lại bổ sung, “Nhưng tôi lại thật sự không kim được!” Nói xong, cô lại xui xuống, “Anh nói xem sao tôi lại không kim được nhỉ?”

Những lời này không biết là đang hỏi chính cô hay là hy vọng có thể tìm được đáp án từ Bách Lý Dạng.

Bách Lý Dạng nở nụ cười, lúc này anh khó có thể tìm được liên hệ giữa cô gái có thể bình tĩnh bảo mình chạy trước và cô gái uể oải nhưng lại mong được công nhận trước mặt. Bách Lý Dạng chợt phát hiện, lúc này không giúp cô, làm cho người ta nhìn không được sinh lòng thương cảm.

“Hôm qua mặc dù cô có sai, nhưng đừng phủ nhận bản thân. Còn nhớ rõ lúc chúng ta cùng giết zombie ở Quy Vương Chi Địa không?” Anh ta nhớ lại lúc đó, cười vô cùng dịu dàng, “Tôi hoàn toàn không ngờ cô sẽ để tôi đi trước. Trong mắt tôi, cô rất dũng cảm.”

“Thật không?” Mắt Liễu Sát sáng rực lên.

Cô chưa bao giờ ngờ mình sẽ được khen là dũng cảm. Từ khi tới đây, lần đầu tiên được người khác công nhận, ngoại trừ vui vẻ còn có chút ngượng ngùng, nhưng những lời của Bách Lý Dạng quả thực đã giúp cô tự tin lên không ít, “Cũng không uổng công anh võ nghệ cao cường! Đúng rồi, ‘Liễu Sát’ chột này ra một ý tưởng, ‘Không bằng, tôi nhận anh làm thầy? Tôi chắc chắn sẽ không có dị năng, học chút võ công, lúc nguy cấp không đến mức kéo chân mọi người, được không?’”

“Học võ rất khó, cô muốn học thật sao?”

“Thật không thể thật hơn!”

“Được! Chờ trở về tôi sẽ dạy cô!”

“Không cần chờ trở về, bây giờ bắt đầu luôn đi!”

“Bây giờ?” Bách Lý Dạng kinh ngạc nói, anh ta không ngờ cô nóng vội như vậy.

“Ừ! Sớm bắt đầu, là hơn một phần cơ hội tự bảo vệ mình!”

“Vậy sao, tôi thấy.....” Bách Lý Dạng chấp hai tay ra sau lưng đi quanh Liễu Sát hai vòng, rất có phong thái của Tông Sư, “Cơ thể cô dẻo dai, chỉ có sức là yếu, đánh nhau không thể một chiêu chế địch. Nhưng hiện giờ cô đã được huấn luyện thể lực, như thể rất tốt, tiếp tục kiên trì, tôi sẽ dạy cô một bộ quyền pháp của Linh Tiêu Phái, chỉ cần cô siêng năng luyện tập, một thời gian nữa.....”

“Một thời gian nữa tôi có thể trở thành cao thủ võ lâm không?” Liễu Sát nghe Bách Lý Dạng nói xong liền hưng phấn, giống như cô lập tức có thể đánh được một bộ quyền pháp, giết được zombie vậy!

“Cái đó phải xem ngộ tính của cô như thế nào!” Bách Lý Dạng phối hợp trêu chọc cô một câu.

Nói xong, hai người nhìn nhau cười.

Bách Lý Dạng giống như anh trai nhà bên dễ gần, cười đùa một lúc tâm trạng không vui của Liễu Sát cũng dần dần bình phục.

Cô bắt đầu nghiêm túc học quyền pháp từ Bách Lý Dạng.

Nam Đình vẫn ngồi nghiêng người, nhìn chăm chú nhất cử nhất động của hai người.

Động vật đặc biệt mẫn cảm nên từ khi Liễu Sát tới gần thì anh đã tỉnh rồi.

Bắc Thần đi tới, đứng ở bên cạnh Nam Đình định bàn bạc với anh về nhiệm vụ hôm nay. Thấy ánh mắt anh tỉnh táo chứng tỏ đã sớm tỉnh, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào trong siêu thị. Bắc Thần theo tầm mắt của anh nhìn sang, trên chỗ trống giữa giá hàng và quầy thu ngân tự động, Bách Lý Dạng cùng Liễu Sát, một người chuyên tâm dạy, một người chăm chú học. Chiêu thức hài hòa đến không ngờ, giống cái ngày hai người họ sóng vai chiến đấu dưới trời chiều.

“Hai người bọn họ thật đúng là ăn ý!” Bắc Thần cảm thán, nói xong cậu cẩn thận liếc nhìn Nam Đình. Cậu từ nhỏ đi theo Nam Đình, tâm tư của anh tuyệt đối không thể lừa được cậu. Đây là lần đầu tiên cậu thấy Nam Đình để ý một người phụ nữ như vậy, lại còn là một người phụ nữ loài người!

Người phụ nữ này có gì đặc biệt? Cậu nghiêm túc đánh giá Liễu Sát, cuối cùng kết luận chính là: nhu nhược! Nhìn vóc dáng thấp bé ấy mà xem, nhiều nhất chỉ có 1 mét 65, tàn phế hạng ba; nhìn cái eo mảnh khảnh kia giống như chỉ cần dùng sức một tạo là có thể bẻ gãy. Người phụ nữ như vậy, quả thật có thể kích thích dục vọng bảo vệ của đàn ông, nếu đang ở thời bình chắc hẳn sẽ có rất nhiều đàn ông theo đuổi, nhưng bây giờ là thời bình sao? Cô ta cũng không phải là bạn lữ tốt, mà là vương vùi!

Bắc Thần nghĩ đi nghĩ lại, không nhận được lên tiếng khuyên nhủ: “Thiếu tướng, con người kia, không thích hợp với anh!”

“Đi thôi, gọi mọi người, giao nhiệm vụ hôm nay!” Nam Đình nhảy xuống khỏi cửa sổ, vọt lại nếp nhăn trên quần phục, xoay người đi hai bước lại ngừng lại, “Chuyện còn lại, cậu không cần phải xen vào quá nhiều!” Nói xong, bỏ lại Bắc Thần, đi về hướng Liễu Sát.

“Người khác em chần thềm quan tâm đâu!” Bắc Thần nhún vai, xoay người chuẩn bị đi vào, phát hiện Đồng Y Y đứng ở ngưỡng cửa, hai tay khoanh trước ngực, cau mày, trừng mắt nhìn Bách Lý Dạng và Liễu Sát trong siêu thị.

“Chào buổi sáng!”

“Hừ.....”

Bắc Thần chào hỏi cô ta, cô ta còn tròn mắt, cau mày hừ lạnh một tiếng, quay vào.

“Ồi chào..... Mới sáng ngày ra!” Bắc Thần không vui vẩy đuôi, “Đêm qua mọi người ngủ không ngon sao?”

Nam Đình đi qua Liễu Sát và Bách Lý Dạng đang luyện tập cũng không hề dừng lại, lướt qua bọn họ mà đi thẳng về phía siêu thị.

“Tôi đánh thế này đúng không?” Liễu Sát đưa lưng về phía cửa siêu thị, hỏi Bách Lý Dạng.

Nam Đình đi về phía bọn họ cô cũng không biết, cho tới tận khi Nam Đình lướt qua bọn họ, cô mới nhìn thấy lưng anh, cao lớn, vạm vỡ. Cái đuôi khế đang đưa theo bước chân anh.

Sao anh không chào hỏi cô?

“Anh chờ một chút.” Cô nói xong, vội vàng đuổi theo.

“A Bảo.” Cô chạy đến trước mặt anh, chặn đường anh, “À..... Chào buổi sáng! Bọn tôi đánh thức anh à? Sao chẳng nói chẳng rằng gì vậy?”

“Sợ quấy rầy hai người luyện tập!”

Nhưng anh nghe ngang đ qua trước mặt người ta thì không quấy rầy à? Liễu Sát oán thán.

“Cô thấy sao rồi?” Anh hỏi.

“Đã đỡ nhiều rồi.” Liễu Sát trả lời, lại do dự một chút mới lấy dũng khí nói, “Xin lỗi, hôm qua tôi, tôi như vậy, tôi..... Khiến anh thất vọng rồi!”

“Làm sao có thể?”

Hử? Không có sao? Nghe thấy anh trả lời như vậy trong lòng Liễu Sát thở phào một hơi.

“Tôi chưa bao giờ ôm hi vọng về cô thì sao mà thất vọng được?”

Đáng tiếc còn chưa thở phào hết thì câu sau của A Bảo đã giống một chậu nước đá dội xuống, làm cô lạnh từ ngoài vào tận tim.

“Từ khi quen cô đã biết cô thế nào rồi, cho nên dù cô làm chuyện cũng không khiến tôi thất vọng đâu!”

“Anh đang..... Xì xoi tôi đấy à?”

“Tôi chỉ nói sự thật thôi!”

Nhưng mà, sự thật này làm người ta đau lòng quá đi thôi.

“Tôi sẽ cố gắng, anh sẽ chờ tôi chứ? Chờ ngày tôi trở nên mạnh mẽ, như vậy, sẽ không còn ai nói tôi vì muốn được che chở mới ở bên anh nữa!”

Ánh mắt cô sáng ngời, nhìn chăm chăm A Bảo.

Nhìn khuôn mặt nhỏ quật cường của cô, anh mềm lòng, không thể làm gì khác hơn chỉ có thể khẽ gật gù đầu.

Liễu Sát mở to mắt như không thể tin được, rồi sau đó liền cười thật vui vẻ, cô lướt qua anh chạy về phía tập luyện vừa rồi, “Bách Lý Dạng, chúng ta tiếp tục!”

A Bảo không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước, sau lưng thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng huyên huyên của cô. A Bảo nghe không kịp được khẽ mỉm cười, “Kỳ thật dù em mạnh hay yếu, chỉ cần là em, chính là người trong lòng tôi, không có lý do!”

Những lời này, tạm thời không nói cho cô!

Ở siêu thị ba ngày yên bình. Bọn họ mang đi tất cả đồ có thể mang, tối nay là đêm cuối cùng, sáng sớm ngày mai đội sẽ xuất phát tiếp tục tới mục tiêu kế tiếp!

Mọi người đều đi ngủ sớm để dành sức cho ngày mai.

Rạng sáng hai giờ, bên ngoài bỗng nhiên lại nổi gió lớn.

Trục đêm là một binh lính sư nhân, anh ta đi đến bên cửa sổ, trông thấy bên ngoài lại đang có tuyết rơi. Vừa gió vừa tuyết tạo thành những cơn lốc nhỏ thổi qua bãi đỗ xe trống trải.

“Thời tiết tệ thật, tuyết lại rơi rồi, ngày mai lại phải đào xe từ đống tuyết!”

“A.....” Một người lính hổ nhân ngáp một cái, dụi dụi mắt nói: “Nửa đêm chắc sẽ ngừng thôi! Buồn ngủ chết mất, còn có bao nữa mới thay ca?”

“Còn nửa tiếng, cố lên!”

“Ừ..... A.....”

“Cậu có thôi đi không? Ngáp cái gì mà ngáp!” Sư nhân tức giận trợn mắt.

Hồ nhân khó hiểu, “Tôi có ngáp đâu!”

“Thế âm thanh đấy từ đâu tới? Chẳng lẽ lại.....”

“Ừm..... A..... A.....”

Bình sĩ sư nhân đang nói chuyện với bình sĩ hồ nhân, âm thanh kỳ quái bỗng nhiên lại xuất hiện.

Sư nhân lần này nghe rất rõ, âm thanh kia vừa khê vừa ngọt, âm cuối kéo rất dài, như là tiếng phụ nữ rên rỉ đau đớn, quả thực không phải do hồ nhân!

Hai người ngừng thở, đều nhìn thấy kinh ngạc và bàng hoàng từ trong mắt đối phương: Đó là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đột biến

Editor: mèomỡ

“Hi Na chạy mau!”

“Ba!!”

Một bé gái được một người phụ nữ gầy yếu ôm lấy, cô bé không giẫy ra được, túm chặt lấy tay của người phụ nữ, đau đớn gọi.

Súng trong tay người đàn ông đã hết đạn, nhưng mà hàng trăm hàng ngàn zombie vẫn đang không ngừng lao về phía họ.

Ông quay đầu lại vợ con thân yêu, cắn răng, “Hai mẹ con phải sống!”

“Ba, đừng mà!!!”

Bé gái trơ mắt nhìn ba lao vào giữa bầy zombie.

Ông hấp dẫn tất cả sự chú ý của đám zombie.

Chỉ thấy người đàn ông giống như Moses rẽ biển, chém giết giữa bầy zombie, tạo ra một con đường máu.

Ông vung nắm tay cứng như sắt đâm vào lũ zombie đang muốn đến gần, đám zombie khô quắt ngã rạp xuống.

Người đàn ông rất khỏe, tốc độ rất nhanh, gần như mỗi một phút là có thể đánh bay đầu một con zombie.

Nhưng dù nhanh dù khỏe hơn nữa, cũng không địch lại được hàng trăm hàng nghìn con zombie.

Dần dần, tốc độ của ông càng ngày càng chậm, sức cũng càng ngày càng yếu.

“A a... A a!”

Người đàn ông đột nhiên kêu thảm thiết, tiếng kêu như dồn hết toàn bộ sức lực của cơ thể, là khi cực kỳ đau đớn.

Tay phải ông vung ra bị zombie bắt được, chúng nó đẩy ngã ông xuống đất, túm lấy khuỷu tay của ông, dùng sức kéo, cả cánh tay rắn chắc cứ thế bị xé toạc.

Xương cốt vẫn còn liền với thân, máu thịt bắn ra.....

Mùi máu tươi nồng nặc ngập tràn không khí.

Kích thích đám zombie càng thêm hưng phấn.

Người đàn ông đau đến run rẩy, cố gắng muốn đứng lên, nhưng chúng nó không cho ông cơ hội.

Ông tựa như một chiếc thuyền lá nhỏ trong biển rộng, cuối cùng bị làn sóng zombie cán nuốt.

“Ba!”

La Hi Na ngồi bật dậy, thờ dốc.

Cô hoảng sợ nhìn khắp bốn phía, phát hiện mình vẫn đang ở trong cái hang nhỏ hẹp, chật chội.

Lại là giấc mơ ấy.

Từ khi cô bảy tuổi gần như đêm nào cũng nằm mơ: ba dùng máu thịt mình đánh đổi cơ hội sống cho cô và mẹ.

“Ba ơi, chúng ta tránh được sự đuổi giết của zombie, nhưng không tránh được sự độc ác của con người!” Cô ôm chặt cái chăn trong lòng, thì thào, giống như chỉ có ôm chặt chiếc chăn cô mới được tiếp thêm sức mạnh.

“Ừ..... A..... A.....”

Dưới mặt đất yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng phụ nữ đau đớn rên rỉ.

Âm thanh này..... Chẳng lẽ..... Là sắp “ra” rồi sao?

La Hi Na nhú mày.

“Tiểu La!” Giọng nói già nua vang lên ở cách vách, “Cháu có nghe thấy không? Có phải là, chúng nó sắp ra rồi không?”

“Ông!” La Hi Na vội vàng đứng dậy, chui vào trong hang cách vách nhanh như mèo, “Có thể, để cháu đi xem!”

“Chú ý, chú ý đừng để cho đám người phía trên phát hiện, bọn họ đều mặc quân trang.” Giọng ông lão khàn đặc, lúc thờ còn phát ra tiếng khò khè.

“Cháu sẽ cẩn thận!” Trong mắt La Hi Na lóe lên sự độc ác, “Cháu còn chưa tìm bọn chúng tính sổ đâu! Dám lấy sạch thức ăn dự trữ của chúng ta, lũ trộm cướp!” Cô nắm chặt nắm tay, “Ông ơi, hay chúng ta bắt luôn bọn chúng.”

“Không được!” Ông lão nằm ở trên giường nghe La Hi Na nói muốn đi lên liền ngồi bật dậy, vì quá gấp nên hụt hơi, ho sặc sụa, “Khụ..... Khụ..... Chúng nó sắp “ra” rồi, lúc này là thời khắc mấu chốt, không cho phép cháu gây chuyện. Khụ.....” Ông ta ho một lúc mới tiếp tục nói: “Sức khỏe ông không tốt, thành hay bại tất cả đều chờ vào giây phút này, tuyệt đối không được phép manh động!”

“Thức ăn của chúng ta cứ để bọn chúng cướp đi như vậy sao? Điều là của cháu, khó khăn lắm mới kiếm được.”

“Thôi, so với thức ăn, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn!”

“Hừ.....” La Hi Na không cam lòng cọ trán, “Một ngày nào đó cháu sẽ lấy lại hết!”

Bọn họ trốn ở dưới siêu thị, không phải tầng hầm, mà là dưới mặt đất.

La Hi Na đào một cái hang có thể chứa được hai người dưới siêu thị, dùng để trú ẩn lúc gặp nguy hiểm.

Khi đội 6 bao vây siêu thị, La Hi Na đang cùng ông lấy đồ ăn trong siêu thị, đây là một trong những khi thực phẩm của bọn họ. Nghe thấy bên ngoài có tiếng động, cô lập tức đưa ông trốn vào trong hang.

Vốn cho là bọn họ lấy thức ăn xong sẽ đi, ai ngờ họ lại đóng quan bên trên. Đến giờ đã là ngày thứ ba, lúc ấy cô vội vàng trốn nên thức ăn mang theo có hạn, nếu như bọn họ không chịu đi, cô chỉ còn cách đi lên trộm một ít.

Nghĩ tới đây cô liền tức giận, rõ ràng là đồ của mình, muốn lấy còn phải lén lút lút!

“Chết tiệt!” Cô nhin không được đập lên tường, bùn đất đỏ rào rào xuống, bắn hết cả đầu tóc mặt mũi, “Đạch!”

Cô lau bùn trên mặt, tiếp tục bò về phía phát ra âm thanh kỳ lạ.

.....

Bắc Thần vênh tai cẩn thận nghe, cuối cùng quỳ rạp xuống đất nghe một lát, có chút không chắc chắn, nói: “Thiếu tướng, âm thanh đã biến mất, nhưng tôi vẫn cảm thấy là phát ra từ dưới đất!”

Nam Đình nhìn chằm chằm vào mặt đất ngẫm nghĩ, gót chân nhẹ nhàng gõ gõ mấy cái, sau đó nhắm mắt lại, cẩn thận đi qua đi lại trong siêu thị. Anh chậm rãi bước từng bước một, như đang dùng chân đo cái này siêu thị.

Anh đi một vòng, dừng lại, giơ tay lên nhìn đồng hồ. 2 giờ 47 phút sáng, cách lúc trời sáng ít nhất bốn tiếng, “Thông báo cho mọi người, thu dọn tất cả đồ dùng trang bị, một tiếng nữa xuất phát.”

“Một tiếng nữa? Thiếu tướng.” Bắc Thần nhìn bông tuyết bay lả tả ngoài cửa sổ, chần chờ: “Hiện giờ tuyết rơi lớn như vậy, chắc chắn không ngừng ngay được, sao chúng ta không đợi tuyết ngừng rồi hẵng đi? Hoặc là chờ trời sáng cũng được, như vậy đi đường sẽ dễ dàng hơn.”

“Không được, ở đây không an toàn!”

Bắc Thần chợt hiểu ra, “Chẳng lẽ thật sự có gì đó dưới mặt đất?”

.....

La Hi Na còn chưa tới cái hang bí mật kia thì đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc.

“Không xong rồi!” Trong lòng cô hoảng sợ, vội bỏ nhanh hơn.

Đợi tới khi đến nơi, dù đã chuẩn bị tâm lý, cô vẫn bị cảnh tượng trong hang làm cho khiếp sợ. Rõ ràng cô đã đóng chặt, dù chúng nó có ra sớm, cũng sẽ không thể chạy trốn được. Nhưng thế này là sao?

Cô ngó đầu vào trong hang, hang lớn đủ chứa 20 người hiện giờ chỉ có hai người phụ nữ nằm trên mặt đất, mắt mở trừng trừng, ánh mắt hoảng sợ, hai tay ôm bụng, như thể đã nhìn thấy cái gì đó khó có thể tưởng tượng.

Bọn họ áo rách quần manh, bụng bị xé từ ngực trở xuống, da thịt lộn ra ngoài, dưới người là vũng máu đen đặc.

Tại sao có thể như vậy?

La Hi Na kinh ngạc, “Bọn họ sao lại chết? Chẳng lẽ là..... Đã xảy ra biến dị?” Nghĩ tới đây, mặt cô trắng bệch, “Không thể nào, ông đã nói sẽ không có bất cứ vấn đề gì mà!”

Ông mà cô nhắc đến cũng không phải ông ruột của cô.

Mười lăm năm trước, cô và cô mẹ vì trốn zombie mà hoảng hốt chạy bừa, không biết nên đi đâu. Mẹ mang cô trốn tới thành phố B, dù sao cũng là thủ đô, nếu quả thật có chuyện gì, cũng sẽ có quân đội và chính phủ trợ giúp. Nhưng họ tuyệt đối không ngờ, khi họ tới được thành phố B thì thành phố đã thất thủ.

Vào thành phố B sẽ không còn đường ra.

Lê Hi Na và mẹ bị một tên ác ôn bắt được, mẹ vì bảo vệ cô mà bị đám người kia cưỡng bức tới chết, cô chạy thoát, tình cờ lại được ông lão cứu.

Cô không biết tên ông, chỉ biết chỗ ở của ông có rất nhiều ống thủy tinh kì quái. Khi đó, ông đã già như bây giờ rồi, bao năm qua ông ấy gần như không hề thay đổi.

Ông lão mang theo cô chạy trốn khắp nơi, chịu bao nhọc nhằn, cho đến sinh nhật mười tuổi của cô, ông lão đột nhiên hỏi cô có muốn trở nên mạnh mẽ hơn không?

“Muốn!” Cô trả lời không chút do dự.

“Nhưng để trở nên mạnh mẽ phải trả giá rất lớn, sẽ rất đau, sẽ trở nên rất xấu, như vậy, còn muốn không?”

“Muốn!” Cô vẫn không hề do dự, còn sợ ông sẽ hối hận, vội bổ sung: “Cháu không sợ đau, cũng không sợ xấu! Cháu không muốn bị người ta bắt nạt nữa!”

Đôi mắt to ngập nước, kiên định nhìn ông chằm chằm.

Nhìn vẻ mặt rắn rỏi xuất hiện quá sớm trên khuôn mặt nhỏ non nớt, ngọt ngào của cô, ông lão bất đắc dĩ thở dài. Ông nhẹ nhàng mà vỗ đầu cô, “Bé con, hi vọng từ nay về sau, cháu sẽ không trách ông!”

Ông lão lấy ra ba ống tiêm, tiêm vào cơ thể cô.

“Ông ơi, cháu đâu có bị bệnh, sao lại phải tiêm?” Vừa dứt lời, La Hi Na đột nhiên cảm thấy cơ thể đau buốt, nhịn không được kêu lên, “Ông ơi, cháu đau quá!”

“Nhanh như vậy? Lần này gene dị chủng thật quá mạnh!” Ông lão cũng kinh ngạc khi cô có phản ứng nhanh như vậy, “Cố chịu, cố chịu một chút, cháu sẽ trở nên mạnh mẽ!”

La Hi Na đã đau nói không ra lời. Cô cảm thấy xương cốt toàn thân đang bị chặt từng khúc rồi tách ra khỏi thịt.

Cô cuộn mình trên giường, đau đớn làm thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy, mồ hôi túa ra như mưa, lại bị ga giường thấm hết. Chỉ lát sau, chỗ cô nằm đã xuất hiện vệt thấm nước nhạt.

Đau đớn như vậy kéo dài gần một giờ, cho tới khi cô không chịu nổi, ngất đi, lại tỉnh lại, thì đã biến thành như bây giờ.

Đôi mắt La Hi Na tinh như chim ưng, nhìn quanh hang một vòng, phát hiện tại trên đầu có một cái lỗ, vừa đủ để một người chui lọt.

Cô hơi nghiêng đầu, tai nhọn khẽ nhúc nhích, nghe thấy trong đường hầm truyền đến tiếng thở gấp rất nhỏ, đã đi được rất xa, vẫn đang không ngừng bò lên trên.

Không xong rồi! Bọn họ muốn đi ra ngoài, nhưng phía trên là tầng một siêu thị, đám người mặc quân trang vẫn còn ở đó! Bị bọn họ phát hiện thì tiêu đời.

Nghĩ đến tận đây, La Hi Na vội vàng chui vào đường hầm, theo dấu vết của đám phụ nữ kia nhanh chóng leo lên.

.....

“Báo cáo thiếu tướng, tổ Cao Mẫn đội 6 đã tập hợp đủ!”

“Báo cáo thiếu tướng, tổ Bách Lý Dạng đội 6 đã tập hợp đủ!”

“Báo cáo thiếu tướng, tổ Bắc Thần đội 6 đã tập hợp đủ!”

Ba đội đồng loạt đứng ở trước mặt Nam Đình, chờ mệnh lệnh của anh.

“Tất cả các đội, hướng.....”

Nam Đình còn chưa nói xong, mặt đất đột nhiên rung lên.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Đang lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng thì mặt đất đã sụt ra một cái động lớn, từ đó nhảy ra hai người.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Biến dị

Editor: mèomỡ

“Sẵn sàng chiến đấu!”

Nam Đình ra lệnh, mọi người lập tức dàn hàng, nòng súng nhắm về phía ‘người’ vừa xuất hiện.

Nhưng kẻ địch..... Là người sao?

Người? Hay là nó? Trên cơ thể trần truồng phủ đầy lông tơ màu trắng. Chúng nó có tay chân như người, cao bằng một người đàn ông bình thường, trên cái đầu trọc có hai chiếc râu dài; mắt rất giống mắt kếp của côn trùng; miệng, không biết có nên gọi bộ phận kia là miệng không, có lẽ gọi là xúc tu sẽ hợp lý hơn. Xúc tu dẹt dài, phía dưới cầm cũng có không ít xúc tu tua tủa không ngừng ngoa nguẩy. Sau lưng là một đôi cánh trong suốt cao cỡ nửa người. Trông thấy có súng nhắm về phía mình, chúng nó lập tức bay lên không trung.

Đối phương tò mò xoay đầu với một góc độ quái dị nhìn đội 6, tạm thời không có ý tấn công.

Hai bên căng thẳng nhìn nhau.....

“Cứu..... Cứu tôi.....”

Lúc này, từ trong động có một người phụ nữ leo ra, vị trí của cô ấy ở ngay phía dưới hai con người côn trùng.

Nam Đình không rõ tình huống, nên không hạ lệnh để đồng đội mạo hiểm tiến lên cứu.

Hai tay người phụ nữ chống trên mặt đất, tự mình chầm chậm bò lên. Mọi người kinh ngạc phát hiện người phụ nữ kia đang mang thai.

Người phụ nữ mặc váy bầu, đã bần đến mức không nhìn ra màu sắc, bụng rất to.

Mọi người còn đang không hiểu tại sao lại có phụ nữ có thai ở đây thì từ trong động lại có thêm mười người phụ nữ leo lên, tất cả đều là phụ nữ có thai!

Sao ở đây lại có nhiều phụ nữ có thai như vậy? Chẳng lẽ là tập trung ở đây để tiện bảo vệ sao?

“Thiếu tướng, anh xem.....” Bắc Thần khẽ hỏi thăm Nam Đình.

Nam Đình nhìn cảnh tượng kỳ lạ trước mặt, “Tạm thời chờ một chút, không biết trong động kia còn có gì, cậu theo dõi kỹ hai thứ phía trên!”

“Vâng!”

“A a! Ác quỷ ở đây!!!”

Người phụ nữ leo lên đầu tiên, ngồi bệt dưới đất nghỉ ngơi, bụng quá lớn ngồi không thẳng được, chỉ có thể chống hai tay ra sau người, ngồi ngưỡng, góc độ này vừa khéo có thể nhìn thấy người côn trùng giữa không trung. Cô ấy như thể trông thấy chuyện kinh khủng nhất trên đời, run lấy bầy không ngừng.

Cô tận mắt nhìn thấy hai con người côn trùng này ra đời như thế nào, hiện giờ hai thi thể nữ vẫn còn đang nằm trong động phía dưới. Hai con người côn trùng này ra đời xong cũng không làm hại các cô, chỉ vòng quanh các cô ngủ một vòng, sau đó đào đỉnh động bỏ chạy. Cô cùng mọi người ở phía dưới một lúc lâu mới bò theo đường hầm chúng nó đào để bò lên, vốn tưởng rằng đi lên có thể được cứu trợ, nhưng tuyệt đối không ngờ, hai con quái vật vẫn còn ở đây, ở ngay trên đầu mình!

Những người phụ nữ khác nghe thấy cô kêu, cũng đều ngẩng đầu lên, trông thấy chúng nó liền sợ hãi tụ lại ôm lấy nhau.

Người phụ nữ đầu tiên phản ứng trước, liền dùng cả tay lẫn chân bò đến trước mặt Nam Đình, ôm chân anh cầu xin, “Cứu tôi, cứu tôi, nhanh, đã sắp không kịp rồi!”

Nam Đình cúi đầu, xoay người đưa tay định đỡ người phụ nữ dậy, người phụ nữ ngẩng đầu, nhìn rõ bộ dáng của Nam Đình liền lập tức buông tay ra như bị bóng, vội lùi về phía sau, miệng lắp bắp như bị ma nhập, “Giống nhau, giống nhau, các người đều giống nhau, giống nhau, giống nhau, xong rồi, xong rồi.....”

Đột nhiên, bụng người phụ nữ bỗng gò lên, giống như bên trong có gì đó đang tìm đường ra.

“A a!!!” Người phụ nữ sợ tới mức mặt trắng bệch, tay dùng sức đánh bụng mình, “Ác quỷ! Ác quỷ..... Tao sẽ không để cho mày ra đâu! Ác quỷ.....”

Đúng lúc ấy, chỉ nghe roẹt một tiếng, bụng người phụ nữ nứt ra, từ bên trong g leo ra một vật thể màu da.

Vật kia hình trứng, sau khi rơi xuống đất liền duỗi tay chân, đầu vừa giống người vừa giống côn trùng, nó chỉ chớp mắt đã có thể đứng lên, trở thành người côn trùng thứ ba.

Đây là dị hình ký sinh trong cơ thể người?

Nam Đình giờ sững, không chút do dự bóp cò.

“Đừng bắn!”

Đột nhiên một giọng nữ vang lên, đáng tiếc đã chậm một bước, quái vật trên mặt đất ngừng giãy giụa.

Nòng súng trong tay Nam Đình bay lên chút khói mỏng.

Hi Na chạy như bay đến bên cạnh người côn trùng, sờ lên mạch đập, xác nhận nó đã chết rồi.

Nó chết, thuốc sẽ không có giá trị nữa, thật vất vả mới tạo ra được một người côn trùng lại bị bắn chết, Hi Na tức đến sôi gan: Con mẹ nó, các người cướp thức ăn của tôi, giờ còn bắn chết người của tôi!

“Các người.....” Hi Na oán hận xoay người, nhìn thấy khuôn mặt Nam Đình thì những câu chửi bậy lập tức bị nuốt trở về.

Anh ta, cao lớn tuấn tú như vậy.....

Mọi người thấy Hi Na từ trong động nhảy ra, cũng đều kinh ngạc.

Hi Na dáng người cao gầy yếu đuối, đặc tính của phái nữ vô cùng rõ ràng, ngực nở nhưng không quá lớn. Tóc ngắn gọn gàng, làm cho người ta cảm giác hiện ngang mạnh mẽ. Đường nét khuôn mặt sắc sảo như đao khắc, mắt cũng là màu hổ phách giống Nam Đình, con ngươi đen nhánh, tròn sáng.

Người phụ nữ này, có được hình dạng của nửa người thú, tuy nhiên không có đuôi, trên người cũng không có đặc thù dã thú rõ ràng, cô ta là ai?

“Cô là ai? Những thứ này là gì?” Nam Đình chìa súng về phía Hi Na, lạnh lùng hỏi ra vấn đề tất cả mọi người muốn biết.

“Lừa đảo, đồ lừa đảo!” Hi Na còn chưa kịp trả lời Nam Đình đã bị mười người phụ nữ có thai vây bốn phía, “Cô cùng lão già kia đều là lừa đảo, các người ban đầu cam đoan với chúng tôi như thế nào? Không có nguy hiểm đến tính mạng, hiện giờ thì sao? Cô xem bọn họ chết như thế nào? Mau giúp chúng tôi lấy quái vật trong bụng ra, chúng nó sẽ giết chúng tôi mất!”

Hi Na lần lượt sờ bụng từng người, không cảm giác thấy bất kỳ động tĩnh nào, liền an ủi bọn họ: “Đừng nóng vội, hiện giờ chúng nó còn chưa trưởng thành, tôi sẽ tìm ông, ông nhất định sẽ có cách!” Cô xoay người, đối mặt với Nam Đình, hoàn toàn đã không còn vẻ hung hăng lúc trước, “Xin anh..... Đừng làm hại chúng nó được không?”

“Những thứ này là gì?”

“Chúng nó là thuốc cứu mạng ông tôi, chúng nó không có tính công kích.”

“Không có tính công kích?” Nam Đình nhìn lướt xác người phụ nữ trên mặt đất, bụng đã bị xé toạc rồi, còn nói thứ này không có tính công kích?

“Đây là ngoài ý muốn, tôi bây giờ sẽ xuống dưới tìm ông lên. Ông sẽ có cách, xin anh đừng làm hại chúng nó!”

Nam Đình lại nhìn người còn tròng đang chậm rãi từ giữa không hạ xuống, chúng nó không thể hiện bất cứ biểu hiện gì về việc đồng bào mình bị giết. Anh lúc này mới khẽ gật đầu, “Chúng nó không làm hại người của tôi, tôi sẽ không nổ súng.”

“Tôi sẽ quay lại nhanh thôi!” Nói xong Hi Na nhảy vào trong động.

Hi Na phi nhanh như bay.

Nhưng tốc độ nhanh hơn nữa, cũng kém nhịp tim đập thình thịch của cô bây giờ, cô cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi!

Ai ngờ sẽ có nửa người thú tuần tú, khoẻ mạnh như vậy!

Hi Na từ sau khi bị tiêm gene động vật, vóc người liền cùng cao lớn bằng đàn ông bình thường, còn mạnh hơn đàn ông, hoàn toàn không có vẻ mềm mại và ngọt ngào của phụ nữ. Sau khi biến dị, cô cứ nghĩ mình sẽ không tìm được nửa kia của mình, cảm thấy mình không giống người, cũng không hoàn toàn là thú, cho nên cho tới bây giờ đã hai mươi hai tuổi, cũng chưa bao giờ để mắt đến người đàn ông nào.

Cho đến hôm nay, gặp được Nam Đình, nửa người thú kia!

Anh ta thật sự rất đẹp trai!

Chỉ nghĩ thôi, Hi Na cũng thấy mặt mình nóng dần lên.

Nam Đình nhìn Hi Na nhảy vào trong động, anh vẫn không thả lỏng cảnh giác, súng vẫn chĩa về phía người còn tròng, hơi nghiêng đầu ra lệnh với đội viên, “Tập hợp đội ngũ, rút lui!”

Mấy người phụ nữ có thai kia tụ lại thành một nhóm, im lặng đứng bên cạnh đội 6, cách người còn tròng rất xa.

Các cô nghe thấy mệnh lệnh của Nam Đình đều sửng sốt, không ngờ bọn họ sẽ đi. Có một hai người phản ứng nhanh lập tức tiến lên ngăn bọn họ lại, “Các người không thể đi, hiện giờ không thể đi, anh đã hứa với Tiểu La sẽ trông chừng chúng nó, sao có thể lật lọng? Lỡ như các người vừa đi, chúng nó xuống giết chúng tôi thì sao?”

Đồng Y Y đứng phía trước, người phụ nữ tới ngăn cản, vừa khéo đứng ngay trước mặt cô.

Tâm trạng cô vốn không tốt lắm, lại bị mùi hôi do lâu không tắm rửa trộn với mùi máu tươi trên người người phụ nữ làm cho khó chịu, tính tiểu thư lại phát tác, “Các người có thời đi không, chúng tôi chỉ đồng ý không làm hại các người chứ không nói sẽ bảo vệ các người! Ngăn cản làm gì? Các người chết hay sống liên quan gì đến chúng tôi?”

Sự chú ý của mọi người đều bị cuộc cãi cọ của họ hấp dẫn, không ai phát hiện, giọng nữ Giang Nam của Đồng Y Y vừa cất lên, hai con người còn tròng vẫn yên tĩnh đứng nãy giờ bỗng run lên.

Chúng nó dùng mắt kép tìm kiếm xung quanh Đồng Y Y, phát hiện ngoại trừ Đồng Y Y, bên cạnh còn có một cô gái vóc dáng còn nhỏ nhắn hơn, sức chiến đấu xem ra còn thấp hơn Đồng Y Y.

Râu trên trán chúng nó đung đung, như có chung một suy nghĩ.

“Ông.....”

Tiếng cánh đập vang lên, lại bị tiếng mọi người cãi nhau che mất.

Chỉ có Nam Đình cảnh giác dựng thẳng lỗ tai, anh nhìn về phía người còn tròng, vừa mới quay đầu, hai bóng người đã bay qua trên đầu bọn họ.

“Cảnh giác!!!” Anh hô to.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Hai người côn trùng ôm Đồng Y Y và Liễu Sát, nhanh chóng bay lên trên tầng.

Tốc độ của bọn nó rất nhanh, cũng khôn khéo lúc bay thành hình chữ S, lúc bay thành hình chữ Z, dù Nam Đình bắn chuẩn đến mức nào cũng không dám nổ súng, sợ sẽ làm bị thương con tin.

Nam Đình trơ mắt nhìn chúng nó mang theo hai người bay ra khỏi tầm mắt của mình, không nhận được thăm mắng, “Chết tiệt!” Lập tức ra lệnh: “Cao Mẫn bảo vệ dưới tầng, Bách Lý Dạng dẫn người lên tầng hai, Bắc Thần theo tôi lên tầng ba.”

Hi Na công ông đi ra, trông thấy cảnh tượng náo loạn, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn kỹ lại, không thấy hai con người côn trùng đâu, cô chợt cảm thấy không ổn, “Đã xảy ra chuyện gì? Hai con người côn trùng đâu?”

“Các cậu lên trước đi!” Nam Đình đề Bắc Thần và Bách Lý Dạng đuổi theo lên trước, anh cầm súng đi đến trước mặt Hi Na, “Chúng nó rút cuộc là cái? Tại sao lại bắt hai nữ đội viên của chúng tôi?” Súng của anh dí sát vào trán Hi Na, “Nói mau!”

“Trong đội cậu có phụ nữ?” Ông lão bên cạnh Hi Na cướp lời: “Sao lại để chúng nó phát hiện phụ nữ? Aiz.....”

“Phụ nữ thì làm sao?” Cao Mẫn tò mò hỏi.

“Chúng nó là thể kết hợp giữa người và con ngài, con ngài tính dâm, ra khỏi kén liền giao cấu, hiện giờ bị chúng nó phát hiện có phụ nữ chưa mang thai, các người nói xem sẽ xảy ra cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Triệu Thành

Editor: mèomỡ

Liễu Sát bị cánh tay cứng như sắt của người côn trùng ôm ngang, thở cũng khó khăn.

Nó ôm cô bay vút lên tầng ba, bay một vòng phát hiện không có chỗ nấp liền do dự. Người côn trùng quay đầu nhìn đội viên đuổi theo ngay sau lưng, quyết định bay thẳng tới cửa sổ thủy tinh lớn trên tường phía nam.

Liễu Sát sợ hãi nhắm tịt mắt lại: Đâm vào chẳng phải sẽ u đầu sao?

“Xoảng.....”

Liễu Sát còn chưa kịp mở mắt đã cảm thấy mình như chui vào hầm băng, chênh lệch nhiệt độ quá lớn làm cho cô nổi da gà. Lạnh chết mất!

Tuyết còn đang rơi, gió lớn cuốn theo bông tuyết quật vào người khiến cô không mở nổi mắt.

Cô khó khăn quay đầu, trông thấy đám người Bắc Thần đứng bên cửa sổ vỡ ở tầng ba, lo lắng nhìn mình.

Đột nhiên các đội viên lùi lại mấy bước, nhường ra một lối đi chính giữa, cô liền nhìn thấy Nam Đình.

Cách quá xa nên cô không thấy rõ vẻ mặt anh, chỉ thấy anh nói cái gì đó với Bắc Thần, sau đó không chút do dự nhảy từ trên cửa sổ xuống.

“A Bảo!”

Tiếng Liễu Sát vừa hô lên liền bị gió thổi tan. Cô đột nhiên thấy lo lắng, từ chỗ cao như vậy nhảy xuống.....

Đột nhiên, một bóng người xuất hiện trên bãi đỗ xe tầng thượng.

Liễu Sát lúc này mới thở phào.

Tốc độ của Nam Đình rất nhanh, đuổi sát nút người côn trùng.

Người côn trùng kẹp Liễu Sát bay chừng hơn hai mươi phút, dần dần có chút mệt mỏi.

Liễu Sát cảm thấy nó bay càng ngày càng thấp, tốc độ chậm lại, cánh tay giữ cô cũng hơi thả lỏng.

Đó là một cơ hội tốt!

Cô không ngừng liếc mắt nhìn người côn trùng, lên cử động cánh tay cứng ngắc.

Nó không có bất kỳ phản ứng gì.

Sự chú ý của người côn trùng đang tập trung vào nửa người thú đang chạy phía dưới, dù sao thì thời tiết lạnh như vậy, nó cũng lạnh đến tê người, cánh tay gần như không còn cảm giác, Liễu Sát có cử động mạnh nữa nó cũng sẽ không cảm giác được.

Liễu Sát từng chút từng chút rút một tay ra, tới gần tay trái của nó.

Tay trái của cô rút ra hoàn toàn, trong lòng liền mừng thầm, nhưng mừng xong lại hóa buồn: Cơ thể của nó hoàn toàn có cấu tạo giống con người, thân thể lại vô cùng to lớn, dù cô dùng hai tay cũng không phải đối thủ của nó, súng đã sớm bị người côn trùng vứt mất, dao còn một con nhưng đang giấu ở trong bốt, giờ không lấy được!

Cô nhìn khắp người nó, tìm chỗ có thể ra tay.

A, người côn trùng đột nhiên bay cao lên, hướng thẳng lên trên.

Liễu Sát ngẩng đầu phát hiện trước mắt là một tòa nhà cao tầng bỏ hoang, nhìn khoảng 50 tầng, hiện giờ nó đang hướng đến tầng cao nhất.

Cô không nên được tức giận.

Nếu quả thật bị nó đưa tới chỗ đó, chờ đến khi A Bảo trèo lên chắc cô đã bị xoi sạch rồi.

Nó có.....

Liễu Sát dồn sức lấy đà, hất người lên, nắm chặt sợi râu bị gió thổi ngược ra sau của nó, giật mạnh một cái.

“Chi..... Chi!” Người côn trùng đau kêu lên, bay lảo đảo, sau đó không ngừng rơi xuống.

“Pằng.....”

“Chi.....”

Tiếng súng cùng tiếng kêu thảm thiết của nó đồng thời vang lên.

Liễu Sát đột nhiên cảm thấy không trọng lực, cô tuột ra khỏi cánh tay người côn trùng, rơi xuống.

Trong lúc rơi, cô cũng không quá lo lắng: vừa rồi người côn trùng đã rơi xuống rất thấp rồi, hơn nữa, A Bảo nhất định sẽ đón được cô.

Liễu Sát an tâm, hết sức thả lỏng cơ thể, hi vọng giảm tới đa lực va chạm.

Bộp!

Cô rốt cục cũng ngừng rơi xuống, được đỡ rồi.

“Ha ha..... Người phụ nữ này thực con mẹ nó nhẹ, từ chỗ cao như vậy rơi vào lòng ông đây mà chẳng cảm thấy gì, hại ông đây tốn công chuẩn bị!”

Giọng nam hào sảng cùng mùi thuốc lá đồng thời truyền đến, Liễu Sát giật mình nhận ra mình không ngã vào lòng ngực quen thuộc.

Người đàn ông này cũng không đeo mặt nạ bảo hộ, vóc người tầm trung, tuổi cũng không trẻ, tóc vuốt hết ra sau buộc thành một cái đuôi ngựa nhỏ, loáng thoáng nhìn thấy đã điểm bạc vài sợi. Lông mày đen dày, mũi thẳng tắp, môi cũng sắc sảo, rất cường tráng. Duy chỉ có đôi mắt, hẹp dài mà sâu, hơi đào hoa, mang theo vài phần quyến rũ, có vẻ không đứng đắn, khiến hình tượng rắn rỏi của ông ta giảm bớt rất nhiều.

“Ấy chà..... Người phụ nữ này không mang mặt nạ bảo hộ?” Người đàn ông trông thấy mặt Liễu Sát liền hỏi.

Liễu Sát giả vờ muốn xuống, người đàn ông cũng không do dự, đặt cô xuống, cánh tay giống như vô tình ôm cổ cô, dùng sức. Cô chỉ có thể đứng yên không cử động được, khóe mắt phát hiện phía sau người đàn ông này có không ít người.

Nam Đinh một thân một mình đứng đối diện với cô, trong tay cầm súng, hiển nhiên vừa rồi đã bắn chết người côn trùng nhưng lại không tới kịp đỡ cô.

“Lão đại, tên chết là người biến dị, bộ dạng..... Chắc chắn, thật đúng là buồn nôn!” Một người đàn ông cao gầy vui vẻ chạy tới, “Headshot, bắn thật chuẩn, thứ kia vừa mới bay vào trong tầm bắn thôi!”

“Người biến dị?” Người đàn ông được gọi là lão đại không kiêng nể gì nhìn Nam Đinh từ đầu đến chân, “Giống tên đối diện kia?” Ông ta chỉ vào Nam Đinh, hỏi người tới.

“Không giống, tên kia lại sâu, nhìn buồn nôn hơn tên này nhiều!”

Nam Đình cố gắng xem nhẹ ánh mắt vô lễ của bọn họ, khẽ cười nói: “Cám ơn ông đã đỡ đồng đội của tôi.” Nói xong, anh liền đưa tay vào túi trước ngực trái rút ra ba điều thuốc lá, “Trên người tôi cũng chỉ có bằng này, hi vọng ông không chê!” Nói xong liền đưa tới.

“Lão đại.....” Người đàn ông cao gầy trông thấy thuốc lá mắt liền lóe sáng, mong chờ nhìn lão đại nhà mình.

“Nhận đi, người ta có ý tốt.” Lão đại lơ đãng cười nhạt, “Thật không ngờ nửa người thú cũng biết kiêu này!”

Nam Đình nắm thật chặt súng trong tay, trên mặt vẫn giữ nụ cười. Người đàn ông cầm thuốc lá đi, anh liền nói: “Xin thả đồng viên của tôi, chúng tôi còn có nhiệm vụ.”

Bàn tay thô to của người đàn ông chậm rãi vuốt ve theo đường cong cơ thể nhỏ nhắn của cô, “Thả cô ta? Người biến dị có hứng thú với cô ta như vậy, tôi cũng muốn xem cô ta có gì đặc biệt. Nhưng đúng là cơ thể cô ta thật mềm mại, làm nhất định rất sướng, ha ha.....” Miệng ông ta đầy mùi thuốc lá, bàn tay thô ráp xoa khuôn mặt trắng nõn của cô, từ cổ lườn tới ngực, càng không ngừng vuốt ve.

Liễu Sát cắn chặt môi, cảm giác khuất nhục và buồn nôn làm cho cô muốn hét lên, nhưng cô kiềm chế, cùng một sai lầm cô sẽ không tái phạm lần thứ hai. Cô dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía A Bảo, cô thấy anh lại một lần nữa nắm thật chặt súng trong tay.

A Bảo đang do dự cái gì?

Nam Đình nhìn chằm chằm bàn tay đặt trên ngực Liễu Sát, siết chặt súng trong tay: Nửa người thú không được làm hại con người dù trong bất cứ trường hợp nào, không được giơ súng vào con người. Đây là quy định dành cho nửa người thú ở Quy vương chi địa. Anh lại nhìn đồng bọn sau lưng người đàn ông, ước chừng hai mươi người, ai cũng cầm vũ khí trên tay, dù hạ được tên trước mặt cũng không thể lập tức mang theo Liễu Sát chạy thoát, chỉ có thể nghĩ cách khác.

Người đàn ông chậm rãi cúi đầu, tiến đến cổ Liễu Sát, dùng sức ngửi ngửi, dường như muốn ngửi mùi thơm trên người cô nhiều hơn, “Để lại đồ ăn các người tìm được, và cả trang bị của các người, lập tức rút ra khỏi thành phố B, ông đây sẽ thả cô ta!”

Người đàn ông tên Triệu Thành, có đồng thời hai dị năng lửa và tinh thần, là lão đại của thành phố B.

Đội 6 vừa tiến vào địa phận thành phố ông ta đã biết rồi, nhưng e ngại bọn họ là quân đội, vừa không rõ ý định của bọn họ nên tránh được cứ tránh. Nhưng không ngờ lần này quân đội lại tới cướp đồ ăn. Trước kia, khi tận thế xảy ra, quân đội và chính phủ không ai thêm để ý tới thành phố B, hiện giờ thiếu thốn mới nhớ đến chỗ này.

Muốn lấy đồ từ đất của ông đây, không có cửa đâu! Triệu Thành giữ Liễu Sát, khiêu khích nhìn Nam Đình.

Đàm phán lâm vào bế tắc.

Liễu Sát nhìn ra A Bảo do dự, cô chưa từng thấy A Bảo khó xử như vậy, cô âm thầm đoán, chẳng lẽ là bởi vì mình bị dùng làm con tin nên khiến Bảo có chỗ kiêng kỵ? Hiện giờ không chỉ không tìm được đồ ăn mà ngay cả trang bị của họ cũng phải để lại.

Không được, không thể để cho A Bảo bởi vì mình mà bị uy hiếp.

Liễu Sát cố dễ quay đầu mà Triệu thành không chú ý. Cô phỏng đoán chiều cao của Triệu Thành khoảng 1m75, cao hơn cô khoảng 15cm. Chân cô đá lên đầu vừa khéo cao hơn 15 cm, nếu như mũi chân duỗi ra một chút.....

Cô len lén chuyển động mắt cá chân, giày dính tuyết nên nặng hơn bình thường, phải dùng nhiều sức hơn mới được.

Triệu Thành nhìn Nam Đình đối diện, nhìn nhìn trong mắt anh ông ta có thể thấy rõ, ông ta biết quy định của Quy vương chi địa lý đối với nửa người thú cho nên mới càng khinh thường: Đối mặt với địch thì chỉ có tấn công, tấn công và tấn công. Lúc này còn nghĩ đến mấy quy tắc vứt đi ấy thì bị uy hiếp cũng đáng đời! Nhưng như vậy cũng tốt, mình mới có cơ hội.

“Sao nào, người anh em, suy nghĩ kỹ chưa!” Triệu Thành thân nhiên vuốt ve gò má trắng nõn của Liễu Sát, “Tôi rất độ lượng, tôi cho cậu một ngày, nghĩ kỹ, xong thì tới tìm tôi, tôi sẽ phóng người ở đây chờ cậu. Nhưng còn cô gái này..... Tôi sẽ mang về trước. Đừng để cho tôi đợi quá lâu!”

Nói xong, ông ta giữ Liễu Sát muốn lùi về phía sau.

Chính là lúc này!

Chân phải Liễu Sát dùng sức đá lên, lúc sắp đến đỉnh đầu thì duỗi thẳng mũi chân. Liễu Sát cảm thấy chân mình đá vào cái gì đó thẳng thẳng cứng cứng.

“A..... A a.....”

Phía sau cô truyền đến tiếng Triệu Thành rú lên.

“Con đàn bà chết tiệt.....” Triệu Thành định bắt lấy Liễu Sát, nhưng bắt hụt. Nam Đình đã kéo cô ra sau mình.

Liễu Sát trốn đằng sau Nam Đình, trông thấy Triệu Thành ôm mũi, máu theo kẽ tay không ngừng chảy ra.

“Xin lỗi, đội viên của tôi quá kích động, tôi sẽ về dạy dỗ lại!”

Nam Đình kéo Liễu Sát muốn chạy, nhưng một đám người đã xông lên, vây bọn họ ở chính giữa.

“Đá mũi ông đây còn muốn chạy? Chỉ sợ không dễ dàng như thế đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Thăm dò

Editor: mèomỡ

“Cách... Cách...” Tiếng súng lên đạn vang lên.

Hai mươi mấy họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào Nam Đình và Liễu Sát, chỉ cần bọn họ cử động một cái là sẽ lập tức bị bắn thành cái sàng.

Nhưng Nam Đình không sợ. Không ai kịp nhìn thấy anh thoát khỏi vòng vây bằng cách nào. Bọn họ chỉ thấy hoa mắt, giống như có một trận gió thổi qua trước mặt, đến khi hoàn hồn thì chính giữa vòng vây chỉ còn lại Liễu Sát.

“Bỏ súng xuống!” Nam Đình uy hiếp Triệu Thành, họng súng dí vào thái dương ông ta, không còn chút vẻ ôn hòa nào, giọng nói cực kỳ lạnh lùng: “Nếu không kết cục của ông ta sẽ giống con côn trùng kia!”

“Lão đại!” Bọn họ cũng chỉ biết nhìn nhau, chẳng ai ngờ lão đại sẽ có ngày bị người ta uy hiếp, có mấy người đã lập tức hạ súng xuống.

“Không được!” Triệu Thành đột nhiên hét lớn: “Mày cũng được lắm, nửa-người-thú!” Ba chữ nửa người thú như nghiêng từng chữ, dường như đang nhắc nhở Nam Đình đừng quên thân phận của mình. “Có giỏi thì bắn đi! Ông đây đã chán con mẹ nó sống rồi. Nếu hôm nay tao không chết, tao sẽ đi*o tha cho đứa nào cả. Đàn bà, vật tư, trang bị, tao sẽ lấy con mẹ nó hết!!!”

Triệu Thành vừa la hét vừa âm thầm tập trung định sử dụng sức mạnh tinh thần, khổng chế tay phải đang cầm súng của Nam Đình, muốn anh dịch nòng súng sang hướng khác.

Nam Đình cảm giác tay phải đột nhiên có chút mất khống chế. Kinh ngạc vì sức mạnh tinh thần mạnh mẽ của Triệu Thành nhưng anh cũng đồng thời nã một phát vào chân ông ta. Đau đớn sẽ làm Triệu Thành không thể tập trung, như vậy ông ta cũng sẽ không thể sử dụng sức mạnh tinh thần được nữa.

“A a.....” Triệu Thành đau đến khụy một gối xuống, máu từ đùi chảy ra như suối. “Thằng người thú chó chết! Tao phải lóc thịt chúng mày, tao....”

“Ông tốt nhất là mau chóng băng bó vết thương lại, thêm hai câu tao nữa là máu chảy hết đấy.” Nam Đình từ trên cao nhìn xuống, thản nhiên nói.

Đối mặt với Triệu Thành, tâm trạng Nam Đình có chút phức tạp, một mặt anh có vài phần nể phục sự kiên cường của ông ta nhưng đồng thời cũng muốn bầm đôi tay kia ra.

“Triệu lão đại!”

Đúng lúc này, năm chiếc xe quân dụng đi tới. Xe vừa dừng liền có một cô gái cao gầy từ trên xe nhảy xuống, chạy về phía Triệu Thành.

“Ông sao vậy?” Cô kiểm tra vết thương, phát hiện viên đạn là từ bên ngoài đùi bắn chéo vào, cách động mạch chủ chưa tới một cm, viên đạn đã xuyên qua, không găm lại bên trong. Cô vội vàng lấy băng gạc từ trong túi ra, băng vài vòng, đồng thời hỏi: “Có người có thể làm ông bị thương sao?”

Người tới chính là La Hi Na.

Sau khi bắt sống được con người con trùng bắt Đồng Y Y, Bắc Thần thông qua hệ thống định vị tìm được vị trí của Nam Đình và Liễu Sát. Dựa theo mệnh lệnh trước khi đi của Nam Đình, anh dẫn tất cả đội viên cùng vật tư trang bị đến tìm bọn họ. La Hi Na sợ bọn họ tìm được người côn trùng sẽ giết nó, vì vậy để ông lại trông chừng những phụ nữ có thai kia, còn mình thì chủ động yêu cầu đi theo đội 6.

Ai ngờ vừa tới gần khu phố tài chính cũ lại nhìn thấy phía trước tập trung một đám người, dường như đang có xung đột. Cô nhìn qua liền thấy Nam Đình đứng ở giữa, người nửa quỳ bên cạnh anh hình như là Triệu Thành.

Triệu Thành đối với La Hi Na mà nói, vừa là anh vừa là bạn. Mỗi khi cô bị bắt nạt đều sẽ giúp cô, bảo vệ cô, trên đời này ngoại trừ ông, Triệu Thành chính là người quan trọng nhất với cô.

Triệu Thành rất mạnh, nhưng lại rất phóng khoáng. Người như ông nếu sinh ra ở cổ đại, nhất định sẽ giống các vị du hiệp, lưu lạc thiên nhai, trừ bạo giúp

kẻ yếu. Cho nên ông tuyệt đối không phải một lãnh đạo tốt nhưng trớ trêu thay ông lại là lão đại thành phố B.

Mỗi lần La Hi Na hỏi ông tại sao, ông cũng chỉ cười bi ối, còn trêu ghẹo bảo La Hi Na hôn một cái. Chẳng qua từ khi ông làm lão đại, La Hi Na và ông mình không còn bị ai bắt nạt nữa.

“Làm tôi bị thương không phải là người! Hừ hừ.....” Triệu Thành dựa vào lòng La Hi Na, tức giận lườm Nam Đình, đau đến rên hừ hừ.

“Anh..... Tại sao lại bắn ông ấy?” La Hi Na yếu ớt hỏi, “Không phải nửa người thú không được làm hại con người sao?”

Triệu Thành hết nhìn La Hi Na lại nhìn Nam Đình, dường như đoán được cái gì nên ánh mắt đột nhiên tối sầm lại.

“Chỗ tôi có thuốc trị thương, cô cho ông ta dùng đi.” Nam Đình không định giải thích, anh trực tiếp để Bắc Thần cầm túi thuốc của quân y đưa cho La Hi Na.

“Người côn trùng!! A? Cũng chết rồi?” Nam Đình đứng trước mặt La Hi Na nên khi anh xoay người La Hi Na mới nhìn thấy thi thể nằm cách đó không xa chính là người côn trùng cô tìm kiếm, “Ai làm?”

“Trúng giữa đầu, ở đây còn ai có khả năng bắn chính xác như vậy?” Giọng điệu Triệu Thành có chút quái gở.

“Đó là thuốc của ông tôi, khó khăn lắm mới chế ra được, lần này mất liền hai con!”

Nam Đình không vui nhìn La Hi Na, “Cô chỉ nghĩ đến ông mình, chẳng lẽ mạng sống của những người phụ nữ kia không phải là mạng người sao?”

“Nếu không có chúng tôi, bọn họ đã sớm chết đói rồi. Chúng tôi cung cấp thức ăn, bọn họ phụ trách sinh thuốc, vốn đã thống nhất từ trước, hai người phụ nữ kia chết là ngoài ý muốn.....”

“Các người có ước định gì tôi không quản được, nhưng làm hại đội viên của tôi thì không được!” Nam Đình không kiên nhẫn ngắt lời cô ta, “Đừng nhắc lại chuyện lũ sâu đó với tôi. Nếu chúng nó còn không ngoan ngoãn tôi thấy lần nào sẽ bắn lần đó!”

Anh xoay người sang chỗ khác, không để ý đến La Hi Na nữa.

La Hi Na đứng phía sau anh, lưng ta lưng túng không dám nói.

Triệu Thành kinh ngạc nhìn cô, không biết vì sao người nóng tính như lửa như cô lại đột nhiên dịu dàng ngoan ngoãn như vậy?

Nam Đình nhìn quanh, vây quanh có hơn hai mươi người, nghĩ đến một trong số các nhiệm vụ của mình, anh liền hỏi: “Đúng lúc tất cả mọi người đều ở đây, tôi muốn hỏi trong thành phố này còn người sống không? Có ai muốn cùng chúng tôi về Quy vương chi địa không?”

Mọi người im lặng.

“Chúng tôi còn có nhiệm vụ, mấy ngày nay sẽ ở lại thành phố B, nếu cần lúc nào cũng có thể tới tìm chúng tôi.”

“Thằng kia, mày cảm thấy bắn ông đây một phát là ông đây sợ mày à? Không chỉ không muốn để lại vật phẩm còn muốn rút người của tao?”

“Bây giờ loài người chỉ còn lại rất ít, đối kháng nhiều zombie như vậy vốn đã ở thế yếu, hi vọng mọi người có thể liên hợp lại, trước mắt Quy vương chi địa là nơi tốt nhất cho mọi người.”

“Bớt nói nhảm, để đồ lại!”

“Thiếu tướng!” Bắc Thần đột nhiên tiến lên, ghé vào tai Nam Đình nói: “Bên ngoài có động tĩnh!”

Lúc này trời đã tảng sáng, có thể thấy rõ nhà và đường phố xung quanh.

Nam Đình trông thấy đầu đường cạnh mấy toà cao ốc có không ít bóng người. Tai báo giật giật, bốn phía đều có tiếng bước chân đang tiến về phía bọn họ.

Đúng là không ít, có lẽ là bị mùi máu của Triệu Thành hấp dẫn tới.

“Mọi người mau lên xe, có zombie!” Nam Đình vừa lắp đạn vừa chỉ huy hơn hai mươi người tản ra, đi theo đội viên đội 6 cùng xe.

“Ông quen thuộc nơi này, nói xem gần đây có nơi nào để ẩn nấp không?” Nam Đình đỡ Triệu Thành lên xe mình, “Lần này có không ít zombie, không thể liều mạng.”

Triệu Thành vốn đang đi theo Nam Đình, nghe thấy thế đột nhiên dừng lại.

“Sao không đi nữa?” La Hi Na đứng bên anh cần hỏi, “Vết thương đau à?”

Triệu Thành nhìn chằm chằm Nam Đình, “Không phải mày cố ý bắn vào chân tao dẫn zombie tới, mục đích là để tao dẫn chúng mày đến căn cứ của bọn

tao đấy chứ?”

Nam Đinh ngán người, anh không ngờ Triệu Thành lại nghĩ như vậy. Đa thương Triệu Thành, anh thừa nhận là có chút tư tâm, nhưng hoàn toàn không phải như ông ta nghĩ. Cho dù trong căn cứ Của Triệu Thành có rất nhiều vật tư và trang bị, anh cũng không có hứng thú, bởi vì nếu như những người này không theo về Quy vương chi địa thì dù sao cũng phải để lại cho họ chút đồ.

“Coi như tôi không hỏi!” Trong lòng loài người lúc nào cũng có toan tính, chút tán thưởng đối với Triệu Thành đã biến mất sạch....

“Thiếu tướng Nam Đinh.” La Hi Na gọi Nam Đinh lại, giọng cũng nhỏ đi rất nhiều, “Tôi muốn quay về siêu thị tìm ông tôi...”

Siêu thị? Siêu thị cách nơi này không xa, lại là tòa nhà ba tầng, xung quanh là bãi đỗ xe rộng, dễ thủ khó công. Bọn họ dù sao cũng có nhiều vật tư, cứ rút lui tới đó trước rồi tính tiếp. Nghĩ đến đây, Nam Đinh ra lệnh qua bộ đàm: “Rút về siêu thị, không phải bắt đắc dĩ, không nên phát sinh xung đột với đám zombie.”

Bọn họ không muốn phát sinh xung đột, không có nghĩa là zombie sẽ không tới tìm.

Tốc độ rút lui của họ rất nhanh, nhưng tốc độ của zombie còn nhanh hơn. Đám zombie lần này rất nhanh nhẹn, tốc độ không khác gì con người bình thường, có con còn biết nhảy, có thể thấy chúng nó lại thăng cấp không hề ít.

Đội viên đều chỉ có súng ngắn, súng phun lửa, vũ khí hạng nặng đều đặt ở trên xe, hiện giờ quay lại cầm đã không còn kịp, may mắn có mấy người mang đi năng hệ lửa vừa rồi cũng xuống xe. Bây giờ bọn họ phụ trách bọc hậu, những người còn lại chạy vừa bắn.

Leona là một trong số những người ở lại cầm chân.

Trình độ của cô ta nằm ở khoảng trung bình kém, vừa rồi liên tục tấn công bằng cầu lửa bốn lần, sức mạnh tinh thần đã rất yếu, cô ta lao đảo chạy về phía xe.

Đột nhiên không biết là ai từ phía sau đẩy cô ta một cái, cô ta không đứng vững, ngã dúi về phía trước.

Trong lúc ngã xuống, tay cô ta theo bản năng vung loạn xạ, hy vọng có thể tóm được vào cái gì. Tay phải không biết đụng vào đâu mà nhói lên một cái.

Lúc tiếp đất cô ta thấy được cách bên phải mình không xa là một con zombie mà một con người đã rơi ra thòng lọng tận má, miệng há ngoác nhìn vừa giống cười vừa giống khóc, trên răng nó còn dính chút máu đỏ.

Leona như bị sét đánh.

Giây tiếp theo, đầu con zombie đó rơi xuống, lăn lông lốc trên mặt đất vài vòng, dính đầy tro bụi khiến khuôn mặt vốn không nguyên vẹn càng trở nên kinh khủng.

Liều Sát giết con zombie đó xong liền kéo Leona chạy, “Lúc này còn thất thần cái gì hả? Chạy mau!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Kịch chiến

Editor: mèomỡ

Mọi người nhanh chóng nhảy lên xe Jeep, xe chạy ra khỏi đầu phố zombie liền không đuổi theo nữa.

“Leona, cô nói xem vì sao đám zombie không đuổi theo nữa nhỉ?”

Liều Sát quay đầu lại nhìn đám dần dần bị bỏ lại phía sau, cảm thấy có chỗ nào đó sai sai. Tốc độ của bọn nó nhanh như vậy, tại sao không có con nào đuổi theo? Liều Sát xoay người lại ngồi thẳng, trông thấy Leona ngồi ở bên cạnh cô, ngoác nhìn tay phải.

“Này! Nghĩ gì mà tập trung thế!” Liều Sát tò mò ngo đầu xem trong tay cô ta có cái gì.

Leona lập tức như đưa tay ra sau lưng, nói năng cũng có chút lộn xộn, “Tốt, rất tốt, khụ... Ý tôi là, không có gì!”

“Tay cô không có sao chứ?”

“Cô thấy rồi à?” Leona căng thẳng nhìn Liều Sát.

“Thấy cái gì?”

Leona giấu tay phải ở phía sau, khẳng khái không chịu đưa ra, tay trái vô thức túm chặt dây ba lô, nhìn có vẻ cực kỳ bối rối.

“Cô làm sao vậy?” Liễu Sát đưa tay ôm bờ vai cô ta, hy vọng có thể giúp cô ta bớt hoảng loạn, “Tay đau à? Tôi giúp cô thay băng nhé?”

Leona nghe thấy thay băng gác, lập tức liên tưởng đến máu tươi, có một loại dục vọng kỳ quái đột nhiên từ sâu trong đáy lòng trào ra: máu, màu đỏ rực rỡ, mùi vị ngọt ngào sền sệt...

Cô ta quay đầu nhìn khuôn mặt, cằm cổ nhỏ trắng nõn của Liễu Sát, cùng với mạch máu đang không ngừng vận chuyển máu tươi...

“Đừng... Đừng mà!” Leona ôm đầu, lắc đầu không ngừng, còn tự giật tóc mình, dường như muốn vứt dục vọng đó ra khỏi đầu, “Tôi không cần máu, tôi không cần máu, tôi không muốn chết, không muốn chết, đừng mà, đừng mà!”

“Leona, Leona, cô bình tĩnh một chút!” Liễu Sát không biết vì sao cô ta đột nhiên lại hoảng loạn như vậy, chỉ phải dùng sức gỡ hai tay cô ta ra không để cô ta tự làm đau mình.

“Cô làm sao vậy?” Động tĩnh bên này khiến tất cả mọi người trên xe chú ý, Cao Mẫn đi tới hỏi.

“Tôi cũng không biết, lúc mới lên xe vẫn còn bình thường, đột nhiên đã thành ra thế rồi, cứ la hét không muốn chết không muốn chết, có phải bị zombie dọa sợ không?” Liễu Sát suy đoán.

“Không thể nào, Leona cũng đã trải qua mấy cuộc chiến, sao có thể bị dọa sợ được.”

Cao Mẫn ra hiệu cho Liễu Sát giữ hai tay Leona còn cô ấy thì vén tóc đang che mặt Leona ra, cẩn thận kiểm tra mặt, cổ, xác định phần da thịt lộ bên ngoài đều không có vết thương, sau đó mới cầm tay cô ta.

Lúc này, Leona vốn đã dần bình tĩnh lại đột nhiên bắt đầu gầy gù: “Không được đụng vào tay tôi, cút ngay, cút!”

Cao Mẫn và Liễu Sát liếc nhau, trong lòng đồng thời hiện lên một suy nghĩ: tay có vấn đề!

Cao Mẫn giữ lấy tay Leona, gỡ từng ngón từng ngón tay ra.

Tay trái, không phát hiện vết thương.

Tay phải, ngón út có một vết xước nhỏ như sợi chỉ, giống như bị vật sắc nhọn cứa qua.

Không có gì khả nghi, tại sao Leona lại hoảng loạn như vậy?

Cao Mẫn vừa định buông tay cô ta ra, lại tình cờ nhìn qua vết thương, phát hiện vết thương dường như to ra, cũng đỏ lên một chút.

Cô hoài nghi mình hoa mắt, lại cẩn thận nhìn lại, quả nhiên, vết thương thực sự to hơn, đỏ hơn.

“Vết thương này từ đâu mà có?” Cao Mẫn cầm tay Leona giờ lên trước mắt hỏi cô ta.

“Tôi không biết, tôi vừa rồi bị ngã, tay không biết đụng vào đâu, sau đó ngẩng đầu đã thấy một con zombie nhe răng với tôi, không biết là khóc hay là cười. Tôi không biết vết thương này là từ đâu ra, tôi thật sự không biết!”

Chẳng lẽ, là do răng zombie?

Cao Mẫn suy tư nhìn vết thương của Leona, lại thấy miệng vết thương bắt đầu hoại tử, không đến vài phút đã sưng đỏ phồng lên giống một con rết xấu xí.

“Cách!” Cao Mẫn không chút do dự móc súng lục ra, lên đạn.

Họng súng của cô dí vào đầu Leona, “Miệng vết thương hư thối nhanh như vậy nhất định là do răng zombie cứa phải. Leona...” Cao Mẫn dừng lại một chút mới nói: “Tôi rất xin lỗi!”

“Không, tôi không bị zombie cắn, nhất định là cô nhầm! Cô không thể làm vậy, Cao Mẫn.....”

Leona giống như phát điên, cô ta nhảy dựng dậy, đẩy Cao Mẫn và Liễu Sát, sau đó quay người định nhảy ra ngoài cửa sổ.

Liễu Sát bị cô ta đẩy ngã lên ghế ngồi, eo đập vào tựa lưng, đau đến mức không ngồi dậy được.

“Gào!.....”

Đúng lúc này, trong xe đột nhiên vang lên tiếng zombie kêu gào.

“Cảnh giác, cảnh giác!” Cao Mẫn hô to.

Có vài người là đội viên và nửa người thú của đội 6, vài người là đàn em của Triệu Thành chớp mắt đã bị lây nhiễm, biến thành zombie.

Cao Mẫn giờ súng chỉa về phía phát ra tiếng động nhưng trên xe quá nhiều người, túm tụm lại với nhau, Cao Mẫn sau khi nổ súng bắn chết hai con zombie dễ liên không dám tùy tiện nổ súng nữa, sợ bắn trúng người vô tội.

Leona cảm thấy mình rất nóng, vô cùng nóng, giống như miếng thịt nướng bị dăth trên lửa nướng. Dục vọng trong lòng không ngừng thôi thúc, máu, máu tươi, chỉ có máu mới có thể khiến cảm giác nóng như lửa này biến mất. Cô ta có thể nghe thấy tiếng máu chảy, giống như tiếng nước suối mát lạnh ngày hè, vô cùng mê hoặc.

Cô ta thấy Liễu Sát nghiêng người cố gắng đứng lên liền nhào tới, nhắm ngay cần cổ trắng như sứ, cắn xuống..

Lúc Leona nhào qua thì Liễu Sát theo phản xạ rút dao từ boots, trở tay ngăn được Leona.

“Leona, cô.....”

Mắt cô ta đã biến thành màu đỏ đậm, con ngươi đục ngầu, miệng há lớn, hô hấp dồn dập. Hàm răng chính tề giờ có thêm hai chiếc răng nanh sắc nhọn, dù ngậm miệng lại cũng lộ ra bên ngoài.

Liễu Sát biết Leona thật sự biến thành zombie rồi.

“Cô dạy tôi luyện tập uốn dẻo được không?”

“Cô múa đẹp thật đấy, có thể dạy tôi không?”

“Liễu Sát, sao cô dám bắn tôi hả!!”

Bên tai Liễu Sát giống như còn văng vẳng giọng nói trong trẻo của Leona.

Leona ấy không phải người xấu, tính cách thẳng thắn, Liễu Sát còn chưa kịp làm thân với cô ấy.

Đây là lần đầu tiên cô tận mắt nhìn thấy người bên cạnh từ người bình thường biến thành zombie, trong lòng cô vừa bàng hoàng vừa khó chịu, thế cho nên khi Leona lại bắt đầu tấn công thì cô liền đưa dao lên cản.

“Phốc.....”

Con dao đâm vào ngực trái Leona, lún đến tận chuôi.

“Leona, xin lỗi, rất xin lỗi.....” Nước mắt dọc theo hai má Liễu Sát không ngừng chảy xuống, cô khóc không thành tiếng, “Tha lỗi cho tôi, tha lỗi cho tôi!!”

Cô tựa lưng vào cửa sổ xe, từ từ trượt xuống, ánh mắt cũng trở nên kiên định, “Tôi... Còn chưa muốn chết...”

“Liễu Sát, mau chặt đầu nó, bằng không nó sẽ sống lại!” Cao Mẫn hô lớn.

Hai tay Liễu Sát run rẩy nắm lấy con dao, dùng sức rút ra, chuyển qua bên cô cô ta.

“Khụ..... khụ.....”

Đang lúc cô còn do dự, Leona đột nhiên ho một tiếng, thật sự “Sống” lại.

Thấy cánh tay trước mặt nó liền há miệng cắn.

Đồng thời, Liễu Sát vung dao lên, cứa qua cổ nó.

Trong nháy mắt đó, thời gian giống như dừng lại.

“Rầm.....”

Đầu Leona rơi xuống đất, Liễu Sát thở dài một hơi, lúc này mới cảm thấy cổ tay đau đớn.

“Kétttt.....”

Tiếng phanh xe chói tai vang lên, xe đột ngột ngừng lại, Liễu Sát theo quán tính nhào về phía trước rồi lại ngã ra sau.

“Gào.....” Một zombie nửa người thú cũng theo quán tính há miệng vồ về phía Liễu Sát.

Liều Sắt ngồi thụp xuống khiến nó chộp hụt.

Cô thuận tay nhặt lên súng của Leona, khi nó lao đến gần nửa liền nhắm thẳng vào đầu nó, “Pằng.....”

Xử lý xong một con, cô còn chưa kịp xem tình hình cổ tay thì lại có một con nữa lao tới.

Trong thùng xe nhỏ hẹp vô cùng hỗn loạn.

Không biết có phải trùng hợp hay vì nguyên nhân nào khác mà lái xe đều bị cản, tất cả các xe buộc phải ngừng lại, mỗi xe đều có đội viên bị nhiễm, mọi người phải mở cửa xe chạy ra.

“Thiếu tướng, chúng ta bị bao vây!”

Đi ra mới phát hiện, bọn họ hiện giờ đang đứng trên tuyến đường chính rộng lớn, trên ngã tư đường là một vòng zombie bao quanh. Chúng nó đứng có vẻ chỉnh tề, có thể thấy là đã chờ ở chỗ này lâu rồi!

“Chết tiệt, lũ zombie thăng cấp quá nhanh, bây giờ đã có trí tuệ rồi! Đây rõ ràng là chúng nó nội ứng ngoại hợp, dồn chúng ta đến đây!” Nam Đình cau mày, hừ lạnh một tiếng, “Là muốn hốt gọn một mẻ sao? Tính hay lắm!”

Nam Đình nhìn lướt qua đội viên là thuộc hạ của Triệu Thành, số người bị cản không ít. Ánh mắt anh tối sầm lại: nhiều người bị thương như vậy rồi, cũng chỉ còn cách...’Cả đội chú ý, ai không bị thương lên xe số 3, chúng ta phá vòng vây đi ra ngoài!”

“Pằng..... pằng pằng.....”

Sau khi Nam Đình ra lệnh, tiếng súng không ngừng vang lên, thực sự biến thành một cuộc chiến.

Mới vừa rồi còn là chiến hữu kẻ vai chiến đấu, hiện giờ đã biến thành kẻ địch.

Mọi người vì sống sót chỉ có thể không ngừng bắn, tránh né, bắn, sau đó xông lên xe số 3.

Triệu Thành là La Hi Na lên xe sau cùng, cách xe số 3 còn một đoạn, hơn nữa chân Triệu Thành bị thương, chạy không tiện. La Hi Na vừa đỡ ông vừa chống đỡ zombie không ngừng xông tới, dù cô có sức khỏe kinh người nhưng lúc này cũng có chút cố sức.

“Nhanh lên xe, kẻo tôi, chúng ta hẹn trên xe!” Triệu Thành liên tục tấn công zombie tới gần bọn họ, tạm thời tách ra được một lối nhỏ. Ông đẩy La Hi Na, để cô đi trước.

La Hi Na không lên tiếng, cánh tay đang đỡ ông không buông ra chút nào.

“Đi mau!”

“Không, muốn đi thì cùng đi!”

“Cô..... Có thể nghe lời một lần được không hả!”

“Cái gì đều được, ngoại trừ cái này!”

La Hi Na hờn dỗi siết chặt tay, Triệu Thành cảm thấy mình bị ôm đến mức sắp không thở nổi.

La Hi Na sợ Triệu Thành cũng sẽ giống như bố cô, sẽ để lại cô một mình lại cái thế giới đáng ghét này.

Hai người khó khăn tiến về phía xe số 3, nhưng mà quanh xe tụ tập hàng trăm hàng ngàn zombie, khó có thể tới gần.

“Buông tôi ra.” Triệu Thành ra hiệu cho La Hi Na buông ông ra, “Tôi..... Hẳn là có thể dùng lửa hai lần nữa, cô nhìn cho kỹ, cầu lửa bắn ra liền chạy đi, biết không?”

La Hi Na gật đầu.

Triệu Thành dưới sự yểm trợ của La Hi Na, tập trung tinh thần vào hai tay, dần dần, trên tay càng ngày càng nóng, cuối cùng hai quả cầu lửa theo động tác của ông bắn ra. Cầu lửa bay đến đâu ở đó biến thành tro tàn.

“Chạy!”

La Hi Na đỡ Triệu Thành chạy thẳng về phía xe.

Ngay lúc bọn họ đến bên cửa xe thì bên cạnh đột nhiên có hai con zombie lao ra, quơ móng vuốt về phía họ.

Zombie xuất hiện quá đột ngột, lại ở quá gần, lúc này dù có muốn phản kháng cũng đã không còn kịp rồi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Triệu Thành đẩy La Hi Na lên xe, còn mình thì dùng hai tay chống hai bên cửa xe, dùng thân thể của mình chặn đòn tấn công của zombie.

“Roẹt.....”

“A.....”

Phía sau lưng ông bị móng vuốt cào ra hai vết thương sâu đủ thấy xương, sau đó, zombie nhào lên cắn vào đầu vai ông.....

“Triệu lão đại!”

La Hi Na nổ súng bắn chết chúng nó, nhưng đã quá muộn, Triệu Thành không thể lên xe được nữa.

“Triệu lão đại, tôi ghét ông, tôi ghét ông nhất!” Nước mắt La Hi Na đã trào ra ướt đầm cả khuôn mặt.

“Cô bé ngốc, hãy sống tốt nhé.” Triệu Thành vẫn chống cạnh cửa, ngửa đầu quyền luyến nhìn La Hi Na, như muốn khắc sâu khuôn mặt cô vào lòng mình, cho dù sang thế giới bên kia cũng sẽ không quên, “Kiếp sau, tôi.....”

Kiếp sau, tôi nhất định sẽ tìm được em; kiếp sau, tôi mong có thể cùng em tuổi tác tương đương; kiếp sau, tôi muốn ở bên em....

Những lời này, Triệu Thành không nói ra. Ông khẽ mỉm cười, đôi mắt đào hoa lúc này giống như nở rộ lan tỏa sức quyến rũ của nó, dịu dàng như nước nhìn La Hi Na – cô bé duy nhất ông yêu, “Hi Na, tiền tôi một đoạn đường đi!”

“Pằng.....”

Giây phút tiếng súng vang lên, trái tim La Hi Na đã trống rỗng: tôi ghét các người, lại vứt bỏ tôi một mình lại cái thế giới đáng ghét này!

P/s: Xong, chết cmn đại thúc rồi. Thuyền chìm. Tác giả ác như cò hó.v

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Gông xiềng

Editor: mèo mĩ

Nóng, nóng quá.....

Cảm giác khô nóng từ trong thân thể tỏa ra, làm cho Liễu Sát cảm thấy thật lạ lẫm, trước kia cô chưa bao giờ có loại cảm giác này, thân thể nóng muốn nổ tung.

Zombie còn đang không ngừng tấn công, cô đã giết đỏ cả mắt rồi, đạn dùng hết cô liền dùng dao. Lưỡi dao sắc bén đâm vào xương cốt phát ra tiếng ken két, cô nghe, lại cảm thấy hưng phấn.

Được rồi, có thể giết bằng nào hay bằng nấy, dù sao cô cũng không thể lên xe.

Cảm giác nhoi nhói trên cổ tay vẫn còn đó, bây giờ cô có thể xác định mình đã bị Leona cắn.

Mình cũng sẽ biến thành giống như cô ấy?

Mất đồ như máu, răng nanh sắc nhọn, giống một con quái vật khát máu vĩnh viễn không biết thỏa mãn....

Liễu Sát nhắm lại mắt.

Bộ dạng xấu như vậy, đừng để A Bảo trông thấy.

Cô bị zombie vây quanh, trong lúc cố gắng chống cự liền trông thấy bóng dáng anh phi như bay lên xe số 3. Xe lập tức dùng hết mã lực, như một mũi tên lao ra khỏi vòng vây.

Nam Đình vừa đánh vừa rút lui, đội viên không bị thương cũng đã lên xe, anh xử lý con zombie bên cạnh xong cũng nhảy lên xe.

“Lái xe!” Bắc Thần trông thấy Nam Đình lên xe, lập tức tới báo cáo, “Thiếu tướng, đội viên không bị cán đã lên xe hết.”

Nam Đình nhìn chung quanh thùng xe, tất cả mọi người ngồi đây trên mặt đều có vẻ chưa hoàn hồn. Bách Lý Dạng, La Hi Na, Cao Mẫn, Đồng Y Y v... v..., mỗi khuôn mặt đều lướt qua trong mắt anh. Nhìn hết một vòng, trong lòng anh có dự cảm chẳng lành, hỏi Bắc Thần: “Cô ấy đâu?”

Bắc Thần lập tức hiểu anh nhắc đến ai, “Cô ấy không lên, có khả năng đã.....”

“Tôi đi tìm cô ấy.” Nam Đình vừa nói vừa đi đến cửa xe. Anh nói vào máy bộ đàm, để cho tất cả đội viên đều nghe thấy, “Từ giờ trở đi do Bắc Thần lãnh đạo, sau khi đến siêu thị, La Hi Na sẽ dẫn mọi người tới căn cứ an toàn. Sau khi tìm được Liễu Sát tôi sẽ liên lạc với mọi người.” Còn chưa nói xong, anh đã nhảy xuống xe.

“Thiếu tướng, anh là chỉ huy của nhiệm vụ lần này, anh không thể tự tiện rời cương vị như vậy!” Giọng Cao Mẫn truyền qua bộ đàm nghiêm túc hiểm có, nhưng vẫn lộ ra sự quan tâm giữa bạn bè.

“Thiếu tướng, anh làm vậy là trái với quân kỷ!” Sau đó là giọng nói đầy lo lắng của Bắc Thần.

Nam Đình dứt khoát tắt bộ đàm.

‘Cố chịu đựng, tôi đến đây.’

Liễu Sát không biết rốt cuộc mình đã giết bao nhiêu zombie, bộ đồ giữ nhiệt màu bạc trên người cô đã không còn nhận ra màu ban đầu nữa, dính đầy chất gì đó màu đen, màu vàng sền sệt, tỏa ra mùi tanh hôi làm người ta buồn nôn.

Cô sắp không chịu nổi rồi, nếu như cô chết ở đây liệu có thể trở về thế giới của cô không?

Người sắp chết sẽ xuất hiện ảo giác sao? Cô dường như, thấy được A Bảo.

Ngay sau đó, cô bay lên.

A Bảo nhảy qua đầu zombie, đáp xuống bên cạnh Liễu Sát, kéo cô kẹp dưới nách, rồi lại nhảy ra khỏi vòng vây của zombie. Cả quá trình không quá ba giây.

Liễu Sát bị A Bảo kẹp lấy, theo động tác của anh mà không ngừng xóc nảy, rất khó chịu. Nhưng dù khó chịu như vậy, cảm giác khô nóng vẫn không giảm chút nào, còn vì dựa vào thân thể A Bảo mà càng thêm mãnh liệt.

Cô không nhịn được đưa tay xoa thân thể anh. Cơ bắp vì vận động mà căng lên làm cho cô không muốn ngừng sờ.

Giây phút tay cô chạm vào người anh, bước chân anh có chút lảo đảo, nhưng chỉ chớp mắt lại ổn định lại, tiếp tục chạy về phía trước.

Không biết qua bao lâu, anh đột nhiên ngừng lại, buông Liễu Sát xuống, cởi quần áo của cô, sau đó đặt cô vào hồ nước nóng.

“Bị cắn lúc nào?” A Bảo ngồi xổm bên cạnh bờ, cầm cổ tay bị thương đặt vào trong nước.

“Ước chừng, 40 phút trước.” Liễu Sát ngâm mình ở trong nước, cảm giác khô nóng vẫn rất rõ ràng.

A Bảo kinh ngạc, thể chất của cô quả thật khác với người nơi này, bị cắn lâu như vậy mà vẫn chưa biến dị.

Cũng may cô chưa biến dị, vật chất trong suối nước khoáng này có tác dụng kháng vi khuẩn có độc. Cô phải ngâm mình trong nước đến buổi sáng ngày mai, đến lúc đó nếu như cô không biến dị thì thật sự sẽ không sao.

A Bảo quỳ một gối xuống, cúi đầu, nghiêm túc kiểm tra vết thương trên cổ tay cô. Vừa rồi vội vàng chạy trốn nên trước trán anh rịn ra một tầng mồ hôi, cùng với khí nóng của nước ngưng kết lại, theo trán anh chảy xuống gò má.

Tầm mắt Liễu Sát theo giọt mồ hôi nhìn xuống phía dưới, không biết vì sao mà ngọn lửa trong lòng cô dường như bị giọt mồ hôi này làm bùng cháy rồi.

Lý trí của cô bắt đầu nhượng bộ, nhượng chỗ cho dục vọng dẫn dắt. Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đưa tay kéo A Bảo. Anh hoàn toàn không phòng bị, bị cô kéo ngã vào trong hồ nước, tóe bắn tung tóe làm ướt cả người Liễu Sát.

“Cô.....”

A Bảo từ dưới nước trồi lên, dùng tay mặt lau một cái, vừa định chất vấn cô tại sao lại kéo anh xuống nước thì lại có một cơ thể mềm mại lập tức áp vào người, trên môi nóng lên.....

Anh ngây dại.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên có người hôn môi anh như vậy. Răng nhẹ nhàng mà cắn môi dưới của anh, không ngừng mút lấy. Cảm giác tê dại này như thể có dòng điện chạy khắp toàn thân. Chân anh mềm nhũn, có chút đứng không nổi.

Anh lao đảo lúi về phía sau, cho đến khi lưng đụng vào vách đá bên hồ làm rơi chút tuyết chưa kịp tan. Cảm giác lạnh lẽo từ sau lưng truyền đến làm anh lập tức tỉnh táo, “Cô.....” Giọng nói vừa phát ra, chính anh cũng hoảng sợ, sao lại khản như thế. Anh hắng giọng hỏi: “Cô có biết mình đang làm gì không?”

Hai má Liễu Sát ửng đỏ, ngực không ngừng phập phồng theo nhịp thở, hai điểm hồng trước ngực cũng rung động theo, cực kỳ mê người. Mái tóc đen dài tỏa ra trên mặt nước, từng sợi chập trùng theo sóng nước càng nổi bật lên làn da mịn màng trắng như sứ của cô, cộng thêm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, làm cho người ta không dời mắt được.

Cô đương nhiên biết mình đang làm gì, cô thích A Bảo, khát vọng anh, nhưng cô cũng không muốn cùng anh làm dưới tình huống như thế này.

Liễu Sát cắn mạnh môi dưới để đầu óc có thể tỉnh táo lại chút ít. Hành động vừa rồi khiến cho cô có cảm giác mình rất dâm dăng, rất đáng xấu hổ. Cô dùng hai tay che ngực, khó khăn nói: “Tôi.....”

Một chữ tôi, sau đó nên nói gì đây? Là nên xin lỗi, tôi không nên hôn anh. Hay nên nói, tôi biết mình đang làm gì? Lúc này dường như nói gì đều không phù hợp. Cô cắn răng, dứt khoát lặn xuống nước, trốn.

A Bảo không biết cô đang tự trách mình cộng thêm thẹn thùng, còn tưởng rằng vết thương của cô phát tác. Thấy cô chìm xuống, anh liền nhanh tay vớt cô lên.

A Bảo sốt ruột nên không chú ý lực tay. Liễu Sát lại tưởng A Bảo tức giận, tìm cô tính sổ, nên vừa trôi lên liền vội vàng giải thích: “Tôi là đột nhiên cảm xúc dâng trào nên vừa rồi mới hôn anh, tôi không cố ý!”

Anh ngẩn người, không ngờ lại là nguyên nhân như vậy, trong lòng đột nhiên thấy không thoải mái.

“Cho nên cô hôn xong rồi lại hỏi hận?”

A Bảo cúi đầu, khoảng cách rất gần, mắt nhắm lại, đồng tử dựng thẳng quý dị co lại thành một đường chỉ. Liễu Sát không thấy được mình trong mắt anh.

Trên người anh là mùi thơm của cỏ xanh và mùi đặc trưng của giống đực, vì khoảng cách gần mà càng thêm rõ ràng. Liễu Sát cảm thấy như mình bị mùi hương này bao bọc. Ngọn lửa trong lòng càng bùng lên dữ dội, không ngừng kêu gào: Muốn anh, muốn anh, muốn anh.....

Nhưng cô chút tự tôn và tỉnh táo còn sót lại không cho phép cô làm như vậy.

Cô rất muốn nghe theo dục vọng: Cứ liều một lần đi, chắc gì mình đã sống được đến buổi tối!

Nhưng A Bảo là người trong lòng cô, cô không muốn để lại ấn tượng xấu trước mặt anh, dù chỉ là một xú xiu.

“A Bảo.” Anh khó chịu muốn khóc, hai mắt nhắm lệ nhìn anh, vài phần tội nghiệp, vài phần khó nhịn, “Em nóng quá, trong cơ thể..... Nóng khó chịu, có..... Có dục vọng..... Đang kêu gào mới như vậy!”

Là vì khuẩn từ răng zombie trong cơ thể cô sinh ra tác dụng sao?

A Bảo lo lắng hỏi: “Cô..... Có phải là bắt đầu muốn máu tươi không?”

“Máu?” Liễu Sát lắc đầu.

Không khát máu? “Vậy cô muốn gì?”

“Anh!” Liễu Sát nhìn thẳng vào anh.

A Bảo ngẩn ngơ, qua vài giây mặt anh từ từ đỏ, theo bản năng mà quay đầu đi, hai tai trên đỉnh đầu lại chuyển động lung tung.

Anh bất an cựa quậy khiến sóng nước dập dềnh va vào cơ thể Liễu Sát, lướt qua điểm hồng trước ngực cô. Va chạm êm ái này làm cô không nhịn được rên khẽ, “Ừm.....” Chính cô cũng cảm thấy phát ra âm thanh dâm dăng như vậy quá xấu hổ, liền ngụp xuống nước, không chịu lên.

Mái tóc dài của Liễu Sát tán ra trong nước, như một đóa hoa nở rộ. Thân thể nhỏ xinh ngồi thụp bên chân A Bảo không nhúc nhích. Một lát sau, vẫn không động.

A Bảo bất đắc dĩ chờ dài, đưa tay vớt cô lên. Anh lau nước trên mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô, “Nhìn mắt tôi, nó khác với cô, con người của tôi là dựng thẳng.”

Liễu Sát gạt đầu, cái này rất rõ ràng mà!

Anh lại chỉ tai mình, “Tai tôi là tai báo, hoàn toàn khác với loài người.”

Cái đuôi của anh lại từ sau lưng đưa đến trước mặt cô, “Cô xem, tôi còn có một cái đuôi, loài người các cô không có!”

“Những thứ này từ ngày đầu quen anh tôi đã biết rồi mà!” Liễu Sát không rõ tại sao anh lại muốn nhắc lại.

A Bảo nghe xong, khựng lại một chút, sau đó đặt tay lên khóa kéo áo, lại ngừng một chút, giống như đang do dự, sau đó dường như đã hạ quyết tâm, anh kéo hết khóa xuống. Anh cởi áo khoác, sau đó cởi cả áo trong, thân trần đứng ở trước mặt Liễu Sát, “Nhìn thấy không? Trên người tôi có..... Lông!”

Phía dưới cổ A Bảo thay vì là lồng ngực trơn bóng thì lại phủ một lớp lông màu vàng, dài chừng 6-7cm, ngay cả màu trắng lông tơ trên bụng đều dựng lên. Anh đứng trong nước, lớp lông vàng liền dập dềnh trên mặt nước.

“Tôi như vậy, cô còn muốn không?”

Anh từ trên cao nhìn xuống Liễu Sát, thân trần trần truồng phủ đầy lông động vật màu vàng, tai báo trên đỉnh đầu, có chút cau mày, đôi mắt màu hổ phách nhìn cô chăm chú, sợ bỏ qua bất cứ biểu cảm nào trên mặt cô, căng thẳng giống như phạm nhân đang chờ phán quyết từ thẩm phán.

A Bảo như vậy khiến Liễu Sát đau lòng. Anh là người vừa kiêu ngạo vừa mẫn cảm, anh làm như vậy là vì không có lòng tin với cô sao?

“Chỉ cần là anh, dù anh biến thành gì đi nữa, em đều muốn!”

Nghe xong Liễu Sát nói... , A Bảo bắt giắc thở phào nhẹ nhõm.

Anh nở nụ cười, đưa tay che mắt Liễu Sát.

Trước mắt Liễu Sát lập tức đen kịt. Cô cảm thấy Bảo kéo cô lên, hơi thở ấm áp phả vào bên cạnh mặt của mình, giọng anh khê vang lên bên tai, “Nhớ kỹ những gì hôm nay em đã nói... , là em trêu chọc anh trước!”

Rồi sau đó, trên môi cô gò đó ấm áp chạm lên.....

p/s: cả chương dài tổng kết bằng 1 câu ngắn gọn thôi, ‘Nghiện thì đừng nên ngại’ :v

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chia lìa

Editor: mèomỡ

Nụ hôn của A Bảo rất nhẹ, rất ngắn.

Anh học Liễu Sát, khê cấn cấn môi cô. Dần dần, anh cảm thấy như vậy còn chưa đủ, không kìm được xoay người, muốn ôm lấy Liễu Sát, không biết chỗ nào va phải ba lô đặt trên bờ, làm đồ trong ba lô rơi hết ra, trong đó có một cái hộp màu đen to tầm bằng chiếc điện thoại rơi xuống nước.

Cái hộp kia rơi vào nước liền giống như bị mở khóa, mặt trên liền tỏa ra ánh sáng hình quạt màu xanh, quét từ trên cao xuống một lượt, sau đó lại tự động thay đổi vị trí, quét tất cả xung quanh một lần. Cuối cùng, giữa hộp đột nhiên sáng lên điểm đỏ, không ngừng lập lòe như cánh cáo.

A Bảo trông thấy điểm đỏ nhấp nháy, liền đột nhiên trở nên căng thẳng. Anh nhanh chóng nhặt cái hộp lên, chỉ thấy trên màn hình bên cạnh điểm đỏ hiển thị số liệu là không.

“Tại sao có thể như vậy?” A Bảo không thể tin được, lắc vài cái cái, hy vọng là do nó trục trặc.

“Làm sao vậy?”

Anh cầm cái hộp, có chút không biết nên nói sao với Liễu Sát. Anh chần chờ lúc lâu, mới nói: “Theo số liệu thì hàm lượng khoáng vật chất có thể kháng độc zombie trong hồ nước này là bằng không.....”

Bọn họ đang ở vùng ngoại thành thành phố B, cách đây mấy trăm dặm chỉ có nơi này có hồ nước nóng, cũng chỉ có nước suối nơi này đã từng có khoáng vật chất kháng độc zombie, nhưng bây giờ không có, đã không còn nữa rồi.

Hóa ra đây là nguyên nhân A Bảo đặt cô vào hồ nước nóng.

Nghe thấy tin tức này, Liễu Sát lại rất bình tĩnh, cô vốn không biết hồ nước này có thể cứu cô. Không có hi vọng, sẽ không có thất vọng.

“Thế em có thể lên được chưa? Anh xem...” Cô đưa tay đến trước mặt A Bảo, có chút làm nũng nói: “Da nhẵn hết lại rồi!” Nói xong, cô tự leo ra khỏi hồ nước, xoay người lại trông thấy A Bảo vẫn đứng đó, nhủ chặt mày, lo lắng nhìn cô.

Cô cười cười, đưa tay vỗ vỗ mặt anh, “Đừng như vậy, em bị zombie cắn lâu như vậy cũng không biến dị, có thể là em có thể chất đặc biệt đấy?”

Đột nhiên cảm giác khô nóng trong cơ thể trào lên như thủy triều. Cô gắng cố đỡ, chờ cảm giác kia dần dần lui đi: có lẽ tình huống cũng không lạc quan như cô nghĩ!

A Bảo dẫn cô tìm được một căn phòng nghỉ còn nguyên vẹn. Căn phòng không lớn, cô độc đứng giấu mình trong núi rừng, rất giống chỗ nghỉ của kiếm lâm. Bên trong rất sạch sẽ, chỉ không có điện, ngay cả nguồn điện dự phòng cũng không có, may là trong phòng còn một lò sưởi trong tường, bên cạnh lò sưởi đặt một chõng củi cao bằng người.

Củi khô bén lửa rất nhanh, ngọn lửa cháy hừng hực trong lò sưởi mang thêm độ ấm cho phòng nhỏ, quần áo ướt đặt phơi bên cạnh hẳn cũng sẽ nhanh khô thôi.

Bọn họ quần thảm ngồi bên cạnh lò sưởi.

Gió tuyết vẫn chưa ngừng.

Liễu Sát rúc vào lòng A Bảo, bên ngoài là gió rét gào thét, bên cạnh là lò sưởi ấm áp, phía sau là người đàn ông cô yêu, giờ khắc này, cô cảm thấy mình rất hạnh phúc.

“A Bảo.....”

“Hả?”

Sau lưng vang lên tiếng đáp trầm thấp của anh, lưng cô dựa vào lồng ngực anh, cảm giác được có rung động.

“A Bảo.....”

“Anh đây!”

Lần này giọng anh lớn hơn chút, có lẽ là cho rằng vừa rồi cô không nghe thấy.

“A Bảo.....”

Cô vừa gọi xong, đã bị anh ôm xoay người, hai người ngồi mặt đối mặt.

Anh nhìn cô một lượt, xác định không sao mới hỏi: “Làm sao vậy?”

Liễu Sát cười gian, lúm đồng tiền trên má càng rõ ràng “Có một vấn đề, em muốn hỏi anh đã lâu rồi, bây giờ anh có thể trả lời em không?”

“Ừ.”

Kể từ khi biết độc zombie trong cơ thể cô khó giải, về mặt A Bảo vẫn luôn mệt mỏi. Liễu Sát chưa bao giờ thấy anh như vậy, cô muốn anh vui vẻ.

“Anh không hỏi là vấn đề gì đã đồng ý rồi?”

“Chỉ cần anh biết, nhất định sẽ nói cho em”

“Vậy..... Tại sao anh lại thích em?”

Nói xong, Liễu Sát yên lặng nhìn anh, cô cho là anh nhất định sẽ đỏ mặt, hoặc chối như mọi lần.

Ai ngờ anh cũng nhìn cô, trong mắt tràn ngập dịu dàng, “Em xem em, người thì lùn, lại gầy yếu, kỹ năng hoàn toàn không có, sao anh lại thích em nhỉ?” Anh dường như cũng rất khó hiểu.

“Em không có lùn nhé, ở chỗ em đây là đáng người tiêu chuẩn đấy, ai bảo em lại xuyên đến đây chứ, em còn chưa kịp tiến hóa!” Liễu Sát nghe anh nói một đồng khuyệt điểm bản thân hoàn toàn không thể thay đổi được liền buồn bực muốn chết.

“Ha ha.....” Anh cười khê một tiếng, thân mật nhéo mặt của cô, “Em yếu ớt như vậy, nhưng lúc gặp nguy lại không sợ, tuy nhiên phương pháp thì gốc muốn chết!” Dường như anh nghĩ tới điều gì, cười không ngừng, “Em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau sao?”

“Đương nhiên nhớ!”

A Bảo vừa ra tay đã có thể xé con lợn rừng thành hai nửa, hình ảnh kia chắc cả đời này Liễu Sát cũng không quên được.

“Anh nghĩ, nếu khi đó anh không ra tay thì em thật sự định dùng cây kéo đối phó với nó à?”

“Nhưng trên tay em làm gì có vũ khí khác!” Liễu Sát nói xong, đột nhiên nhận ra, “Anh đã ở đó từ sớm rồi, đúng không?”

A Bảo cười gât đầu, “Đó vốn là con mồi anh đang săn.”

“Vậy tại sao anh không xuất hiện sớm một chút!”

“Anh muốn xem em có thể ngốc tới mức nào!”

“Anh..... Hừ..... Em không so đo với anh, dù sao vẫn là anh đã cứu em!”

“Anh cũng đâu thể đứng nhìn người khác làm chuyện ngốc nghếch, em nói xem có đúng không?”

A Bảo cười thật đắc ý, bộ dạng vô si so với vẻ lạnh lùng ngày ấy quả thực như hai người hoàn toàn khác nhau.

Liễu Sát nhìn A Bảo cười, trong lòng cũng ấm áp. Anh chính là người bên ngoài lạnh lùng, kỳ thật nội tâm lại vô cùng thiện lương.

“Khụ khụ....” Đột nhiên cảm giác khô nóng quen thuộc lại dâng lên, xen lẫn luồng nhiệt từ trong thân thể trào ra ngoài. Liễu Sát không nhịn được, ho ra một búng máu, bắn vào cửa thủy tinh của lò sưởi. Máu chẳng mấy chốc đã bị lửa hong khô, trong phòng tràn ngập mùi tanh nhàn nhạt.

“Đừng sợ, anh giúp em!” A Bảo cười với cô, ôm cô vào lòng khiến cô không nhìn thấy vẻ mặt anh, nụ cười dần tắt, tràn đầy chua xót.

“Em không sao.” Liễu Sát tựa vào vai anh, lau máu bên miệng, “A Bảo, nếu như em biến đổi anh cũng đừng nương tay, cho em đi nhanh một chút, chưa biết chừng em sẽ xuyên lại!”

“.....”

“Kỳ thật anh nên mừng cho em, đây là cách duy nhất em có thể trở về nhà!”

“.....”

“Sau khi em đi, anh không thể nhanh chóng yêu người khác, biết không?”

“.....”

“Em nói đùa thôi, em đi rồi, anh phải sống tốt nhé. Anh yên tâm, em sẽ không chiếm cả đời anh đâu.”

“Em nằm mơ! Nếu bây giờ em dám chết, anh sẽ lập tức đi tìm người khác, một giây cũng không chờ!” A Bảo nghe thấy cô nói chết liền hoảng hốt, “Cho nên em phải ở lại, giám sát anh chặt chẽ! Em không thể sau khi trêu chọc anh lại phui mông chạy lấy người, còn anh phải làm sao bây giờ?”

Anh kéo cô từ trên vai xuống, hung dữ nhìn cô, lúc này mới phát hiện sắc mặt Liễu Sát tái nhợt, môi lại đỏ thẫm do vết máu. Cô mím thật chặt môi, đôi mắt ướt sũng không chớp nhìn anh, giống như muốn khắc ghi khuôn mặt anh vào trong lòng.

Không biết từ bao giờ cô đã khóc ướt cả khuôn mặt.

A Bảo trông thấy vẻ tội nghiệp của cô, giọng điệu liền mềm mỏng. Anh áp sát cô, vô cùng trân ái hôn lên trán cô, sau đó là má, thờ dãi nói: “Anh phải làm sao bây giờ đây? Em không thể không chịu trách nhiệm như vậy được!”

Anh đỡ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Sát, chuyên chú hôn cô, đầu lưỡi dây dưa, thân mật liếm láp, cảm giác tê dại giống như dòng điện thẳng vào trái tim hai người.

Liễu Sát dán sát vào cơ thể A Bảo, khó chịu cọ cọ. A Bảo theo cổ cô hôn xuống, đến trước ngực mềm mại, anh hơi há miệng, ngậm lấy điểm hồng. Đầu lưỡi anh có chút máu gai rấp rấp, nhẹ nhàng liếm qua ngực cô khiến cô run rẩy.

“Ừm..... A.....” Cô không nhịn được, khẽ rên rỉ.

Tiếng rên rỉ của cô càng kích thích Bảo, anh cảm thấy có một đốm lửa đang tập trung dưới bụng.

Hai người đều khó cảm lòng nổi.....

Đúng lúc này, A Bảo đột nhiên nghe thấy tiếng động rất nhỏ.

“Rắc... Rắc...”

Anh cảnh giác đứng dậy, lúc này, động tĩnh vẫn tiếp tục, hơn nữa càng rõ ràng. Có thứ gì đó đến đang đến gần.

Hai người nhanh chóng mặc quần áo, anh cổng cô lên, dùng thăm cột chắc hai người, giống như ở rừng rậm ngày trước. Xong xuôi, anh lặng lẽ đến bên cửa sổ, trông thấy bên ngoài đông nghịt một rừng zombie.

Sao chúng nó lại có thể tìm tới đây?

A Bảo kinh ngạc.

Anh chắc chắn lúc ấy đã cắt đuôi được bọn chúng, cũng tiêu trừ mùi của hai người, không ngờ lại vẫn bị tìm được?

Liều Sát cũng nhìn thấy zombie phía ngoài, cô biết rõ nếu như chỉ có một mình A Bảo, muốn chạy không phải vấn đề, nhưng nếu mang theo vương vữu.....

“A Bảo, không bằng anh giấu em đi, anh chạy trước, chờ chúng nó bị anh dụ đi, em sẽ tự chạy trốn?”

“Nếu chúng nó đã có thể tìm tới đây, em cho rằng căn phòng nhỏ này có thể làm khó chúng nó sao? Anh sẽ không bỏ em lại đâu. Ôm chặt!”

Nói xong A Bảo liền nhảy ra khỏi phòng.

Anh không ham chiến, đánh vỡ đầu vài con zombie liền nhân kè hờ mà chạy.

Đám zombie lần này không biết là do đã thăng cấp hay là biết kỹ xảo theo đuôi mà A Bảo dù chạy đến đâu cũng đều bị chúng nó tìm được.

A Bảo cõng Liều Sát, vừa chạy vừa chống cự, dần dần cũng có chút mệt mỏi.

Liều Sát cũng thấy số lần con nóng trong cơ thể phát tác càng ngày càng nhiều, cô cảm giác đầu càng lúc càng mơ màng. Cô neho mắt, nhìn A Bảo ra sức chạy trốn, lắc đầu mấy cái, mới có thể giữ cho mình tỉnh táo vài phút.

Liều Sát sợ mình mất lý trí, sẽ cắn cổ A Bảo.

Cô đưa tay ra nút buộc thắt sau lưng, từng chút từng chút cời ra: không thể để anh cõng nữa, không thể lại liên lụy tới anh.....

“A Bảo, anh phải sống cho tốt nhé!”

“Không!!!” A Bảo giật mình nhận ra chiếc thảm hai người đã nói lòng.

“Bộp....”

A Bảo muốn ngăn cản, nhưng vẫn chậm một bước. Liều Sát buông tay ôm cổ anh, rơi xuống đất.

Đúng lúc này một con zombie từ bên cạnh nhảy ra, ôm lấy Liều Sát đã hôn mê rồi bỏ chạy.

A Bảo quay lại đuổi theo, nhưng lại có vô số zombie xông tới chặn đường anh, khiến anh không có cách nào đuổi theo được. Anh chỉ có thể trở mắt nhìn Liều Sát bị zombie ôm đi, biến mất trong làn tuyết trắng xoá.....

“Grao!!!”

Tiếng dã thú gào thét vì mất đi người mình yêu bị ai vang tới tận mây xanh.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Suy đoán

Editor: meomở

Liều Sát giống như mơ một giấc thật dài.

Trong mơ, cô chỉ có một cảm giác, đó là nóng.

Cô giống như bị người ta hơ lên lửa nướng, không ngừng giãy giụa, nhưng không thể thoát được cảm giác nóng dưới người.

Dần dần, cô đã không còn sức phản kháng nữa, có lẽ sẽ cứ thế mà bị nướng chín thôi.

Ngay lúc cô sắp tuyệt vọng, đột nhiên một bàn tay lạnh buốt nắm lấy cô, sau đó, một thân thể lạnh lạnh liền ôm lấy cô.

Liều Sát thoải mái thờ dài một tiếng.

Loại mát mẻ này giống như là nước suối rót vào đất cằn khô cạn, thấm vào ruột gan.....

Khi Liễu Sát tỉnh lại liền đón lấy ánh nắng sớm tươi sáng.

Cô mở mắt, đầu tiên là nhìn thấy chiếc bàn học quen thuộc, mặt bàn màu trắng nhũ, chân bàn màu đỏ. Trên bàn đặt một chiếc laptop ACER chưa khép, bên cạnh là một xấp giấy A4 đóng dấu giấy cộp được kẹp gọn bằng một chiếc kẹp to. Cô có thể nhìn thấy chữ viết nắn nót trên trang giấy, đó chính là tư liệu vũ đạo cô đã từng chuẩn bị cho ngày 1 tháng 6 sắp đến.

Sáng sớm đầu hạ ở một thành phố phía nam rất chói chang, nhưng may là gió buổi sáng vẫn còn mát mẻ. Cửa sổ mở một nửa, ánh mặt trời chiếu vào bàn sách hơi loạn, gió nhẹ thỉnh thoảng lại thổi rèm cửa màu lam nhạt điểm xuyết hoa cúc bay phấp phới, cũng khiến tập giấy A4 trên bàn thỉnh thoảng vang lên tiếng xào xạc khe khẽ.

Tất cả đều xinh đẹp và yên tĩnh đến vậy.

Liễu Sát ngẩn ra, đầu óc có chút mơ hồ.

Đây là... Phòng của cô? Cô nhìn khắp phòng: bàn học, ghế, tủ quần áo, bức tranh trên tường, còn có chiếc giường đang nằm, đều giống căn phòng của cô ở năm 2013 như đúc.

Cô kinh ngạc nhìn xung quanh, nói như vậy, cô... thật sự đã trở lại?

Cô giờ tay lên, trông thấy hai dấu răng bị Leona cắn trên cổ tay vẫn còn, chỉ là màu sắc đã nhạt đi rất nhiều, không nhìn kỹ sẽ chỉ tưởng là hai điểm đỏ.

Cô không chết sao? Cô không biến thành zombie? Cô thật sự.... Đã trở lại? Máy câu hỏi này không ngừng xuất hiện trong đầu Liễu Sát, khiến đầu cô loạn tung phèo. Cô cảm giác có chỗ nào đó là lạ, nhưng rốt cuộc là không đúng ở đâu?

Cô xoay người xuống giường, lúc này mới phát hiện mình không một mảnh vải. Cô nhớ rõ lúc mình xuyên đi, quần áo trên người cũng không biến mất!

“Cốc cốc.....” Có người gõ cửa phòng cô.

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên khiến cô giật thót. Cô vội tìm quần áo mặc vào, chạy ra mở cửa. Nhưng khi tay cô đặt lên tay nắm cửa thì lại chần chờ.

“Ai vậy?”

Cô vẫn luôn ở một mình, chìa khóa phòng trọ nhỏ này chỉ mẹ cô có, mà bà vào phòng cô chưa bao giờ gõ cửa.

“Là tôi!”

Nghe thấy ngoài cửa vang lên giọng đàn ông quen thuộc, Liễu Sát tròn tròn mắt. Cô mở cửa ra, kinh ngạc kêu to: “Bách Lý Dạng, sao anh lại ở đây?”

Bách Lý Dạng giống như đã đoán được trước cô sẽ có phản ứng như vậy, chỉ cười cười, sau đó hỏi: “Sao rồi?”

Giọng anh hơi thấp, vẫn luôn dịu dàng như vậy.

“Sao anh lại ở đây được? Vậy A..... Ừm, thiếu tướng Nam Đình đâu?” Liễu Sát đi qua bên cạnh anh ta, nhìn ra ngoài cửa tìm A Bảo, lại không ngờ cảnh tượng bên ngoài khiến cô cả đời khó quên.

Bên ngoài cửa phòng cô không phải phòng khách nhỏ quen thuộc, mà lại là cảnh vườn tược: đối diện là một đường mòn bằng đá xanh, hai bên là bãi cỏ xanh vô tận, trên cỏ nở đầy bồ công anh màu vàng nhạt, bên trái có một hồ nước nóng, bên phải là một rừng cây nhỏ, đường mòn uốn lượn cho đến tận dưới chân núi.

Cô quay đầu nhìn trong phòng, là gian phòng cô quen thuộc; lại quay đầu, ngoài cửa lại là cảnh tượng cô chưa bao giờ thấy.

“Đây không phải nhà của tôi!” Liễu Sát hoảng sợ, cô lắc đầu, không ngừng lặp đi lặp lại, “Đây không phải nhà của tôi!”

Bây giờ cô chợt nhớ ra, vừa rồi là chỗ nào cảm thấy không ổn rồi: yên tĩnh, nơi này quá yên tĩnh!

Lúc trước vì dễ tiện đi làm, cô đã cố chi thêm ba vạn mua phòng ở trung tâm thành phố, dưới tầng chính là đường dành riêng cho người đi bộ, bình thường cửa hàng luôn ồn ào. Vừa rồi ở trong phòng đã cảm thấy kỳ quái, sao lại yên tĩnh như vậy? Hóa ra bên ngoài phòng đã sớm không phải khu náo nhiệt nữa.

Nhưng bên ngoài thực sự quá yên tĩnh, không tiếng chim hót, không tiếng côn trùng kêu, thậm chí ngay cả tiếng gió đều không có, yên tĩnh giống như một bức tranh.

“Đây là đâu?” Thế giới kỳ quái như vậy làm cô hết hoảng.

“Một nơi an toàn.”

“Nơi an toàn? Đây rốt cuộc là ở đâu? Tại sao phải cùng cố tình làm giống phòng tôi như đúc?” Cô chỉ bên trong, “Là ai làm gian phòng này? Sao có thể

biết phòng tôi như thế nào?”

“Sức mạnh tinh thần có thể xem trí nhớ trong não cô, cái này rất dễ dàng, cô không thích sao?”

“Không thích!!!” Liễu Sát muốn phát điên, cô cảm thấy mình bị xâm phạm riêng tư, “Những người khác đâu? Tôi muốn đi tìm bọn họ!”

“Không được!”

Bách Lý Dạng ngăn cô, giọng điệu có vẻ vội vàng căng thẳng.

Liễu Sát kinh ngạc nhìn anh ta, “Tại sao?”

“Virus zombie trong người cô còn chưa hết, phải ở lại đây.” Anh ta giơ tay lên nhìn đồng hồ, “Tôi phải đi, nếu cô cảm thấy khó chịu có thể qua kia ngâm nước nóng. Đây là ăn đồ, tối nay tôi sẽ quay lại.” Anh ta cầm ba lô, đưa cho Liễu Sát.

“Thiếu tướng đâu? Anh ấy biết tôi ở đây sao?” Liễu Sát nhận lấy balo, hỏi.

“Ừm.” Bách Lý Dạng nhìn cô một cái, dừng một chút lại bổ sung: “Là anh ấy bảo tôi đưa cô đến đây.”

“Gian phòng này cũng là anh ấy làm?”

Bách Lý Dạng mơ hồ ừ một tiếng.

Liễu Sát nghe anh ta nói vậy, tuy rất nghi ngờ nhưng cũng không nhiều nghĩ. Cô hỏi: “Có thể đưa tôi thiết bị liên lạc của tôi không?”

“Mất rồi!”

“Mất? Bao giờ?”

“Không biết, lúc tìm được cô thì đã không thấy rồi.”

“Anh tìm thấy tôi ở đâu?”

“Không rõ lắm, cô cũng biết là tôi cũng không quen thuộc nơi này. Thiếu tướng nói cô bị bắt đi, bảo chúng tôi đi tìm. Tôi là người đầu tiên phát hiện ra cô, thiếu tướng liền bảo tôi dẫn cô đến đây.” Lúc nói chuyện, vẻ mặt Bách Lý Dạng rất thân thiện.

Nhưng Liễu Sát cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng cô nghĩ không ra lý do nào khiến Bách Lý Dạng sẽ lừa cô.

Có lẽ do ở nơi xa lạ sẽ thiếu cảm giác an toàn, cô mới nghĩ như vậy: “Ừm... Vậy anh có thể xin thiếu tướng đến gặp tôi không?” Chỉ cần gặp được A Bảo, tất cả sẽ rõ ràng!

“Tôi sẽ thông báo cho anh ấy, tôi đi trước đây.”

Bách Lý Dạng đi rồi, Liễu Sát ôm ba lô trở về phòng.

Cô mở ra, trong balo là một ít đồ dùng hàng ngày và thức ăn.

Nghĩ đến cái ba lô này là A Bảo chuẩn bị cho cô, cô liền mỉm cười, lúm đồng tiền trên má như ẩn như hiện.

Nhớ tới trước lúc chia lìa, trong căn nhà nghỉ... Nụ hôn dịu dàng của anh, cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy mình.... Mặt Liễu Sát dần dần nóng lên, “Ai nha, thật xấu hổ!”

Cô nhào lên giường, cảm chân trườn lên khuôn mặt nóng bừng, “Bây giờ anh ấy đang làm gì nhỉ? Có nhớ đến mình không?”

.....

Gió tuyết không biết đã ngừng từ bao giờ, vầng trăng sáng giữa bầu trời đêm phủ lên vạn vật, tăng thêm vài phần lạnh lẽo cho thế giới này.

Nam Đình ngồi trên cửa sổ lớn cửa chính siêu thị, lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ.

Cô ở đâu?

Sau khi thoát khỏi đám zombie, anh đuổi theo hướng cô mất tích gần nghìn dặm, lại không hề thấy bất cứ dấu vết nào, ngay cả mùi cũng không thấy. Đường như cô thật sự đột nhiên biến mất khỏi trái đất.

Zombie chết tiệt, rốt cuộc chúng mang cô đi đâu?

Từ lúc người côn trùng xuất hiện bắt cô và Đồng Y Y, đến gặp phải Triệu Thành, rồi đến bị zombie bao vây, tất cả đều.... Quá trùng hợp! Nam Đình xoa

xoa thái dương, anh cảm thấy giống như có đôi tay vô hình âm thầm dẫn dắt bọn họ đi vào vòng vây, mục đích là để có thể một mẻ hốt gọn bọn họ!

Nhưng zombie sao lại biết anh ra lệnh cho đội 6 tập hợp ở chỗ Triệu Thành?

Chẳng lẽ.....

Anh quay đầu nhìn các đội viên đang nghỉ ngơi, lập tức bác bỏ nghi ngờ vớ vẩn vừa nảy mầm: sao có thể có nội gian được? Zombie có thể họ lợi ích gì?

La Hi Na hai tay ôm gối ngồi ở góc tối bên tường, ngơ ngác nhìn bóng người trên cửa.

Anh hơi ngẩng đầu, lẳng lặng ngồi, phía sau vầng trăng lạnh lẽo, ánh trăng phủ lên bóng hình anh một tầng sáng bạc nhàn nhạt, càng lộ vẻ cô đơn.

Rất đau lòng!

Cô có thể hiểu cảm giác ấy.

Sau khi Triệu Thành chết, chút tình cảm của La Hi Na với Nam Đình giống như cũng theo Triệu Thành mà đi rồi. Hiện tại thấy anh như vậy, lại có chút đồng bệnh tương liên.

Vậy có nên nói với anh không? Chuyện về lũ zombie. Cô có chút do dự, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đứng lên, đi tới bên cạnh anh.

Nam Đình đang suy nghĩ lại bị tiếng bước chân tới gần cắt đứt, có chút bức bối, quay đầu định nói xin đừng quấy rầy tôi, trông thấy là La Hi Na, anh nhủ vậy, lái sang chuyện khác, hỏi: “Người còn trùng mang theo một người có thể bay bao cao, bao xa?”

Trong khoảnh khắc anh xoay người, La Hi Na trông thấy sự khó chịu của anh, cô dừng bước, không muốn tự mất mặt liền định bỏ đi. Không ngờ anh lại mở lời trước. Cô suy nghĩ một lát, nói: “Điểm mạnh của người còn trùng không phải bay, tự nó cũng không thể bay quá xa, hướng chỉ còn mang theo một người.”

“Vậy sao nó lại có thể công một người, bay đến phạm vi thể lực của Triệu Thành?”

“Tôi cũng không biết, nhưng nếu có sức mạnh tinh thần giúp đỡ... cũng không phải là không thể!”

“Ý cô là Triệu Thành?”

“Không phải ông ấy.” La Hi Na phủ nhận cực kỳ chắc chắn, “Ông ấy chưa bao giờ muốn đối nghịch với quân đội.”

“Vậy sự xuất hiện của ông ta không khỏi quá trùng hợp sao.” Giọng điệu Nam Đình có chút trào phúng.

“Gần khu tài chính hoàn cảnh phức tạp, xưa nay ông ấy vẫn thích chỗ đó, đó là sân huấn luyện cố định của ông ấy.” La Hi Na thấy ánh mắt Nam Đình vẫn còn nghi ngờ, liền không vui nhủ vậy, “Triệu Thành đã mất, tôi hi vọng anh có thể tôn trọng ông ấy.”

“Các người hẳn cũng biết địa điểm cùng thời gian huấn luyện của ông ta?” Nam Đình ám chỉ.

“Phải, nhưng không phải chúng tôi.” La Hi Na rất khẳng định: “Chúng tôi không ai có được sức tinh thần lớn như thế, có thể khống chế người còn trùng, còn có thể khống chế zombie.”

Nghe thấy La Hi Na nói như vậy, Nam Đình chợt nghĩ tới, “Không chế zombie?”

“Đúng vậy, tôi tới đây là muốn nói cho anh chuyện này.” La Hi Na thấy Nam Đình dường như có thắc mắc, tiếp tục nói: “Trước khi các anh tới, zombie ở đây cũng không có gì đặc biệt, chỉ nhanh nhẹn hơn chút.”

“Tốc độ thăng cấp của chúng nó thế nào?”

“Không bằng một góc hôm qua.”

“Cho nên cô cho rằng có người điều khiển chúng nó?”

“Là suy đoán.” La Hi Na cường điệu, “Hơn nữa nhất định là người của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đối kháng

Editor: mèomỡ

Nam Đình lái xe theo hướng zombie mang Liễu Sát đi một lần nữa, vẫn không có bất cứ thu hoạch gì.

Anh còn đi đến những nơi zombie có khả năng sẽ đi, nhưng vẫn không phát hiện được gì.

Anh nhìn đồng hồ, 2 giờ 20 phút sáng.

5 giờ 30 đội ngũ sẽ xuất phát đi thành phố C, anh phải quay về.

Lái xe một tiếng, 3 giờ 20 anh quay về đến siêu thị, so bình thường sớm gần 40 phút.

Nam Đình dừng xe ở bãi đỗ xe bên ngoài, xuống xe, nhưng không đi vào trong siêu thị.

Hai tay anh rút trong túi áo, dựa lưng vào cửa xe.

Hít vào không khí lạnh lạnh khiến đầu óc có chút hỗn loạn của anh tỉnh táo lại đôi chút.

Đêm nay trăng rất đẹp, ánh trăng bạc phủ lên thành phố hắc ám một tầng sáng nhàn nhạt.

Trong thành phố rất yên tĩnh.

Nhưng trong lòng anh lại càng bức bối.

Đã năm ngày từ sau cuộc nói chuyện với La Hi Na.

Anh đương nhiên sẽ không vì mấy câu của La Hi Na mà nghi ngờ đội viên của mình, nhưng anh đồng thời cũng chú ý quan sát bọn họ, nhìn xem có thể tìm ra sơ hở không.

Nhưng năm ngày rồi anh vẫn không có bất cứ tiến triển gì, không phát hiện đội viên khả nghi, cũng không tìm được Liễu Sát.

Ban ngày anh cùng đồng đội đi tìm vật tư, buổi tối một mình đi tìm Liễu Sát, năm ngày tổng cộng chỉ ngủ không đến mười bảy tiếng đồng hồ, thể lực gần như đã tới giới hạn. Nhưng so với thân thể mà nói, tâm trạng anh còn nôn nóng hơn.

Qua lâu như vậy, không biết cô thế nào rồi, những zombie kia liệu có thể.... Anh quật đuôi vài cái, thậm chí không dám nghĩ tới.

Đội ngũ sắp xuất phát tới một thành phố khác, làm chi huy, anh không thể một mình ở lại. Vậy, thật sự phải bỏ cuộc sao?

‘A Bảo, em muốn ở bên anh!’

Thái dương anh lại có cảm giác tê tê ngứa ngứa, cảm giác ấy truyền tới tận tim, như có hàng ngàn cây kim đâm vào lòng...

Không được, không thể bỏ cuộc, tuyệt đối không thể bỏ cuộc, cô nhất định đang ở chỗ nào đó chờ anh tới cứu cô!

Anh vuốt đôi mắt cay xè, quyết định: để đội 6 tới thành phố C trước, anh ở lại đây tìm thêm hai ngày, tìm được Liễu Sát liền mang theo cô đuổi theo; nếu như không tìm được, nếu như không tìm được.... Nam Đình cau mày. Nhất định sẽ tìm được cô, nhất định!

Anh lại nhìn đồng hồ, 3 giờ 55, còn nửa tiếng sẽ xuất phát, giờ anh đi vào có thể nghỉ một lát. Nhưng nếu nằm xuống nghỉ, không làm gì, giọng nói của cô, khuôn mặt cô sẽ xuất hiện trong đầu càng rõ ràng, như vậy còn có thể ngủ sao? Đến lúc đó lật qua lật lại sẽ chỉ làm phiền người khác, thà rằng cứ ở bên ngoài như này.

Trăng sáng dần dần nghiêng về tây, xung quanh vẫn thật yên tĩnh, bây giờ là lúc con người ngủ say nhất. Ở bên ngoài lâu, cả người Nam Đình đã lạnh ngắt, anh chuẩn bị mở cửa xe ngồi vào.

Đột nhiên, anh trông thấy có bóng người từ siêu thị nhảy ra, đáp đất lặn hai vòng liền lén lút chui vào bụi cây bên cạnh siêu thị.

Hành động nhanh nhẹn dứt khoát, đội viên gác đêm không hề phát hiện.

Là ai?

Zombie? Nam Đình lập tức gạt bỏ ý nghĩ này, khẳng định không phải, chúng nó không thể linh hoạt như vậy.

Con người? Người nơi này đều là đồng đội, hoàn toàn có thể quang minh chính đại đi ra, tại sao phải lén lút như vậy?

Nam Đình lập tức mượn chỗ ẩn nấp, lén lút tới gần.

Anh đang cách đối phương ba mét liền dừng lại. Anh không dám tiếp cận quá gần, sợ sẽ bị phát hiện.

Bụi cây cao chừng hai mét, rất rậm rạp, ánh trăng bạc chiếu lên tán cây, bị chia thành những mảnh nhỏ, tạo thành những cái bóng loang lổ trên mặt đất. Nam Đinh nhìn qua chạc cây lộn xộn, có thể thấy có hai người, một đưa lưng về phía anh, người còn lại núp dưới bóng cây, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ.

Anh luôn đứng ở bên ngoài, chỉ nhìn thấy một bóng người xuất hiện, chứng tỏ người còn lại đã sớm nấp trong bụi cây rồi.

“Có tin tức mới sao?” Giọng nam già nua khàn khàn trầm thấp vang lên.

Giọng nói này rất lạ lẫm, Nam Đinh chắc chắn mình chưa từng nghe qua.

“.....”

Người nọ không biết tại sao lại không nói gì.

“Có chuyện gì nói mau, sức mạnh tinh thần của ta không thể giữ được không gian kia quá lâu, không thể lại tạo kết giới nữa. Tiếp tục thế này chúng ta nói chuyện sợ sẽ bị người khác nghe thấy.”

“Sur phụ, con.... Con muốn gặp cô ấy.”

Người nọ dường như cũng biết yêu cầu của mình rất quá đáng nên giọng điệu vô cùng.

Nam Đinh nghe thấy giọng nói này liền nhũn mảy: Bách Lý Dạng?

“Con biết mình đang nói cái gì sao?” Người được gọi là sur phụ nghe thấy anh yêu cầu như vậy, quả nhiên nổi giận, “Ngủ cùng ả một liên liên nhớ mãi không quên?”

“Không..... Không phải!” Bách Lý Dạng vội vàng chối bỏ, “Con không hề làm gì cả!”

“Vô dụng!”

“Con..... Lúc đó cô ấy phát sốt, con mới.....” Bách Lý Dạng nhận ra mình không cần giải thích cái này, vì vậy vội vàng chuyển đề tài: “Sur phụ, người thả cô ấy đi, cô ấy đối với chúng ta hoàn toàn vô ích, ngài còn phải phí sức mạnh tinh thần giữ không gian.”

“Ai nói!” Sur phụ lập tức mắng, “Lần này ngoài ý muốn bắt được cô ta đúng là may mắn ngoài ý muốn. Con có biết máu của cô ta đang sinh ra kháng thể đối kháng virus zombie không?”

“Người làm gì cô ấy?” Bách Lý Dạng nghe sur phụ nói như vậy, lập tức lo lắng. Anh biết rõ sur phụ anh thích nhất là làm giải phẫu cơ thể sống, anh sợ Liễu Sát sẽ.....

“Chỉ lấy chút máu mà thôi, nhìn con chưa gì đã lo lắng vậy rồi.” Sur phụ tức giận nhìn anh ta, “Nam Đinh còn đang tìm cô ta sao?”

“Dạ, mỗi ngày hơn sáu giờ sẽ đi tìm, đến buổi sáng khoảng năm giờ trở về.”

“Chắc chắn.... Tên nửa người thú này hóa ra còn rất trọng tình cảm, cứ để hần tìm! Hừ hừ.....”

Nghe đến đó, Nam Đinh có thể khẳng định bọn họ đang nói đến Liễu Sát. Hóa ra cô bị bọn họ giấu trong không gian, nếu không phải hôm nay anh trở về trước bình thường, phát hiện Bách Lý Dạng, không thì có lẽ cả đời cũng không tìm được.

Anh tính ra, ở cự ly này một cú nhảy của anh là có thể nhảy đến bên cạnh và khống chế người được gọi là ‘sur phụ’ kia. Nhưng mà còn Bách Lý Dạng, tốc độ rút súng của anh ta cũng rất nhanh.

“Được rồi, trời sắp sáng rồi, ta ở lại đây rất nguy hiểm, không có chuyện quan trọng thì đừng gọi ta!” Sur phụ nói xong, xoay người định đi.

Nam Đinh không còn thời gian do dự, tay anh khẽ ấn vào vai phải một cái, đồng thời lấy đà nhảy về phía trước, lúc lướt qua Bách Lý Dạng thì cũng bắn về phía anh ta một phát súng....

Bách Lý Dạng chỉ cảm thấy một trận gió từ gò má phát qua, anh ta thậm chí không tốt, nhanh chóng rút súng, hướng về phía tiếng gió, bóp cò.

Pằng!

Pằng

“A.....”

Hai người đồng thời kêu rên.

Nam Đinh bắn trúng đầu vai Bách Lý Dạng.

Bách Lý Dạng cũng bắn trúng tay Nam Đình.

Hai người đều không lựa chọn tiếp tục dùng súng nữa, tiếng súng trong đêm yên tĩnh quá to.

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, sau khi tiếp đất Nam Đình nhanh chóng bắt lấy sư phụ, lập tức khóa cổ ông ta lại, “Thả cô ấy!”

“Thả sư phụ tôi ra!”

Bọn họ lại đồng thời lên tiếng.

Nam Đình hung dữ nhìn anh ta, “Bách Lý Dạng, hóa ra là anh! Các người lên vào Quy vương chi địa có ý đồ gì? Anh... A!”

Sư phụ bị bóp cổ, không nói được, ông ta liền tập trung sử dụng sức mạnh tinh thần, tấn công vào miệng vết thương của Nam Đình. Anh đau đến không nói nên lời, nhưng tay bóp cổ ông ta vẫn không buông lỏng.

Ha, cũng cứng lắm! Sư phụ thâm nghĩ.

Ông ta lại tiếp tục sử dụng sức mạnh tinh thần, giữ chặt Nam Đình, sau đó thân nhiên thoát khỏi cánh tay anh, khinh miệt vỗ vỗ mặt anh, giọng nói trầm khàn, “Nửa người thú cơ thể quả nhiên rất mạnh, nhưng dù có mạnh hơn nữa thì cũng làm được gì? Ở cái thế giới này, người có dị năng mới có thể chinh phục thiên hạ!”

Ông ta cười khẩy, cảm mũi tên trên cánh tay Nam Đình, vô cùng chậm rãi rút ra.

Mồ hôi lạnh trượt theo khuôn mặt tuấn tú của Nam Đình, anh không ngờ sức mạnh tinh thần của ông ta lại mạnh đến thế. Mũi tên rút ra chậm rãi ma sát với thịt, anh đau đến run rẩy, tệ hơn chính là anh trở mất nhìn ông ta cảm mũi tên nhăm vào huyết Thái Dương anh.

Trên mũi tên sắc nhọn máu còn đang nhỏ giọt.

“Người xuống đó trước chờ người yêu mình nhé, kiên nhẫn một chút, cô ta sẽ không xuống đó nhanh đâu. Dù sao máu của cô ta rất hữu ích!”

Sư phụ nhe răng cười, giọng lên.....

Pằng!

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Bắc Thần bắn trúng cánh tay cầm tên của sư phụ.

“Thiếu tướng!”

Vừa rồi Nam Đình nhảy lên đã đồng thời mở máy bộ đàm, tất cả đối thoại của bọn họ đều đã bị Bắc Thần nghe được.

“Đi mau!” Sư phụ thấy có viện binh liền lập tức kéo Bách Lý Dạng lui lại. Ông ta biết sức mạnh tinh thần của mình đã tiêu hao quá nhiều, hiện giờ còn bị thương, nếu chiến đấu cận chiến ông ta hoàn toàn không phải đối thủ của những binh lính nửa người thú này.

Nam Đình cảm thấy cơ thể chợt nhẹ bẫng, lập tức đuổi theo, “Tôi đuổi theo chúng, giải quyết ba người trong kia, giữ liên lạc!”

.....

Liều Sắt mấy ngày nay cũng không thoải mái.

Bách Lý Dạng đi rồi, nơi này thật sự biến thành một bức tranh, không có sáng tối, yên tĩnh như chết.

Cô không biết đây là đâu, cũng không biết tại sao A Bảo lại để cô ở đây, chẳng lẽ là bởi vì chỗ quý dị này có thể giải độc zombie sao?

Cô không chắc.

Nhưng trước mắt cô thật sự là người, cô không biến dị, nhưng cảm giác nóng như đốt phát tác càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nóng, cô sợ mình sẽ có ngày nóng mà chết!

Mỗi lần cơn nóng phát tác, cô sẽ chạy bộ, chạy quanh bãi cỏ hơn mười vòng, sau khi chạy xong lại leo núi hai vòng, lượng vận động lớn như thế có thể giúp cô giảm bớt một phần cảm giác nóng cháy này.

Ngày hôm qua, cô đang định đi vận động thì đột nhiên cảm thấy mình không động đậy được, sau đó cổ tay đau nhói, đuôi khoe dường như trông thấy một bóng người, nhưng cô không thể cử động cũng không thể nói chuyện, sốt ruột đến chảy mồ hôi.

Liều Sắt duy trì tư thế ấy không biết bao lâu, cho khi cơn nóng một lần nữa ập đến....

“Ta không cầm cự nổi nữa, chúng ta nghỉ ở đây, hần hần là không đuổi kịp đâu!”

Thầy trò hai người lái xe chạy trốn, sư phụ càng không ngừng dựng kết giới ngăn cản Nam Đình truy đuổi, tiêu hao quá nhiều sức mạnh, cân phải được nghỉ ngơi.

Hai người ẩn nấp tại tầng 72 của một tòa nhà nằm giữa trung tâm thành phố B. Nơi này từng là khách sạn xa hoa nhất thành phố B, hiện giờ lại tan hoang như cái kho hàng.

Trong phòng phủ một tầng bụi dày đặc, nhưng tốt xấu gì vẫn là khách sạn cao cấp, dọn dẹp một chút vẫn thoải mái hơn những nơi khác rất nhiều.

“Sư phụ, con đã ngắt nguồn điện dự bị, Nam Đình sẽ không ngờ chúng ta sẽ ở đây, người nghỉ ngơi đi!”

Sư phụ ngồi khoanh chân trên giường, nhắm mắt, đột nhiên cơ thể ông ta run lên, phun ra một ngụm máu tươi, Liễu Sát bỗng xuất hiện trên mặt đất.

Khi cô xuất hiện thì toàn thân gần như trần trụi, mặt đỏ ửng.

Bách Lý Dạng thấy thế, vội dùng ga giường bọc lấy cô.

“Tê bào trong cơ thể cô ta đang đối kháng với virus zombie, hình thành kháng thể. Hiện giờ đúng là dục vọng mãnh liệt. Con..... Tự mình nghĩ cách đi! Đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Sinh Tồn Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.